

Джулия Куин

Как да си хванеш
наследница

ДЖУЛИЯ КУИН КАК ДА СИ ХВАНЕШ НАСЛЕДНИЦА

Превод: Illusion

chitanka.info

КАКВО ДА НАПРАВИ ЕДНА НАСЛЕДНИЦА?

Когато прелестната Каролайн Трент е отвлечена от Блейк Рейвънскрофт тя не опитва да се изплъзне от ръцете на този опасно красив шпионин — агент на короната. В края на краищата е отделила не малко време да отклони нежеланите предложения за женитба от страна на глупавия син на своя попечител. Вярно е, че Блейк я смята за печално известната шпионка Карлота де Леон, но нима няма да е романтично и удобно за момента да се наслади на приятната компания на своя мрачен и загадъчен похитител през следващите шест седмици, преди да влезе във владение на наследството си.

КАК ДА ОБИЧАШ ЕДИН ШПИОНИН?

Мисията на Блейк Рейвънскрофт е да осигури на Карлота де Леон справедливо наказание, а не да се влюби в нея. Сърцето му се е превърнало в камък от години след поредица от лъжи и загубата на любимата му годеница. Но тази малка изкусителка е на път да му докаже, че е сбъркал като го обезоръжава с умопомрачителните си целувки. Внезапно се случва немислимото и той е на път да повярва, че тяхната невъзможна връзка може да е обречена на любов.

ГЛАВА 1

„*Кон-ту-бер-нал* (съществително име) — човек, който се намира в същата палатка; съквартирант в палатка; другар.

От мисълта да деля палатка с Пърси Прюит ме побиват тръпки.“

Из личния речник на Каролайн Трент

Хемпшир, Англия

3 юли 1814

Каролайн Трент нямаше намерение да убива Пърсивал Прюит. Всичко стана случайно и сега той беше мъртъв.

Или поне тя си мислеше, че е мъртъв. Със сигурност имаше достатъчно кръв. Стичаше се по стените, беше разплискана по пода, а чаршафите бяха направо подгизнали. Каролайн не разбираше много от медицина, но бе убедена, че един човек не може да изгуби толкова кръв и да оцелее.

Намираще се в голяма беда.

— По дяволите — промърмори тя. Макар да бе деликатна жена, не бе получила общоприетото възпитание и често имаше какво още да се желае от обноските ѝ. — Ти, глупако — каза тя на тялото на пода, — защо трябваше да ме нападаш, не можа ли просто да ме оставиш на мира? Казах на баща ти, че няма да се омъжа за теб. Не бих го направила дори и да беше последния идиот в Англия!

Тя тупна с крак по пода и едва не го изкълчи от ярост. Защо думите ѝ никога не звучаха по начина, по който ѝ се искаше?

— Имах предвид, че си идиот — каза тя на Пърси, който, естествено, не ѝ отговори. — И че не бих се омъжила за теб и... О, по дяволите! Защо въобще ти говоря? Очевидно си мъртъв!

Каролайн простена. Как, за бога, да постъпи сега? Бащата на Пърси щеше да се върне само след два часа и не беше нужно да си

завършил Оксфорд, за да разбереш, че няма да е доволен да види сина си мъртъв.

— Дяволите да го вземат баща ти. Всичко е по негова вина. Ако не беше толкова вманиачен да ти хване богата наследница...

Оливър Прюит беше настойникът на Каролайн или поне щеше да бъде през следващите шест седмици, докато тя отпразнува двадесет и първия си рожден ден. Бе броила дните до 14 август 1814 от 14 август 1813, когато бе навършила двадесет. Оставаха още само четиридесет и два. Четиридесет и два дни и най-накрая щеше да поеме контрол върху живота и парите си. Дори не й се мислеше каква част от тях бяха изхарчили семейство Прюит. Хвърли оръжието на леглото, отпусна ръце и се загледа в Пърси.

И тогава... той отвори очи.

— Аааааааааа! — Каролайн подскочи, изпищя и грабна оръжието.

— Ти к... — започна Пърси.

— Не го казвай! — предупреди го тя. — Все още държа оръжие.

— Не би го използвала — разкашля се той и се хвана за окървавеното рамо.

— Извинявай, но доказателствата сочат друго.

Устните на Пърси се свиха в тънка линия. Той изруга и погледна яростно към Каролайн.

— Казах на баща ми, че не искам да се женя за теб — изсъска той. — Боже! Можеш ли да си представиш? Да трябва да живея с теб до края на живота си. Направо ще полудея. Ако не ме убиеш преди това.

— Ако не искаш да се жениш за мен, не трябваше да ме нападаш.

Той сви рамене и изтръпна, когато движението причини болка в рамото му.

— Имаш доста пари, но, знаеш ли, не мисля, че си заслужаваш.

— Бъди така добър да го кажеш на баща си — сопна се Каролайн.

— Той каза, че ще ме лиши от наследство, ако не се ожения за теб.

— И ти не му се противопостави, поне веднъж в жалкия си живот?

Пърси изръмжа, когато го нарекоха жалък, но предвид състоянието си нямаше какво да направи.

— Бих могъл да отида в Америка — промърмори той. — Със сигурност диваците са по-добър вариант от теб.

Каролайн пропусна коментара му край ушите си. Двамата не се разбираха още откакто бе дошла да живее при семейство Прюит преди година и половина. Той не смееше да възрази на баща си за нищо и показваше малко дух единствено, когато Оливър бе извън къщата. За съжаление Пърси бе злобен и дребнав, а според нея и доста тъп.

— Предполагам, че ще трябва да те спася сега — измърмори тя. — Не си чак толкова ценен, че заради теб да ме хвърлят в затвора.

— Много си любезна.

Тя измъкна една възглавница от калъфката ѝ, сви плата на тампон — първокачествен лен, купен с нейни пари, отбеляза — и го притисна към раната на Пърси.

— Трябва да спрем кървенето — каза тя.

— Изглежда е понамаляло — добави Пърси.

— Дали куршумът е излязъл?

— Не знам, но ме боли адски много. Не знам също, дали боли повече, ако премине или заседне в мускула.

— Мисля, че и двете са доста болезнени — отбеляза тя като повдигна тампона, за да разгледа раната. После внимателно го обърна и погледна гърба му. — Мисля, че е преминал. Имаш дупка и на рамото.

— Не ти ли стигаше да ме раниш веднъж?

— Подмами ме в стаята си под претекст, че искаш чай за главоболие — сопна се тя. — И се опита да ме изнасилиш! Какво очакваше?

— Защо, по дяволите, имаш оръжие?

— Винаги го нося със себе си — отвърна тя. — Имам го откакто... Е, няма значение.

— Нямах намерение да те насилвам... — промърмори той.

— Откъде можех да зная?

— Е, знаеш, че никога не съм те харесвал.

Каролайн притисна превръзката около разкъравеното рамо на Пърси, може би малко по-силно отколкото бе необходимо.

— Това, което знам — натърти, — е, че ти и баща ти винаги сте харесвали наследството ми.

— Мисля, че те ненавиждам повече, отколкото харесвам парите ти — каза Пърси. — Твърде много командваш, дори не си хубава и имаш змийски език.

Каролайн сви устни. Ако понякога се изразяваше по-остро, то вината не беше нейна. Бързо бе научила, че умът и чувството ѝ за хумор са единствената ѝ защита срещу парада от ужасни настойници, с които бе принудена да живее откакто навърши десет и баща ѝ почина. Най-напред беше Джордж Лиджет, първи братовчед на баща ѝ. Той не бе толкова лош, но определено не знаеше как да се държи с малко момиче. Бе ѝ се усмихнал само веднъж и ѝ бе казал, че се радва да се запознае с нея. След това я бе изпратил в къща в провинцията с бавачка и гувернантка. И бе забравил за нея.

Но Джордж бе умрял и настойник ѝ стана неговият първи братовчед, който нямаше никаква връзка нито с нея, нито с баща ѝ. Нийлс Уикъм беше стар и злобен скъперник, който бе видял в повереницата си безплатна прислужница, и веднага ѝ бе дал лист със задачи, по-дълъг от ръката ѝ. Каролайн му бе готвила, чистила, гладила, лъскала мебелите, мела пода. Единственото нещо, което почти не правеше, бе да спи.

В един прекрасен ден обаче, Нийлс се задави с пилешка кост, стана виолетов и умря. Съдът не бе много наясно какво да прави с Каролайн, която на петнадесет беше твърде добре възпитана и богата, за да отиде в сиропиталище, затова я прехвърли на Арчибалд Прюит, втори братовчед на Нийлс. Арчибалд се бе оказал твърде похотлив, за да остави едно привлекателно момиче на мира и оттогава се бе родил навикът ѝ винаги да носи оръжие със себе си. Той обаче се оказа със слабо сърце и Каролайн живя с него само шест месеца, след което си събра багажа и се премести при по-младия му брат Албърт.

Той пиеше твърде много и използваше юмруците си, което пък научи Каролайн да бяга бързо и да се крие добре. Покойният Арчибалд може и да се бе опитвал да я опипва във всеки удобен момент, но Албърт беше агресивен и когато я уцелеше, болеше много. Освен това тя се научи да разпознава миризмата на спирт дори от съседните стаи. Албърт никога не вдигаше ръка срещу нея, когато беше трезвен.

Но, за съжаление, рядко изтрезняваше и в един от пиянските си изблици ритна коня си толкова силно, че той му отвърна. Право в главата. По това време Каролайн така беше свикнала с местенето, че

щом хирурга покри с чаршаф главата му, си събра багажа и зачака съдът да я настави другаде.

Така се озова при по-младия брат на Албърт — Оливър и неговия син Пърси, който в момента кървеше на пода. В началото Оливър изглеждаше като най-добрия попечител в сравнение с всички останали, но Каролайн бързо осъзна, че не се интересува от нищо друго, освен от пари. Щом научи, че повереницата му има голямо състояние, реши, че тя и парите ѝ няма да му се изплъзнат. Синът му бе само с няколко години по-възрастен от нея, затова Оливър обяви, че ще се оженият. Нито един от бъдещите годеници не бе доволен от плана и го заявиха направо, но Оливър не им обърна внимание. Притискаше Пърси дотогава, докато не се съгласи, а сега се опитваше да убеди Каролайн, че трябва да стане лейди Прюит.

„Убеждаването“ се състоеше в това да ѝ крещи, да я зашлевява, да я държи гладна и заключена, и накрая да направи така, че да забременее от Пърси, за да ѝ се наложи да се омъжи за него.

— Предпочитам да родя копеле, отколкото Прюит — тихо промърмори тя.

— Какво каза? — попита Пърси.

— Нищо.

— Трябва да си вървиш — каза той, внезапно сменяйки темата.

— Това е ясно.

— Баща ми каза, че ако не забременееш от мен, той лично ще се погрижи за това.

Каролайн едва не повърна.

— Моля? — каза тя с треперещ глас. Дори Пърси бе за предпочитане пред Оливър.

— Не знам къде може да отидеш, но трябва да изчезнеш до двадесет и първия си рожден ден, който е... Кога?... Скоро, мисля.

— След шест седмици — прошепна Каролайн. — Точно след шест седмици.

— Можеш ли да го направиш?

— Да се скрия?

Пърси кимна.

— Ще ми се наложи. Но ще ми трябват пари. Имам малко заделени, но нямам достъп до наследството си до рождения ми ден.

Пърси изстена, когато Каролайн премести превръзката.

— Мога да ти заема малко — предложи той.

— Ще ти ги върна. С лихва.

— Добре. Налага се да тръгнеш още тази вечер.

Тя се огледа из стаята.

— Но тази бъркотия... Трябва да почистя кръвта.

— Не, остави всичко както си е. По-добре да те пусна да избягаш, задето ме застреля, отколкото защото не съм изпълнил заповедта на баща ми.

— Един ден ще трябва да му се опълчиш.

— Ще е по-лесно, ако те няма. В съседния град има едно чудесно момиче, което мисля да поухажвам. Тя е тиха и покорна и не е кльощава като теб.

Каролайн веднага съжали горкото момиче.

— Надявам се между вас да се получи — излъга тя.

— Лъжеш. Но не ме е грижа. Няма никакво значение какво мислиш, стига да си далеч от тук.

— Знаеш ли, Пърси, сигурно няма да повярваш, но и аз мисля същото за теб. — За нейна изненада той се усмихна и тя за първи път усети някаква близост с това момче, което ѝ бе почти връстник.

— Къде ще отидеш? — попита той.

— По-добре е да не знаеш. Така баща ти няма как да го изкопчи от теб.

— Имаш право.

— Пък и все още не знам. Нямам никакви роднини, нали затова се озовах тук с вас. Но след десет години борби със свръхзагрижените ми настойници, мисля, че ще оцелея сама шест седмици.

— Ако някоя жена може да го направи, то това си ти.

Каролайн вдигна вежди.

— Това комплимент ли беше? Поразена съм.

— Дори не беше близо до комплимент. Кой мъж би искал жена, която може да се справя отлично и без него?

— Някой, който може да се справя доста добре и без баща си — сряза го тя.

Пърси се намръщи, докато посочваше с глава към шкафа.

— Отвори горното чекмедже... не, онова вдясно...

— Пърси, тук е бельото ти! — възкликна Каролайн, затръшвайки чекмеджето отвратена.

— Искаш ли да ти заема пари или не? Там ги крия.

— Е, няма съмнение, че никой не би погледнал тук — промърмори тя. — Може би ако се къпеше по-често...

— Боже! — избухна той. — Нямам търпение да се махнеш. Ти, Каролайн Трент, си дяволско изчадие. Истинска чума. Зло. Ти си...

— О, млъкни! — Тя отново отвори чекмеджето, думите му неочаквано я бяха засегнали. Никога не бе харесвала Пърси повече, отколкото той нея, но на кого би му се понравилось да го сравняват със скакалци, комари, жаби, Черната Смърт и кървави реки. — Къде са парите? — решително попита тя.

— В чорапа ми... не, в черния... не този черен... да, ето там до... да, този е.

Каролайн намери точния чорап и измъкна няколко банкноти и монети.

— Мили боже, Пърси, тук има поне сто паунда. Откъде ги имаш?

— Спестявам от доста време. И си отмъквам монета или две веднъж в месеца от бюро на баща ми. Стига да не взема твърде много, никога не забелязва.

Каролайн трудно би повярвала в това. Оливър Прюит беше толкова обсебен от парите, че кожата му трябваше да е с цвета на банкнотите.

— Вземи половината — каза той.

— Само половината? Не бъди глупав, Пърси. Трябва да се крия шест седмици. Може да се появят непредвидени разходи.

— И аз може да имам непредвидени разходи.

— Поне имаш покрив над главата си! — извика тя.

— Може да се лиша от него, щом баща ми разбере, че съм те оставил да избягаш.

Каролайн обмисли думите му. Оливър Прюит нямаше да остане доволен от единствения си син. Напъха половината пари обратно в чорапа.

— Много добре — каза тя и прибра своята част в джоба си. — Ще се справиш ли с кървенето?

— Няма да те обвинят в убийство, ако това те притеснява.

— Може и да ти е трудно да го повярваш, Пърси, но аз не искам да умираш. Не искам да се омъжвам за теб и определено няма да съжалявам, ако не те видя никога повече, но не искам да умираш.

Той я погледна някак странно и за момент Каролайн наистина си помисли, че ще ѝ каже нещо мило, или поне толкова мило, колкото това, което тя бе казала. Вместо това изсумтя.

— Права си. Трудно ми е да го повярвам.

В този момент Каролайн реши да изостави всякаква сантименталност и закрачи към вратата. С ръка на дръжката, тя спря и каза:

— Ще се видим след шест седмици, когато дойда да си прибера наследството.

— И да ми върнеш парите.

— Да, и да ти върна парите. С лихва — добави преди него.

— Добре.

— От друга страна — каза тя най-вече на себе си. — Сигурно има начин да оправя делата си, без да се срещам с вас отново. Може би чрез адвокат...

— Още по-добре — прекъсна я Пърси.

Каролайн въздъхна доста шумно и раздразнено и излезе от стаята. Пърси никога нямаше да се промени. Той беше груб, себичен и дори и да изглеждаше много по-мил от баща си, си оставаше простак.

Тя се понесе по тъмния коридор и изкачи стълбите към стаята си. Струваше ѝ се забавно как настойниците ѝ винаги ѝ даваха тавански стаи. Оливър бе по-лош от останалите — бе я настанил в пращен ъгъл с нисък таван и дълбоки стрехи. Но се бе провалил в опита си да прекърши духа ѝ. Каролайн обичаше уютната стаичка. По-високо беше само небето. Можеше да слуша как дъждът барабани по покрива и да наблюдава как точно до прозореца ѝ през пролетта разцъфваха дърветата. Сред листата им гнездяха птици и понякога по перваза се разхождаха катерички.

Тя нахвърля най-ценните си притежания в една чанта и спря, за да надникне през прозореца. Вечерта беше безоблачна и сега небето изглеждаше изумително ясно. Вероятно щеше да е звездна нощ. Каролайн имаше малко спомени от майка си, но можеше да си спомни как стои в скута ѝ през една лятна вечер, загледана в звездите.

„Виж тази — прошепваше Касандра Трент. — Мисля, че е най-ярката в небето. Погледни ето там. Виждаш ли мечката?“ В края на всеки техен излет, майка ѝ казваше: „Всяка звезда е специална, знаеше ли това? Понякога всички изглеждат еднакви, но всяка една е уникална

и различна, като теб. Ти си най-специалното малко момиче в целия свят. Никога не забравяй това!“.

Каролайн бе твърде малка, за да осъзнае, че Касандра умираше, но сега се осланяше на последния подарък от майка си, без значение колко отчаяна и самотна беше. А последните десет години ѝ бяха дали много поводи да се чувства по този начин. Каролайн просто трябваше да погледне към небето и то я успокояваше. Ако някоя звезда проблеснеше, тя се чувстваше уютно и в безопасност. Може би не толкова уютно като онова дете в скута на майка си, но поне звездите ѝ даваха надежда. Те продължаваха, те оцеляваха, и тя също го можеше.

Хвърли последен поглед на стаята си, за да се увери, че не е забравила нищо, прибра няколко дълги свещи в чантата си в случай, че ѝ потрѣбват и излезе. Къщата беше тиха; всички слуги имаха почивен ден, вероятно за да няма свидетели, когато Пърси опита да я изнасили. На Оливър винаги можеше да се разчита да обмисли детайлите. Каролайн беше учудена само от това, че не бе опитал тази тактика по-рано. В началото най-вероятно си бе мислил, че може да я омъжи за Пърси без насилие. Но с приближаването на двадесет и първият ѝ рожден ден, сигурно се бе отчаял.

Както и Каролайн. Ако трябваше да се омъжи за Пърси, щеше да е по-добре да умре. Не я интересуваше колко мелодраматично звучи. Единственото нещо, по-лошо от това да го вижда всеки ден до края на живота си, бе да го слуша всеки ден до края на живота си.

Тя преминаваше през коридора към входната врата, когато забеляза новият свещник на Оливър, който величествено се извисяваше на края на масата. Той се хвалеше с него от една седмица. „Истинско сребро — говореше той, — от най-добрия майстор.“

Каролайн изсумтя. Не би могъл да си го позволи, преди да ѝ стане настойник.

Което всъщност бе ирония. Тя с удоволствие щеше да сподели наследството си, дори да го даде, ако просто бе открила дом и семейство, които да я обичат и да ги е грижа за нея.

Някой, който щеше да види в нея нещо повече от слугиня с банкова сметка.

Каролайн импулсивно грабна свещите от новия свещник и ги замени с тези в чантата си. Ако ѝ се наложеше да пали свещ по време

на пътуването си, предпочиташе приятно миришещия пчелен восък, който Оливър пазеше за себе си.

Изтича навън, благодарна за топлото време.

— Слава богу, че Пърси не реши да ме напада през зимата — промърмори, докато подтичваше по алеята. С удоволствие би яздила, за да се измъкне от Хемпшир по-бързо, но Оливър имаше само два коня и в момента и двата бяха на каретата му, с която, както винаги, веднъж седмично бе отишъл да играе карти у съседите.

Каролайн опита да погледне на това от добрата страна и си напомни, че ще ѝ е по-лесно да се крие, ако върви пеша. Макар че щеше да е по-бавно. А ако попаднеше на разбойници...

Тя сви рамене. Жена без придружител — винаги изглеждаше подозрително, а светлокестенявата ѝ коса отразяваше лунната светлина, въпреки че по-голямата част от нея бе прибрана под бонето. Щеше да е по-умно, ако се бе облякла като момче, но не бе имала достатъчно време. Може би трябваше да върви по крайбрежието, защото най-близкото пристанище не беше далеч. Щеше да пътува по-бързо по море и да се отдалечи достатъчно далеч от Оливър.

Да, крайбрежието беше добра идея. Не можеше да пътува по главните пътища. Със сигурност щяха да я видят. Тя се обърна на юг и тръгна през полето. До Портсмут имаше само петнадесет мили. Ако вървеше бързо щеше да стигне там до сутринта, да си резервира билет за някой кораб и да се озове в друга част на Англия. Каролайн не искаше да напуска страната, не и щом трябваше да получи наследството си само след шест седмици.

Но какво да прави дотогава? Бе живяла изолирана от обществото и не знаеше дали ще може да си намери някаква прилична работа. Предполагаше, че от нея би излязла добра гувернантка, но щяха да ѝ трябват поне шест седмици, за да си намери подходящо място. А и щеше да е доста неловко да започне работа, и съвсем скоро да си тръгне.

Умееше да готви, а настойниците ѝ се бяха потрудили да я научат как да чисти. Може би щеше да си намери работа като прислужница в някой непознат и много забутан хан.

Тя кимна на себе си. Да чисти на непознати не бе особено привлекателна идея, но ѝ се виждаше единственият начин да оцелее през следващите няколко седмици. Най-важното бе да се махне от

Хемпшир и съседните графства. Да, бе готова да работи в хан, но задължително да се намира далеч от семейство Прюит.

Затова и ускори крачка. Тревата под обувките ѝ беше мека и суха, а дърветата я скриваха от главния път. Нямаше много движение по това време на нощта, но човек трябваше да е внимателен. Тя се движеше леко и единственият шум наоколо бе този от стъпките ѝ. Докато...

Какво беше това?

Каролайн се завъртя, но не видя нищо. Сърцето ѝ лудо заби. Можеше да се закълне, че е чула нещо.

— Навярно е таралеж — прошепна си тя. — Или може би заек.

Само че не видя никакви животни и не се успокои.

— Просто продължавай да вървиш — каза си тя. — Трябва да стигнеш до Портсмут.

Възвърна темпото на крачките си. Вървеше толкова бързо, че едва си поемаше дъх и тогава...

Тя се извърна и ръката ѝ инстинктивно се насочи към пистолета. Този път определено бе чула нещо.

— Знам, че си там! — заяви с увереност, която съвсем не изпитваше. — Покажи се или се дръж като страхливец!

Листата прошумоляха и един мъж се показва иззад дърветата. Беше облечен изцяло в черно, от ризата до ботушите. Висок, широкоплещест и чернокос. Определено бе най-опасният мъж, когото Каролайн беше виждала.

И бе насочил оръжие право към сърцето ѝ.

ГЛАВА 2

„За-яд-лив (прилагателно име) — такъв, който налита на бой; свадлив.

Ставам заядлива, когато ме притиснат в ъгъла.“

Из личния речник на Каролайн Трент

Блейк Рейвънскрофт не беше сигурен как точно си бе представял жената, но определено не бе познал. Предполагаше, че ще се държи кокетно, манипулативно и лицемерно, а вместо това тя стоеше пред него наперено, с изпънати рамене и го гледаше право в очите.

Освен това имаше най-интересните и съблазнителни устни, които някога бе виждал. Би се затруднил да ги опише, но горната ѝ устна се извиваше по най-възхитителния начин и...

— Защо не насочите оръжието си някъде другаде?

Думите ѝ отърсиха Блейк от унеса му и той се раздразни от липсата си на концентрация.

— Това сигурно би ви харесало.

— Ами всъщност, да. Нямам нищо против оръжията. Не ми пречат, добри са за някои цели предполагам, като лов и така нататък, но не ми харесва да са насочени към мен и...

— Тихо!

Тя затвори уста.

Блейк щателно я изучава известно време. Нещо в нея не беше наред. Карлота де Леон беше испанка... е, половин испанка, а това момиче приличаше на англичанка до мозъка на костите си. Косата ѝ не можеше да се нарече руса, но определено беше светъл оттенък на кафявото и дори в тъмната нощ забеляза, че очите ѝ са ясно синьо-зелени.

Да не споменаваме гласа ѝ, който бе пропит с акцента на британската аристокрация.

Но той я бе видял да се измъква от къщата на Оливър Прюит по средата на нощта, и то когато всички слуги бяха освободени. Това трябваше да е Карлота де Леон, нямаше друго обяснение.

Блейк и Военното министерство, където той не беше точно назначен, но което му даваше задачи и съответно му плащаше, следяха Оливър Прюит от около шест месеца. Местните власти знаеха от известно време, че Прюит пренася контрабандно стоки от и за Франция, но едва наскоро започнаха да подозират, че позволява на шпиони на Наполеон да използват малката му лодка за пренасяне на тайни дипломатически съобщения наред с брендите и коприната. Тъй като лодката на Прюит потегляше от малко пристанище на южното крайбрежие между Портсмут и Бърнмаут, от Военното министерство в началото не му бяха обърнали внимание. Повечето шпиони минаваха през Кент, който се намираше доста по-близо до Франция. На пръв поглед неудобното разположение на дома на Прюит беше идеално прикритие и от Военното министерство се страхуваха, че привържениците на Наполеон го използваха за най-важните си операции. Преди около месец бяха разкрили, че в контакт с Прюит бе Карлота де Леон, наполовина испанка, наполовина англичанка, която бе смъртоносно опасна.

Блейк бе нащрек през цялата вечер, още от момента, в който разбра, че всички слуги бяха разпуснати за през нощта — необичаен жест за стиснат човек като Оливър. Очевидно се задаваше нещо сериозно и подозренията на Блейк се потвърдиха, когато видя как едно момиче се измъква от къщата под прикритието на нощта. Изглеждаше доста по-млада отколкото очакваше, но нямаше да позволи на фалшивата ѝ невинност да го обърка. Тя вероятно прибягваше до всякакви женски хитрини, за да изглежда толкова добре. Кой би заподозрял подобна очарователна млада дама в държавна измяна?

Дългата ѝ коса бе сплетена в момичешка плитка, бузите ѝ розовееха... А нежната ѝ ръка бавно се насочваше към джоба.

Изострените инстинкти на Блейк се задействаха, той мълниеносно се стрелна напред и изблъска ръката ѝ. Движението му беше толкова рязко, че двамата тупнаха на земята. Той усети мекото ѝ тяло под себе си, а също и твърдото оръжие в джоба на пелерината ѝ. Ако имаше някакви съмнения за нейната самоличност, те се разсеяха в

тази минута. Измъкна пистолета ѝ, завъртя го в ръката си и се изправи като я остави просната на земята.

— Твърде аматьорско, мила моя.

Тя примигна.

— Е, да, може да се очаква, тъй като не съм професионалист в тези неща, макар че имам малко опит...

Думите ѝ преминаха в неразбираемо мърморене и Блейк не бе сигурен дали говори на него или на себе си.

— Преследвам ви от около година — каза остро той.

Това привлече вниманието ѝ.

— Така ли?

— Не знаех коя сте до миналия месец, но сега, когато ви хванах, няма да позволя да ми се изплъзнете.

— Няма ли?

Блейк раздразнено я погледна. Каква игра играеше?

— Да не мислите, че съм идиот? — сопна се той.

— Не — каза тя. — Току-що избягах от едно семейство идиоти, затова съм доста запозната с този вид, а вие сте нещо съвсем различно. Въпреки това се надявам, че не сте добър стрелец.

— Никога не пропускам.

— Да, страхувах се от това — въздъхна тя. — Личи ви. Ще възразите ли, ако стана?

Той премести леко оръжието с частица от инча, колкото просто да ѝ напомни, че се цели в сърцето ѝ.

— Всъщност бих предпочел да лежите.

— Предчувствах го. Предполагам, че няма да ме пуснете да си вървя.

Той избухна в смях.

— Страхувам се, че не, скъпа, с дните ви на шпионаж е свършено.

— С дните ми на какво?

— Британското правителство знае всичко за вас и вашите измами, мис Карлота де Леон. Скоро ще разберете, че не гледаме с добро око на испанските шпиони.

На лицето ѝ бе изписано истинско недоумение. Тази жена беше наистина добра!

— Правителството знае всичко за мен? — удивено попита тя. — Един момент, за кого?

— Не се правете на глупачка, мис де Леон. Интелигентността ви е известна и тук, и на континента.

— Това е много мил комплимент, но определено правите някаква грешка.

— Няма грешка. Видях ви да напускате Прюит Хол.

— Да, разбира се, но...

— В тъмното — продължи той, — а всички слуги бяха освободени. Не знаехте, че наблюдавах къщата, нали?

— Не, не, разбира се, че не — отвърна Каролайн, като примигваше ядосано. Някой бе наблюдавал къщата? Как не бе забелязала? — От кога?

— От две седмици.

Това обясняваше всичко. Точно по това време се намираше в Бат и се грижеше за болнавата леля на Оливър. Беше се прибрала едва днес следобед.

— Това беше достатъчно — продължи той, — за да потвърди подозренията ми.

— Подозренията ви? — продължи тя.

За какво, по дяволите, говореше този човек. Ако беше побъркан, то тя се намираше в голяма беда, тъй като той все още бе насочил оръжието си към нея.

— Имаме достатъчно доказателства, за да уличим Прюит. С вашите показания ще увисне на бесилото. А вие, скъпа, ще се научите да обичате Австралия.

Каролайн си пое дъх, а очите ѝ светнаха от радост. Оливър беше замесен в нещо незаконно. О, това беше прекрасно! Направо идеално! Отдавна трябваше да предположи, че той не е нищо повече от долен мошеник. В главата ѝ се заблъскаха хиляди мисли. Но въпреки думите на мъжа в черно, се съмняваше, че Оливър бе направил нещо толкова лошо, че да увисне на бесилката. Можеше да го изпратят в затвора или да върши някакъв тежък физически труд, или...

— Мис де Леон! — каза остро мъжа.

— Какво е направил Оливър? — развълнувано попита Каролайн.

— Мили боже, жено, омръзнаха ми играчките ви. Идвайте с мен!

— Той пристъпи напред като изръмжа зловещо и я хвана за китките. —

Сега!

— Но...

— Нито дума повече, освен ако не е признание.

— Но...

— Това беше! — Мъжът натъпка един парцал в устата ѝ. — Ще имате достатъчно време да говорите по-късно, мис де Леон.

Каролайн се закашля и замята, докато ѝ завързваше ръцете с грубо парче връв. После за нейно изумление той пъхна два пръста в устата си и изсвири. Великолепен черен жребец излезе с грациозна стъпка иззад дърветата.

Докато тя се взираше в коня, който сигурно бе най-спокойното и добре тренирано животно откакто свят светуваше, мъжът я вдигна и я сложи на седлото.

— Джж шрр... — изграчи тя заради парцала в устата си.

— Какво? — Той я погледна и разбра, че полите ѝ са силно опънати около краката и ѝ пречеха да седи на седлото. — А, полите ви. Мога или да ги срежа или да спазите благоприличие.

Тя го погледна.

— Благоприличието си заминава тогава — каза той и срязва полите ѝ, за да може да язди по-удобно.

— Съжалявам, че забравих да ви донеса дамско седло, мис де Леон, но повярвайте ми, това, че видях голите ви крака е направо нищожно в сравнение с неприятностите, които ви очакват.

Тя го ритна в гърдите. Ръката му болезнено се сви около глезена ѝ.

— Никога — каза той — не ритайте мъж, който е насочил оръжие към вас.

Каролайн вирна носа си и погледна встрани. Този фарс продължаваше твърде дълго. Веднага щом се отървеше от проклетия парцал щеше да каже на този грубиян, че никога не е чувала за мис Карлота де Леон. Така щеше да го подреди, че накрая щеше да се моли да го обесят.

Но дотогава трябваше да се примири просто да го дразни. Веднага щом той нагласи коня, и седна зад нея, тя с все сила го сръга в ребрата.

— Какво има сега? — изсумтя той. Тя сви рамене невинно. — Още едно движение като това и ще напъхам втори парцал в устата ви.

И той ще бъде доста по-мръсен от предишния.

Сякаш това беше възможно, помисли си ядосано Каролайн. Дори не искаше да мисли за това къде бе стоял парцала, преди да се озове в устата ѝ. Не ѝ оставаше друго, освен да го изгледа свирепо, но от мрачното му изсумтяване заподозря, че не изглежда и наполовина толкова ядосана колкото беше.

После той пришпори коня в галоп и Каролайн осъзна, че не язدهа към Портсмут. Ала бързо се отдалечаваха и от Прюит Хол. Ако ръцете ѝ не бяха вързани, щеше да изръкопляска от радост. Не би могла да избяга по-бързо дори и сама да си бе намерила транспорт. Този мъж я мислеше за някоя друга — за испанска престъпница, ако бъдем по-точни, но тя можеше да се примири с това, ако я отведеше далеч... достатъчно далеч. През това време щеше да е спокойна и кротка и да го остави да пришпорва коня си.

Тридесет минути по-късно крайно подозрителният Блейк спря коня пред Сийкрест Манър близо до Бърнмаут, Дорсет. Карлота де Леон, която бе пръскала огън и жупел на ливадата, не се бе съпротивлявала по целия път към крайбрежието. Тя всъщност бе толкова тиха, че джентълменът в него, който за раздразнение на Блейк често се обаждаше, го изкуши да свали парцала.

Но устоя на изкушението да се държи мило. Маркизът на Ривърдейл, най-близкият му приятел и партньор в борбата срещу престъпността, си бе имал работа с мис де Леон и преди, и му бе казал, че тя е измамна и вероломна. Той нямаше да измъкне парцалите от устата ѝ, нито да развърже ръцете ѝ, докато не я заключеше някъде.

Блейк я свали от коня и я хвана здраво за лакътя, докато я водеше към дома си. Имаше само трима слуги и тримата крайно дискретни и предани. Те бяха свикнали с необичайните гости късно през нощта.

— Нагоре по стълбите — каза той и я задърпа по коридора.

Тя кимна радостно и ускори крачка. Когато стигнаха горната площадка Блейк я бутна в малка, но удобно обзаведена спалня.

— И за да не ви хрумват никакви идеи за бягство — каза грубо той, размахвайки връзка с ключове — вратата има две ключалки.

Тя погледна към нея, но освен това не последва никаква друга реакция.

— И — добави — от тук до земята има поне петдесет фута. Затова не ви препоръчвам да пробвате да се измъкнете през прозореца.

Тя сви рамене сякаш и за момент не бе обмисляла този вариант.

Блейк се намръщи, раздразнен от равнодушието ѝ, и пристегна китките ѝ за пилоните на леглото.

— Не искам да опитвате каквото и да е било, докато съм зает.

Тя му се усмихна, което си беше голямо постижение за човек с натъпкан в устата парцал.

— По дяволите — промърмори той.

Тя напълно го объркваше и чувството не му хареса ни най-малко. Провери за всеки случай вързана ли е добре и огледа методично стаята за предмети, които евентуално би използвала като оръжие. Бе чувал, че Карлота де Леон е изобретателна и нямаше намерение да го запомнят като глупака, който я бе подценил. Взе едно перо и преспание, преди да издърпа стола от стаята в коридора. Не му изглеждаше достатъчно силна, за да го счупи, но ако успееше да разглоби един от краката му, щеше да разполага с наистина опасно оръжие.

Тя с интерес премигна, когато той се върна.

— Ако искате да седнете — каза рязко, — ще го направите на леглото.

Тя кимна по ужасно дразнещ и дружелюбен начин и седна на леглото. Не че имаше голям избор, все пак бе вързана за него.

— Не се опитвайте да ме спечелите като се държите добре — предупреди я той. — Зная всичко за вас.

Тя сви рамене.

Блейк изсумтя с отвращение и ѝ обърна гръб щом приключи с огледа. Накрая, когато остана доволен, че от стаята щеше да излезе добра килия, се обърна към нея:

— Ако имате още оръжия в себе си по-добре ми ги предайте, тъй като ще се наложи да ви претърся.

Тя се дръпна назад ужасено и Блейк остана доволен, че най-накрая успя да я стресне. Или това, или беше наистина добра актриса.

— Имате ли някакво оръжие? Уверявам ви, че никак няма да съм нежен, ако открия, че сте опитала да скриете нещо.

Тя неистово поклати глава и се дръпна назад, доколкото ѝ позволяваха завързаните ръце.

— И на мен няма да ми хареса — промърмори той, но му беше трудно да не се почувства като нищожна гадина, когато тя стисна очите си от страх и напрежение. Седемте години работа за Военното министерство го бяха научили, че жените могат да бъдат също толкова зли и опасни, колкото и мъжете, но така и не бе свикнал с тази част от работата. Бе възпитан да се отнася с жените като с дами и необходимостта да я обискира против волята ѝ, дълбоко го потискаше.

Той освободи една от китките ѝ, за да ѝ свали наметалото и пребърка джобовите ѝ. Нямаше нищо интересно, освен около петдесет паунда, което изглеждаше направо нищожна сума за шпионка от нейния ранг. После насочи вниманието си към малката ѝ чанта и изсипа съдържанието ѝ на леглото. Две свещи от пчелен восък, Бог знае за какво ѝ бяха притрябвали, сребърна четка, малка Библия, подвързана с кожа тетрадка и някакво бельо, което не посмя да докосне. Предполагаше, че всеки човек имаше право на някаква неприкосновеност, дори и да бе опасен шпионин.

Блейк взе Библията и бегло я прелисти, за да се увери, че между страниците ѝ не е скрито нещо. Не намери нищо, захвърли я на леглото, като с удоволствие забеляза, че момичето се намръщи.

После взе тетрадката и погледна вътре. Само първите няколко страници бяха изписани с някакви драсканици.

— Кантюбернал — прочете на глас той. — Спокоен. Диакритически. Контене. Умлаут. — Вдигна вежди и зачете нататък. Три страници бяха запълнени с думи, смисълът, на които можеше да разбере само някой възпитаник на Оксфорд или Кеймбридж. — Какво е това?

Тя изви рамо към устата си в опит да му посочи парцала.

— Вярно — кимна той и сложи бележника до библията. — Но преди да го направя, ще трябва да... — Той въздъхна тежко. И двамата знаеха какво смяташе да направи. — Ако не се борите, ще го направя по-бързо — мрачно добави той.

Цялото ѝ тяло се напрегна, но Блейк се опита да го игнорира, докато я претърсваше.

— Ето, готови сме — каза той. — Държа да отбележа, че съм изненадан, задето нямате друго оръжие, освен пистолета.

Тя само го изгледа.

— Сега ще махна парцала. Но и при най-малкия шум ще го върна обратно.

Тя кимна отсечено, но се закашля, когато той го измъкна от устата ѝ.

— Е? — попита я Блейк, като се опря на стената.

— И без това никой няма да ме чуе дори и да вдигам шум.

— Това е вярно — съгласи се той. Очите му се спряха на кожения тефтер и той го вдигна. — Сега ми кажете, какво е това?

Тя сви рамене.

— Баща ми винаги ме окуражаваше да обогатявам речника си.

Блейк я зяпна невярващо, после отново се загледа в разтворените страници. Това беше някакъв шифър. Трябваше да е. Но се чувстваше изморен и знаеше, че тя едва ли щеше да разкрие нещо толкова компрометиращо, колкото ключа за таен шифър още през първата нощ. Затова метна тефтера на леглото и каза:

— Ще говорим повече сутринта.

Тя отново сви дразнещо рамене.

Той стисна зъби.

— Няма ли да кажете нещо в своя защита?

Каролайн потърка очите си и си напомни, че не трябва да го дразни. Изглеждаше опасен и въпреки очевидната му неловкост, докато я претърсваше, тя не се съмняваше, че би я наранил, ако мисията му го налагаше.

Каквато и да беше тя.

Каролайн си играеше с огъня и добре осъзнаваше това. Искаше ѝ се да остане в тази уютна стая възможно най-дълго. Със сигурност тук бе по-топло и по-безопасно от всяко място, което можеше да си позволи сама. И заради това трябваше да го остави да вярва, че тя е тази Карлота. Но нямаше представа как да го направи; не знаеше испански, нито пък как трябва да се държи един престъпник, завързан за леглото.

Вероятно Карлота щеше да отрича всичко.

— Хванали сте грешния човек — каза тя като знаеше, че той няма да ѝ повярва, но същевременно изпита наслада, че казва истината.

— Ха — изсумтя той. — Със сигурност можехте да измислите нещо по-оригинално.

Тя сви рамене.

— Вярвайте, в каквото ви е удобно.

— Твърде сте самоуверена за някой, който е от губещата страна — каза той.

Каролайн бе принудена да се съгласи, че в думите му има истина. Но ако Карлота наистина беше шпионка, то тя щеше да се държи надменно.

— Не ми харесва да ме отвличат, да ми тъпчат парцали в устата, да ме влачат из половината страна и накрая да ме завържат за леглото. Да не споменавам — каза рязко тя — оскърбителното ви докосване.

Блейк затвори очи за момент и Каролайн за малко да повярва, че нещо го измъчва. После ги отвори и я погледна със същия твърд и безкомпромисен поглед.

— Трудно ми е да повярвам, мис де Леон, че сте стигнали дотук в професията си, без досега да са ви обискирали нито веднъж.

Нямаше какво да отговори и само се вгледа в него мълчаливо.

— Чакам вашият отговор.

— Нямам какво да кажа. — Това поне беше истина.

— Може да си промените мнението след няколко дни без храна и вода.

— Планирате да ме държите гладна, така ли?

— Това е пречупило доста по-корави мъже от вас.

Не бе обмисляла този вариант. Знаеше, че ще ѝ покрещи, че може и да я удари, но не ѝ бе хрумвало, че ще остане без храна и вода.

— Виждам, че перспективата не ви допада — провлече той.

— Оставете ме сама — сопна се тя. Нуждаеше се от план. Трябваше да разбере кой, по дяволите, беше този мъж. Но най-вече имаше нужда от време. Тя го погледна право в очите и каза: — Уморена съм.

— Сигурен съм, че е така, но не съм склонен да ви оставя да спите.

— Не се тревожете, че може да се почувствам добре. Едва ли ще си почина, прекарвайки нощта вързана за леглото.

— А, това ли — каза той и с мълниеносно движение освободи ръцете ѝ.

— Защо го направихте? — подозрително попита тя.

— Защото ми се прииска. Пък и нямате оръжие, трудно ще ме надвиете и няма как да избягате. Лека нощ, мис де Леон.

Тя го погледна удивено.

— Тръгвате си?

— Пожелах ви лека нощ. — Той се завъртя на пети и излезе от стаята, като я остави да се взира във вратата.

Тя чу как двата ключа изтракват и чак тогава се успокои.

— Мили боже, Каролайн — прошепна. — В какво се забърка?

Стомахът ѝ изкъркори и ѝ се прииска да бе хапнала нещо, преди да избяга тази нощ. Мъжът, който я бе хванал, очевидно държеше на думата си и щом ѝ беше казал, че се кани да я умори от глад и жажда, тя му вярваше.

Изтича към прозореца и погледна навън. Не беше излъгал. Имаше поне петдесет фута до земята. Но видя перваза и ако намереше някакъв съд можеше да опита да събере дъжд или роса. Не ѝ беше за първи път да стои гладна; знаеше как да се справи с това. Но жаждата беше нещо съвсем различно.

Намери малък цилиндричен съд, в който държаха перата на бюрото. Небето все още бе чисто, но всеки знаеше, че това не бе от значение за английското време. Каролайн предположи, че сутринта имаше голяма вероятност да завали и за всеки случай остави съда на перваза.

После се върна до леглото и прибра вещите си в чантата. Слава богу, че мъжът не бе забелязал надписа в Библията. Майка ѝ бе оставила книгата, когато почина и той със сигурност щеше да иска да узнае защо името Касандра Трент бе изписано от вътрешната страна на корицата. А реакцията му към малкия ѝ личен речник... трудно щеше да успее да му обясни това.

Тогава я обхвана някакво странно чувство...

Свали си обувките, стана от леглото и тихо се приближи по чорапи до стената, която я разделяше с коридора. После внимателно се придвижи покрай нея, докато стигна вратата. Наведе се надолу и надникна през ключалката.

Аха! Както си бе помислила! Едно голямо сиво око се взираше в нея.

— Лека нощ и на вас! — извика високо тя. После свали бонето си и го провеси на бравата, така че да скрие ключалката. Не ѝ се

искаше да спи в единствената си рокля, но със сигурност нямаше да се съблече щом имаше вероятност той да я наблюдава отнякъде.

Чу го да ругае, после още веднъж, докато стъпките му се отдалечаваха по коридора. Каролайн се съблече по бельо и се вмъкна в леглото. Погледна към тавана и се замисли.

А после започна да кашля.

ГЛАВА 3

„С-ръце-на-кръста, а-ким-бо (наречие) — позиция, в която дланите са поставени на хълбоците и лактите са обърнати навън.

Не мога да изброя колко пъти е заставал пред мен с ръце на кръста. Направо изтръпвам като си помисля за това.“

Из личния речник на Каролайн Трент

Каролайн кашля през цялата нощ. Кашля, докато слънцето изгряваше. Кашля, докато небето стана яркосиньо и спря само, за да провери съда на перваза. По дяволите. Беше празен. Няколко капки вода щяха да й дойдат добре. Гърлото ѝ гореше в адски пламъци.

Но с болно гърло или не, планът бе заработил като с магия. Когато отвори уста и изпробва гласа си, звукът, който излезе можеше да засрами и жаба.

Всъщност самата жаба би трябвало да се засрами, ако издадеше подобни звуци. Без съмнение, Каролайн временно бе онемяла. Похитителят можеше да ѝ задава колкото си поиска въпроса, но тя нямаше да е в състояние да му каже нищо.

За да е съвсем сигурна, че той няма да се усъмни в болестта ѝ, отвори широко уста и погледна в огледалото, като изви глава така, че слънцето да освети гърлото ѝ.

Беше яркочервено. И изглеждаше направо ужасно. А торбичките под очите, заради безсънието предишната нощ ѝ придаваха още по-болнав вид. Каролайн едва не подскочи от радост. Само да имаше някакъв начин да се доразболеє още повече. Би могла да приближи лицето си до някоя свещ, докато то станеше неестествено топло. Как обаче да му обясни защо е запалила свещ в такава прекрасна утрин?

Не, болното гърло трябваше да е достатъчно. А и да не беше, нямаше голям избор, защото чу стъпките му в коридора.

Тя се втурна през стаята, покатери се в леглото и придърпа завивката до брадичката си. Изкашля се няколко пъти, после оципа бузите си, за да почервенеят и покашля още малко.

Кхъ, кхъ, кхъ.

Ключът се превъртя в ключалката.

Кхъ, кхъ, кхъ, кхъ, кхъ. Беше направо убийствено за гърлото ѝ, но Каролайн искаше да му устрои подходящ спектакъл, докато влизаше.

После другият ключ се завъртя. По дяволите. Беше забравила, че ключалките са две.

Кхъ, кхъ, кхъ. Хак, хак. Кхъ. Гха.

— Мили боже! Какъв е този дяволски звук?

Каролайн погледна към него и ако досега не беше онемяла, това определено щеше да се случи точно в този миг. В тъмнината похитителят ѝ изглеждаше опасен и зловещ, но на дневна светлина би засрамил и Адонис.

Сега изглеждаше някак по-едър. И по-силен също — сякаш дрехите едва удържаха силата на тялото му. Черната му коса беше прилежно сресана, но един непослушен кичур се спускаше над лявата му вежда. Единственото невинно нещо в очите му бе ясният им сив цвят. Гледаха я така съсредоточено, сякаш бяха видели твърде много в живота.

Мъжът я хвана за раменете и тя усети как пръстите му я опариха през тънката дреха. Пое си въздух и го замаскира с едно изкашляне.

— Снощи вече ви казах, че се изморих от игричките ви.

Каролайн бързо поклати глава, хвана се за гърлото и закашля отново.

— Ако дори и за миг сте си помислила, че ще се хвана... — Тя отвори широко уста и посочи към гърлото си. — Нямам намерение да гледам в гърлото ти. Ти, малка...

Тя посочи отново, като този път настойчиво пхна пръст в устата си.

— О, добре. — Устните му се свиха в тънка черта, завъртя се решително на пета, мина през стаята и измъкна една свещ от свещника.

Каролайн го наблюдаваше с нескрит интерес как я извади, а после се върна към леглото и седна до нея. То хлътна под тежестта му,

а тя загуби равновесие и политна към него, като машинално изпъна ръце напред в опит да се предпази.

И докосна бедрото му.

— Кхъ!

В следващия миг буквално отлетя към другия край на леглото.

— О, мили боже! Докосвали са ме много по-привлекателни и заинтересовани жени — сопна ѝ се той. — Не се страхувай. Ще измъкна истината от теб, но нямам намерение да те насилвам.

Колкото ѝ да бе странно, Каролайн му вярваше. Като изключим склонността му да отвлича непознати, не приличаше на човек, който би насилил жена против волята ѝ. Дори му имаше доверие, неизвестно защо. Нищо не би му попречило да я нарани или дори да я убие, но той не го бе сторил. Усещаше у него някакво достойнство и морал, които липсваха у настойниците ѝ.

— Е? — попита той.

Тя се приближи с инч към него и прибра целомъдрено ръце в скута си.

— Отвори уста.

Каролайн прочисти гърлото си, сякаш беше нужно и го направи. Той приближи пламъка близо до лицето ѝ и надникна. След миг се отдръпна, а тя затвори уста и се вгледа в него с очакване.

Изглеждаше намръщен.

— Сякаш някой е нарязал гърлото ти с бръснач — сухо отбеляза той, — но мисля, че и сама знаеш това.

Тя кимна.

— Предполагам, че си кашляла през цялата нощ.

Тя отново кимна.

Блейк затвори очи за миг преди да каже:

— Признавам си, че спечели възхищението ми. Да си причиниш подобна болка, само за да избегнеш няколко въпроса. Това показва истинска преданост към каузата!

Каролайн му хвърли най-гневния си поглед.

— За твое съжаление си избрала грешната кауза.

Този път тя го погледна съвсем недоумяващо, но поне беше честна. Нямаше никаква представа за каква кауза говори.

— Сигурен съм, че все пак можеш да говориш.

Тя поклати глава.

— Опитай. — Той се наведе напред и я погледна толкова настойчиво, че я смути. — Заради мен.

Каролайн отново поклати глава, този път бързо. Много бързо. Той се наведе още по-напред, докато носа му почти не се допря до нейния.

— Опитай!

„Не!“ — искаше да изкрещи тя, но от устата ѝ не излезе никакъв звук.

— Наистина не можеш да говориш — каза той, силно изненадан.

Тя опита да му отправи най-добрия си „Какво-за-бога-си-мислите-че-бих-казала-ако-можех-да-говоря“ поглед, но ѝ се стори, че това е твърде сложно за едно-единствено изражение на лицето.

Той внезапно се изправи.

— Връщам се веднага.

На Каролайн не ѝ оставаше нищо друго, освен да го проследи с поглед как излиза от стаята.

Блейк въздъхна раздразнено, когато стигна до вратата на кабинета си. По дяволите, остаряваше за тази работа. Двадесет и осем години не бяха толкова много, но седем от тях бе прекарал в служба за Военното министерство, а това бе напълно достатъчно, за да те състари преждевременно. Беше виждал свои приятели да умират, семейството му постоянно се чудеше защо и къде изчезва за дълги периоди от време, а годеницата му...

Блейк стисна очи от болка и вина. Мирабел вече не му беше годеница. Тя повече никога и на никого нямаше да бъде годеница, защото беше заровена в семейното гробище в Котсуолдс.

Беше толкова млада, толкова красива и невероятно умна. Наистина бе изумително как се влюби в жена, чийто интелект конкурираше неговия. Мирабел беше всестранно надарена, особено в областта на езиците, и по тази причина от ранна възраст се беше присъединила към редиците на Военното министерство.

После привлече и Блейк, отдавнашният ѝ съсед, съсобственик на най-уютната къщичка на дърво в цяла Англия и партньор в уроците ѝ по танци. Бяха израснали заедно, влюбиха се заедно, но Мирабел бе умряла сама.

Не, помисли си Блейк. Това не беше истина. Мирабел само бе умряла, а той беше останал наистина сам.

Сега, няколко години по-късно продължаваше да работи за Военното министерство. Блейк си казваше, че го прави, за да отмъсти за смъртта ѝ, но често се чудеше, дали не бе защото просто не знаеше с какво друго да се занимава. След смъртта на Мирабел бе станал безразсъден. Не се интересувахе дали ще остане жив или ще умре и поемаше глупави рискове в името на родината си, но тези рискове му се отплащаха. Не се бе провалял нито веднъж.

Разбира се, случваше се да го прострелят, да се опитат да го отровят и изхвърлят зад борда на кораб, но единствената грижа на Военното министерство бе не неговата безопасност, а това да не загубят своя най-добър агент.

Но сега Блейк се опитваше да успокои раздразнението си. Не можеше да се избави от болката — тя беше заседнала в душата му твърде дълбоко, но вероятно имаше начин да премахне омразата си към света, който му беше отнел истинската любов и най-добрата приятелка. И единственият начин да го направи бе да напусне Военното министерство и поне да опита да води нормален живот.

Но първо трябваше да приключи с този последен случай.

Защото някой предател като Оливър Прюит беше отговорен за смъртта на Мирабел. Виножникът бе екзекутиран, разбира се, но Блейк вярваше, че и Прюит трябва да увисне на бесилото.

За да го постигне обаче, трябваше да измъкне информация от Карлота де Леон. Проклетата жена! И за минута не бе повярвал в нейната внезапна и опасна болест, която я бе лишила от способността да говори. Не, малката вероятно бе стояла половината нощ да си дере гърлото.

Почти изпита удоволствие при вида на изражението ѝ, когато се опита да му изкрещи: „Не!“. Блейк предположи, че все пак бе очаквала от устата ѝ да излезе някакъв звук.

Той се изхили. Надяваше се гърлото ѝ да гори като самия ад. Не заслужаваше друго.

И все пак имаше работа за вършене. Тази задача щеше да е последната му за Военното министерство и макар че не искаше нищо повече от това да се оттегли на спокойствие в имението си, нямаше да допусне мисията му да завърши с провал.

Карлота де Леон щеше да говори, а Оливър Прюит да увисне на въжето.

И тогава Блейк Рейвънскрофт щеше да се превърне в поредния скучен джентълмен, обречен да живее в самотно спокойствие.

Може би щеше да се захване с рисуване. Или с отглеждане на хрътки. Възможностите бяха безбройни и безкрайно глупави.

Но в момента имаше работа. С мрачна решителност взе три пера, малка стъкленица с мастило и няколко листа хартия. Ако Карлота де Леон не можеше да му каже всичко, което знаеше, то тогава щеше да му го напише, по дяволите!

Лицето на Каролайн сияеше с лъчезарна усмивка. Досега денят ѝ се развиваше изключително успешно. Похитителят ѝ се убеди, че не може да говори, а Оливър...

О, тя се зарадва още повече, само при мисълта какво правеше Оливър в този момент. Навярно крещеше с все сила и хвърляше по някоя ваза към сина си. Нищо особено скъпо, разбира се. Даже и в гнева си той бе твърде пресметлив, за да унищожи нещо ценно.

Горкият Пърси, Каролайн почти го съжали. Почти. Не можеше да изпита симпатия към тесногръдия глупак, който се бе опитал да я насили предишната нощ. Потръпна при мисълта как щеше да се почувства, ако наистина бе успял.

И все пак тя имаше чувството, че ако някога Пърси успее да се измъкне от влиянието на баща си можеше и да се превърне в почти порядъчно човешко същество. Не някой, когото би искала да вижда често, разбира се, но определено нямаше да напада невинни жени, само защото баща му е наредил.

В този момент чу стъпките на похитителя си в коридора. Бързо изтри усмивката от лицето си и вдигна едната си ръка към шията. Когато той влезе в стаята, тя отново кашляше.

— Имам изненада за теб — каза Блейк с подозрително весел глас.

Каролайн вдигна глава вместо отговор.

— Виж това. Хартия. Пера. Мастило. Не е ли вълнуващо?

Тя премигна като се престори, че не разбира. О, по дяволите, не бе помислила за това. Нямаше начин да го убеди, че не умее да пише

— очевидно приличаше на образована жена. А и без съмнение, нямаше да успее да си изкълчи китката в следващите три секунди.

— О, разбира се — каза той с пресилена вежливост, — имаш нужда от попивателна хартия. Колко непредвидливо от моя страна да не помисля за това. Ето я и нея. Точно така, право в скута ти. Сега удобно ли ти е?

Каролайн само го погледна и реши, че предпочита гнева му пред ехидния му сарказъм.

— Не? Тогава нека ти оправя възглавницата.

Той се наведе напред и Каролайн, на която наистина ѝ бе омръзнало от сладникавото му отношение, се изкашля право в лицето му. И докато той успее да се дръпне достатъчно, за да я погледне, бе изобразила на лицето си пълна невинност.

— Ще забравя, че направи това — каза рязко той, — за което трябва да си ми вечно благодарна.

Каролайн просто погледна към пособията за писане, лежащи в скута ѝ и отчаяно се опита да изработи нов план.

— Започваме ли?

Тя се почеса по дясното слепоочие. С дясната ръка. И тогава ѝ просветна. Тя беше левичар! Нейните учители ѝ се бяха карали, крещели и я бяха наказвали в опит да я научат да пише с дясната си ръка. Наричаха я странна, глупава и небогоугодна. А един особено религиозен учител дори я бе нарекъл „изчадие на дявола“. Каролайн се бе опитвала да се научи да пише с дясната ръка, наистина се бе опитвала, но макар че успяваше да хваща и движи перото с лекота, никога не ѝ се удаде да напише нещо по-добро от нечетливи драсканици.

Но всички останали пишеха с дясната си ръка, настояваха учителите ѝ, и тя със сигурност не искаше да е различна.

Каролайн се изкашля, за да прикрие усмивката си. Никога досега не ѝ бе доставяло по-голямо удоволствие да бъде различна.

Този тук очакваше тя да пише с дясната ръка, както правеха и останалите му познати. Е, тя с удоволствие щеше да оправдае очакванията му. Протегна се, взе перото, потопи го в мастилото и го погледна с отегчено изражение.

— Радвам се, че се съгласи да сътрудничиш — каза той. — Сигурен съм, че ще се отрази добре на здравето ти.

Тя изсумтя и завъртя очи.

— А сега — продължи той и я погледна напрегнато — първият въпрос: познаваш ли Оливър Прюит?

Не си струваше да отрича това. Бе я видял да напуска дома му предишната нощ, пък и нямаше смисъл да похабява тайното си оръжие на толкова елементарен въпрос, за това утвърдително кимна.

— От кога го познаваш?

Каролайн се замисли за това. Нямаше представа откога Карлота де Леон работеше с Оливър, ако това наистина бе така, но подозираше, че мъжа, който стоеше пред нея също не го знаеше.

Най-добре бе да каже истината, както винаги казваше майка ѝ, и Каролайн не видя причина да не го направи и сега. Щеше да ѝ е полесно да се придържа към историите си, ако бяха възможно най-истински. Да видим, живееше с Оливър и Пърси от година и половина, но ги познаваше от малко повече време. Вдигна четири пръста, като искаше да запази оръжието си с правописа за някой по-сложен въпрос.

— Четири месеца?

Тя поклати глава.

— Четири години?

Мили боже, изпъшка Блейк. Нямаха представа, че Прюит продава дипломатическа информация от толкова отдавна. Две години, бяха предположили, най-много две и половина. При мисълта за всички секретни мисии, които бяха провалени през това време, да не споменаваме човешките животи загубени в резултат на предателството на Прюит.

Толкова негови колеги ги нямаше вече. Най-скъпата му...

Блейк се изпълни с гняв и вина.

— Каж ми какви точно бяха отношенията ви — нареди той с дрезгав глас.

— Да ви кажа? — оформи с устни тя.

— Напиши го! — изрева той.

Тя дълбоко въздъхна, сякаш се готвеше за някаква ужасна задача и старателно започна да пише.

Блейк примигна. После примигна отново.

Тя го погледна и се усмихна.

— На какъв дяволски език пишеш? — навъсено попита той.

Каролайн се отдръпна очевидно засегната.

— За твое сведение не разбирам испански, затова напиши отговора на английски. Или ако предпочиташ на френски, или латински.

Тя направи движение с ръката си, в опит да му обясни нещо, но той не успя да я разбере.

— Повтарям — каза той, като трудно удържаше гнева си, — напиши какви точно бяха отношенията ви!

Тя посочи към драсканиците, които той не можеше да нарече думи, бавно и внимателно сякаш демонстрираше нещо ново на някое малко дете.

— Мис де Леон!

Тя въздъхна и този път опита да промълви нещо, като сочеше към листа.

— Не чета по устни, жено!

Тя сви рамене.

— Напиши го отново.

Очите ѝ проблеснаха с раздражение и тя направи каквото я бе помолил. Резултатът бе по-лош и от преди. Блейк сви ръцете си в юмруци, за да се въздържи да не я хване за врата.

— Отказвам да повярвам, че не можеш да пишеш.

Тя отвори възмутено уста и ядосано посочи към мастилените петна по листа.

— Да наречеш писане това, мадам, е обида към перата и мастилниците по целия свят.

Тя закри с ръка устата си и се изкашля. Или се изкикоти?

Блейк се намръщи, стана и прекоси стаята. Взе малкият ѝ бележник от масата, онзи, който бе пълен с умни думи и го размаха във въздуха.

— Щом имаш толкова ужасен почерк, обясни ми това! — прогърмя гласът му.

Тя го погледна с недоумение, което го вбеси още повече. Той се приближи съвсем близо до нея и се наведе.

— Чакам — изръмжа той.

Каролайн се отдръпна назад и опита да произнесе нещо, което остана неразбираемо.

— Страхувам се, че не разбирам. — Но този път в гласа му не звучеше ярост, а по-скоро опасност.

Тя започна да прави някакви странни движения, като сочеше към себе си и клатеше глава.

— Да не би да ми казваш, че не си го писала ти?

Тя кимна енергично.

— Тогава кой?

Устните ѝ отново оформиха нещо, което той пак не разбра, но най-вероятно не бе и предназначено да се разбере.

Блейк въздъхна тежко и отиде към прозореца за глътка свеж въздух. Нямаше как да повярва, че тя не може да пише четливо, а ако все пак наистина не можеше, тогава кой бе писал в бележника ѝ и какво означаваше? Тя бе казала, докато все още можеше да говори, че това не е нищо повече от речник, което очевидно беше лъжа. Но все пак...

Той застина. Хрумна му нещо.

— Напиши азбуката — нареди той.

Тя извъртя очи.

— Сега! — изкрещя.

Каролайн се намръщи и се зае с поредната си задача.

— Какво е това? — попита той, хванал цилиндричната поставка за пера, която бе намерил на перваза на прозореца.

— Вода — оформи с устни тя. Странно как успяваше да го накара да я разбира от време на време.

Блейк изсумтя и го върна на перваза.

— Всеки глупак може да види, че няма да вали.

Тя сви рамене, сякаш казваше: „Би могло“.

— Свърши ли?

Каролайн кимна, като успя да си предаде едновременно много раздразнен и много отегчен вид.

Той отново се приближи към нея и погледна надолу.

— „М“, „Н“ и „О“. — Едва се четяха, вероятно би успял да различи и „С“, ако животът му зависеше от това, но всичко останало...

Блейк потръпна. Никога повече. Никога повече нямаше да рискува живота си, а в този случай и ума си, за доброто на Майка Англия. Бе заявил пред Военното министерство, че е приключил, но те го увещаваха и придумваха, докато не пое тази последна задача. Причината била, че живеел много близо до Бърнмаут. Можел да

шпионира Прюит, без да предизвика подозрение. От министерството бяха настояли да е именно Блейк Рейвънскрофт.

Никой друг нямало да се справи с тази задача.

И накрая той неохотно прие. Но не беше и сънувал, че ще трябва да се грижи за странна полуиспанка с най-отвратителния почерк в историята на краснописа.

— Бих искал да се запозная с гувернантката ти — промърмори той — и после да я застрелям.

Мис де Леон издаде още един странен звук, но този път той беше сигурен, че е от смях. За опасен шпионин, притежаваше доста прилично чувство за хумор.

— Ти — каза той, като я посочи с пръст. — Не мърдай.

Тя сложи ръце на кръста си и го погледна сякаш казваше: „Къде бих могла да отида?“.

— Връщам се след малко. — Той излезе от стаята като в последния момент се сети да заключи вратата зад себе си. По дяволите! Размекваше се. Причината бе, че тя никак не приличаше на шпионка, ядоса се той. Повечето хора с тази професия имаха празен поглед, сякаш са видели твърде много. Но тези нейни синьо-зелени очи, като изключим факта, че изглеждаха зачервени и подпухнали от недоспиване, бяха... бяха...

Блейк замръзна и прогони мисълта от ума си. Не му влизаше в работата да мисли за очите ѝ. Не му влизаше в работата да мисли, за която и да е жена на света.

Четири часа по-късно бе готов да признае поражението си. Бе излял шест чаши горещ чай в гърлото ѝ, което предизвика единствено лудо размахване на ръце от нейна страна, сякаш искаше да му каже: „Махни се, за да използвам нощното гърне“.

Но гласът ѝ не се върна, а и да се беше върнал, тя доста добре го прикриваше.

Той постъпи доста глупаво като реши да опита подхода с перото и мастилото още веднъж. Ръката ѝ се движеше бързо и изящно, но знаците, които оставаха на хартията наподобяваха птичи следи.

И, по дяволите, тя изглежда се опитваше да му се хареса. Полошото беше, че успяваше. Докато той се мръщеше на липсата ѝ на

комуникативни умения, тя прегъна един от надрасканите листи в странно подобие на птица и после я запрати право към него. Птичката леко се понесе във въздуха и когато Блейк се отмести встрани, плавно се спусна на пода.

— Браво — каза Блейк, впечатлен въпреки нежеланието си. Винаги му бяха харесвали подобни играчки.

Тя гордо се усмихна, сгъна още една хартиена птичка и я запрати през прозореца.

Блейк знаеше, че трябва да я скастри задето му губи времето, но искаше да види как малкото ѝ изобретение се справя и навън.

Изправи се, отиде до прозореца и проследи как птичката се забива в един розов храст.

— Флората я привлече, страхувам се — каза той и се обърна към нея.

Тя му хвърли раздразнен поглед и се приближи с маршова стъпка.

— Виждаш ли? — попита Блейк.

Тя отрицателно поклати глава.

Той се наведе по-близо към нея.

— Ето там — посочи ѝ. — В розовия храст.

Тя войнствено изпъна гръб, сложи ръце на кръста си и го погледна саркастично.

— Смееш да се подиграваш на розовите ми храсти?

Тя направи движение с пръсти, сякаш режеше с ножица.

— Мислиш, че имат нужда от подрязване?

Отговори му с решително кимване.

— Шпионка, която обича градинарството — промърмори на себе си Блейк. — Чудесата нямат ли край?

Тя сложи ръка до ухото си, за да му покаже, че не го е чула.

— Предполагам, че ти би се справила по-добре с цветята, отколкото с перото и листа — саркастично отбеляза той.

Тя кимна отново и се премести към прозореца, за да погледне още веднъж храстите. Замислен Блейк също се наведе напред. Те се блъснаха един в друг и той я сграбчи за ръката, за да не падне.

И тогава направи грешката да я погледне в очите.

Те бяха чисти, ясни, и Бог да му е на помощ, толкова примамливи.

Той се наведе съвсем малко, а непреодолимото му желание да я целуне беше по-силно от това да диша. Устните ѝ се разтвориха и тя леко и изненадано издиша. Той се приближи по близо. Искаше я.

Искаше Карлота. Искаше...

Карлота.

По дяволите, как бе могъл да забрави дори и за секунда? Тя беше шпионка. Предателка. Без всякакъв морал и скрупули.

Той я отблъсна от себе си и закричи към вратата.

— Това няма да се случи отново — каза ѝ с дрезгав глас.

Каролайн беше твърде зашеметена, за да отговори.

Блейк изруга под нос и излезе, като затръшна и заключи вратата след себе си. Какво, да го вземат дяволите, да прави с нея? Блейк поклати глава, докато слизаше по стълбите. Това беше абсурдно. Той не се интересуваше от жени, освен за да удовлетвори животинските си инстинкти, а Карлота де Леон не беше подходяща дори и за това.

Освен това нямаше желание да се събуди с прерязано гърло. Или въобще да не се събуди.

Не трябваше да забравя каква е.

И не трябваше да забравя Мирабел.

ГЛАВА 4

„Пен-ки-лер (съществително име) — лекарство, или лекарствена смес, приготвена от човека, който я препоръчва; бабешки лек.

Той изглежда не вярва в пенкилера си, но продължава да го излива в гърлото ми.“

Из личния речник на Каролайн Трент

Блейк я остави сама до края на деня. Само мисълта за тази жена го докарваше до ярост. Нямаше си никакво доверие, докато беше около нея. Тя и възпаленото ѝ гърло го побъркваха, но ако трябваше да бъде честен, щеше да признае, че гневът му е насочен най-вече към самия него.

Как можа да му хрумне да я целуне? Дори и за секунда? Може и да беше полуиспанка, но беше и полуангличанка и това я правеше предател на страната си. А именно такъв предател беше убил Мирабел.

Сякаш като фон на настроението му, започна да вали и Блейк си спомни за малкия съд на перваза, оставен, за да събира вода.

Той изсумтя. Все едно щеше да утоли жаждата ѝ след всичкия чай, който беше излял в гърлото ѝ следобеда. И все пак, докато мълчаливо поглъщаше вечерята си, не спираше да мисли за нея, заключена в малката стая на горния етаж. Сигурно умираше от глад. Не беше яла цял ден.

— Какво ти става? — каза си на глас. — Да съжаляваш проклетата малка шпионка? — Как ли пък не! Не ѝ ли беше казал, че ще я държи гладна? Той винаги спазваше обещанията си.

Но тя беше толкова малка и кльощава, и с тези нейни очи, които... не му излизаха от главата. Бяха толкова големи и ясни, буквално искряха, а точно в момента, помисли си едновременно раздражено и виновно Блейк, сигурно изглеждаха гладни.

— По дяволите — промърмори той и се изправи толкова бързо, че събори стола си назад. Можеше да ѝ занесе поне хляб. Със сигурност имаше и по-добри начини да измъкне информация от нея, вместо да я държи гладна. Може би ако ѝ занесеше съчувствено храна, тя щеше да се почувства благодарна и впоследствие задължена. Беше чувал за случаи, в които заложниците считали похитителите си за герои. Не би имал нищо против, ако тези синьо-зелени очи започнеха да го гледат с нотка на възхищение.

Блейк взе парче питка от масата, после го върна и взе по-голямо. И може би малко масло. Не би навредило. И мармалад... не, без мармалада. Все пак, тя беше шпионка.

Каролайн седеше на леглото и се развличаше като гледаше пламъка на свещта, когато отново чу стъпките му в коридора. Едната ключалка щракна, после другата, и ето го, вече изпълваше рамката на вратата.

Как ставаше така, че всеки път щом го видеше той ѝ се струваше все по-привлекателен? Наистина не беше честно! Всичката тази красота, пропиляна само за един мъж.

— Донесох ти малко хляб — каза рязко той, докато ѝ подаваше нещо.

Стомахът на Каролайн изкъркори шумно, докато поемаше подноса от него.

— Благодаря ти — каза с устни.

Той седна на края на леглото, а тя изгълта питката, без каквато и да е следа от маниери или благоприличие.

— Моля. О, почти забравих — каза той. — Донесох ти и масло.

Тя тъжно погледна останките от хляб в ръката си и въздъхна.

— Още ли го искаш?

Тя кимна, взе купичката и потопи последната си хапка в маслото. Пъхна го в устата си и задъвка бавно, с наслада. Какво блаженство!

— Мислех, че възнамеряваш да ме умориш от глад — произнесоха устните ѝ.

Той поклати глава неразбиращо.

— „Благодаря ти“ го разбрах, но останалото никак не ми е ясно. Освен ако, разбира се, гласът ти не се е върнал и не искаш да кажеш

последното изречение на глас...

Тя поклати глава, което не беше истинска лъжа. Каролайн не бе изпробвала гласа си, откакто си бе тръгнал. Не знаеше дали се е върнал или не. Предпочиташе да остане в неведение по въпроса.

— Жалко — промърмори той.

Тя извъртя очи, после потупа корема си и погледна ръцете му с очакване.

— Извини ме, но ти донесох само едно парче.

Каролайн погледна към малката купичка с масло, въздъхна и пъхна пръста си в него. Кой знае кога щеше да реши да я нахрани отново? Трябваше да си набавя енергия при всеки удобен случай, дори и да се налагаше да яде само масло.

— О, за бога! — запротестира той. — Не яж това. Няма да ти се отрази добре.

Каролайн го погледна саркастично.

— Как се чувстваш? — попита той.

Опита да му обясни с ръце, като ги размаха нагоре-надолу.

— Отегчена?

Тя кимна.

— Добре.

Тя се намръщи.

— Не си тук, за да те забавлявам. Не си ми гостенка.

Последва завъртане на очи и леко изсумтяване.

— Казвам ти го, за да не очакваш трапеза от седем блюда.

Каролайн се зачуди дали хляба и маслото се брояха за две. В такъв случай й дължеше още пет.

— Докога ще продължаваш с тази преструвка?

Тя премигна.

— Какво?

— Със сигурност гласът ти се е върнал.

Тя поклати глава, докосна гърлото си и направи толкова болезнена гримаса, че той се засмя.

— Боли те, а?

Тя кимна.

Блейк прокара пръсти през косата си, леко изнервен от това, че тази жена го бе накарала да се смее повече през последния ден, отколкото се бе смял през последните години.

— Знаеш ли, ако не беше предателка, щеше да си доста забавна.
Тя сви рамене.

— Някога замисляла ли си се за действията си? Какво причиняват? За хората, които нараняваш? — Блейк напрегнато я погледна. Не знаеше защо, но беше решен да открие съвест у тази малка шпионка. Бе уверен, че от нея можеше да излезе добър човек. Изглеждаше умна и забавна и...

Той поклати глава, за да прогони тези мисли. Да не би да се виждаше като неин спасител? Не я беше довел тук за изкупление, искаше само сведения за Оливър Прюит. После щеше да я предаде на властите.

Разбира се, тя също щеше да увисне на бесилото. Беше тъжна мисъл и някак си не можеше да я приеме.

— Каква загуба — промълви той.

Тя въпросително вдигна вежди.

— Нищо.

Раменете ѝ се повдигнаха и отпуснаха във френски маниер.

— На колко си години? — внезапно попита той.

Тя разпери десетте си пръста два пъти.

— Само на двадесет? — попита невярващо той. — Не, че изглеждаш по-възрастна...

Тя бързо вдигна още пет пръста.

— Значи на двадесет и пет?

Тя кимна, но гледаше през прозореца, докато го правеше.

— На тази възраст трябва да си омъжена и с деца край полата, а не да шпионираш против Короната?

Тя погледна надолу, устните ѝ се свиха в изражение, което можеше да се нарече само печално. После изви ръце въпросително и посочи към него.

— Аз?

Тя кимна.

— Какво за мен?

Посочи четвъртия пръст на лявата си ръка.

— Защо не съм женен?

Тя кимна, този път съпричастно.

— Не знаеш ли?

Каролайн го погледна безизразно и след известно време поклати глава.

— Почти се ожених. — Блейк се опита да звучи спокоен, но дори и глупак би усетил болката в гласа му.

— Какво се случи?

— Тя умря.

Каролайн преглътна и докосна ръката му.

— Съжалявам.

Той я отблъсна и затвори очи за секунда. Когато ги отвори, в погледа му липсваше всякаква емоция.

— Не, не съжаляваш — каза той.

Тя прибра ръце в скута си и го изчака да каже нещо. Не ѝ се струваше редно да се намесва в страданието му. Той обаче не каза нищо.

Каролайн се почувства неудобно в настъпилата тишина, затова стана и отиде до прозореца. Дъждът барабанеше по стъклото и тя се зачуди колко ли вода щеше да се събере в малкия съд. Вероятно не много, а и не се нуждаеше от водата след всичкия чай днес, но ѝ беше интересно дали планът ѝ бе проработил. Отдавна се бе научила да се радва на простичките неща. Например да наблюдава и чертае как се променя небето месец след месец. Може би ако той я оставеше тук за по-дълго време, щеше да си състави календар и да продължи с ежеседмичните измервания на дъждовете. Поне щеше да ангажира ума си с нещо.

— Какво правиш? — попита той.

Тя не отговори нито с дума, нито с жест, а хвана долната част на прозореца.

— Попитах те какво правиш? — Стъпките му се приближаваха. И все пак тя не се обърна. Прозорецът се отвори, дъждът влетя в стаята и намокри предната част на роклята ѝ.

— Ти, малка глупачке. — Той я хвана и я дръпна назад.

Тя се извъртя изненадано. Не бе очаквала, че ще я докосне.

— Ще подгизнеш. — Той затвори прозореца с лекота. — И тогава наистина ще се разболееш.

Тя поклати глава и посочи към съда на перваза.

— Няма начин да си жадна.

— Просто съм любопитна — оформи с устни тя.

— Какво? Не разбрах това.

— Простоооо съъм лююбоопиитнаа — провлече този път като се надяваше, че той ще успее да прочете по устните ѝ.

— Ако го кажеш на глас, може и да разбере какво казваш.

Каролайн раздразнено тропна с крак, но не се чу никакъв звук, защото кракът ѝ се приземи на нещо доста по-меко от пода.

— Аууу! — извика той.

Боже! Кракът му!

— Съжалявам, съжалявам, съжалявам, съжалявам. Без да искам.

— Ако си мислиш, че те разбирам — изръмжа той, — си по-глупава отколкото смятах първоначално.

Тя задъвка смутено долната си устна, а после сложи ръка на сърцето си.

— Предполагам, се опитваш да ме убедиш, че е било неволно?

Кимна искрено.

— Не ти вярвам.

Каролайн се намръщи и въздъхна нетърпеливо. Това мълчание започваше да я дразни, но не знаеше какво друго да предприеме. В отчаянието си протегна крака си напред.

— Какво означава това?

Тя го разклати, после го свали и го настъпа с другия си крак. Той я погледна напълно объркан.

— Да не би да се опитваш да ме убедиш, че си някакъв вид мазохист? Съжалявам, ако те разочаровам, но никога не съм се занимавал с подобни неща.

Тя размаха юмрук във въздуха, после посочи към него и после към крака си.

— Искаш да те настъпя по крака? — попита невярващо той.

Тя кимна.

— Защо?

— Много съжалявам — каза тя с устни.

— Наистина ли съжаляваш? — попита той с опасно нисък глас.

Тя кимна.

Той се приближи по-близо.

— И си искрена?

Кимна отново.

— И си решена да ми го докажеш?

Тя кимна още веднъж, но този път движенията ѝ бяха по-забавени.

— Няма да те настъпвам по крака — прошепна Блейк.

Тя премигна.

Той вдигна ръка и докосна лицето ѝ като знаеше, че вероятно е луд, но бе неспособен да се въздържи. Пръстите му се плъзнаха по шията ѝ, привлечени от топлината на кожата ѝ.

— Ще трябва да ми се реваншираш по друг начин.

Тя опита да отстъпи назад, но ръцете му бяха обхванали главата ѝ и я държаха здраво.

— Една целувка, мисля — промърмори той. — Само една.

Тя изненадано разтвори устни и изведнъж му се стори толкова невинна и искрена, че почти забрави коя е — Карлота де Леон — шпионка и предателка. Сега беше просто жена, доста привлекателна при това и то тук, в дома му, толкова близо.

Бързо скъси разстоянието помежду им и леко докосна устните ѝ със своите. Тя не помръдна, но той чу тихият ѝ възглас на удивление. Първият звук, който издаваше за деня, като изключим кашлянето. Този звук го очарова и той задълбочи целувката си.

Тя имаше едновременно сладък и солен вкус, точно както би трябвало и Блейк се разпали дотолкова, че дори не осъзна, че тя не отвърща на целувката му. Но скоро усети, че е напълно неподвижна в ръцете му. По някаква странна причина това го вбеси. Мразеше се задето я желае по този начин и му се искаше и тя да изпитва същото мъчение.

— Целуни ме — прошепна той и горещият му дъх опари кожата ѝ. — Знам, че искаш. Видях го в очите ти.

За един миг тя не отговори, но после Блейк усети как малката ѝ ръка се спусна по дължината на гърба му. Тя се приближи и когато усети топлото ѝ тяло да се притиска в неговото, си помисли, че ще избухне.

Устните ѝ не се движеха разпалено като неговите, но тя леко ги разтвори, за да го окуражи.

— Мили боже — промърмори той, само колкото да си поеме дъх. — Карлота...

Тя изведнъж замря и опита да се освободи от ръцете му.

— Не още — изстена Блейк. Знаеше, че трябва веднага да прекрати това, че не бива да слуша само тялото си, но не беше готов да я пусне. Имаше нужда да чува сърцето ѝ, да докосва кожата ѝ, да усеща топлината ѝ, за да си припомни, че все още е жив. И...

Тя се измъкна и отстъпи няколко крачки назад, докато се опря до стената.

Блейк мислено изруга и сложи ръце на кръста си като се опитваше да успокои дишането си. Видя, че тя го гледа с безумни очи и настойчиво клати глава.

— Нима съм толкова отвратителен? — сопна се той.

Тя поклати бързо глава.

— Не мога — оформи с устни.

— Е, и аз не мога — каза той, вдъхвайки увереност на гласа си.

— Но го направих. Така че, по дяволите, какво значение има?

Тя се ококори, но иначе не издаде и звук.

Блейк я гледа около минута преди да каже:

— Ще те оставя сама тогава.

Тя бавно кимна.

Той се зачуди защо не му се искаше да си тръгне. Накрая, след няколко промърморвания под нос, отиде до вратата.

— Ще се видим на сутринта.

Вратата се затвори, но Каролайн дълго не откъсна очи от празното място, където беше стоял, и накрая прошепна:

— О, боже!

На следващата сутрин Блейк първо слезе на долния етаж, преди да отиде да види „гостенката“ си. Днес щеше да я накара да говори. Вече беше време да сложи край на всички тези глупости.

Когато стигна до кухнята, мисис Микъл, неговата икономка и готвачка, усилено разбъркваше нещо в супника.

— Добро утро, сър — каза тя.

— Значи така звучи женският глас — промърмори Блейк. — Почти бях забравил.

— Простете, сър?

— Няма значение. Ще сложите ли вода за чай?

— Още чай? — попита тя. — Мислех, че предпочитате кафе.

— Така е. Но днес искам чай. — Блейк беше сигурен, че мисис Микъл знае, че в къщата има жена, но за няколко години, през които работеше за него те бяха установили безгласно споразумение: той ѝ плащаше добре и се отнасяше с уважение, а тя не задаваше излишни въпроси и не разнасяше клюки. Така беше и с останалите му слуги.

Икономката кимна и се усмихна.

— Значи искате още един голям чайник?

Блейк ѝ отвърна с една крива усмивка. Разбира се, това безгласно споразумение не означаваше, че мисис Микъл не може да го дразни.

— Много голям чайник — отвърна той.

Докато тя приготвяше чая, Блейк се зае да потърси иконома си Пъруик. Откри го да полира нещо сребърно, което нямаше никаква нужда от полиране.

— Пъруик — извика го Блейк. — Трябва да изпратя писмо до Лондон. Незабавно.

Икономът кимна важно.

— До маркиза? — предположи той.

Блейк кимна в отговор. Повечето от спешните му писма бяха до Джеймс Сидуел, маркиза на Ривърдейл. Пъруик знаеше как писмата да стигнат до Лондон по най-бързия начин.

— Дайте ми го — каза той — и веднага ще потегли за Лондон.

— Трябва първо да го напиша — разсеяно каза Блейк.

Пъруик се намръщи.

— Мога ли да ви предложа първо да пишете съобщенията си, а после да искате да ги изпращам, сър? Така ще спестите много и от своето, и от моето време.

— Държиш се дяволски високомерно за прислужник — отвърна Блейк с полуусмивка.

— Всичко, което искам, е да улесня спокойното и разумно управление на вашето домакинство, сър.

Блейк поклати глава и се удиви на способността на Пъруик да запазва лицето си винаги невъзмутимо.

— Само момент. Сега ще го напиша.

Той се наведе над бюрото, взе хартия, мастило и перо и написа:

„Дж.

Залових мис де Леон, и ще оценя помощта ти, ако
дойдеш веднага.

Б.“

Джеймс и преди бе срещал испанската шпионка. Може би щеше да знае как да я принуди да говори. Междувременно, той щеше да я налива с чай и да се надява, че ще си възвърне гласа. Нямаше друг избор. Очите го заболяваха от почерка ѝ.

Когато Блейк стигна до стаята на Карлота, я чу да кашля.

— По дяволите! — изруга той. Луда жена. Сигурно гласа ѝ бе започнал да се възстановява и тя беше решила да го загуби отново. Внимателно балансира подноса за чай, докато отключи вратата и я отвори.

— Както чувам, все още кашляш — провлече той.

Тя му кимна от леглото. Светлокестенявата ѝ коса изглеждаше лепкава, а лицето измъчено.

— Не ми казвай, че наистина си се разболяла — сухо произнесе Блейк.

Тя кимна с такъв вид сякаш щеше да заплаче всеки момент.

— Значи признаваш, че вчера се преструваше?

Тя го погледна виновно и направи някакъв неопределен жест сякаш искаше да каже: „Нещо такова“.

— Или си, или не си?

Тя неохотно кимна и посочи към гърлото си.

— Да, вчера наистина не можеше да говориш, но и двамата знаем, че това не беше случайно, нали?

Тя погледна надолу.

— Ще приема това за „да“.

Тя посочи към подноса и оформи с устни:

— Чай?

— Да. Исах да ти помогна да си възвърнеш гласа. — Той остави подноса долу и докосна с длан челото ѝ. — По дяволите, имаш треска!

Тя въздъхна.

— Заслужаваш си я.

— Знам — произнесе беззвучно тя с вид на пълно разкаяние.

В този момент почти му стана симпатична.

— Ето — каза той, докато сядаше на края на леглото, — по-добре пийни малко чай.

— Благодаря.

— Ще си налееш ли?

Тя кимна.

— Добре. Винаги съм бил непохватен с тези неща. Мирабел казваше... — Той млъкна. Как бе посмял да заговори за Мирабел пред тази шпионка.

— Коя е Мирабел?

— Никоя — остро каза той.

— Годеницата ти? — бавно раздвижи устни тя.

Вместо отговор той стана и се запъти към вратата.

— Пий си чая — нареди той. — И дръпни звънеца, ако ти стане лошо.

Излезе от стаята, затръшна вратата след себе си и въртна двете ключалки.

Каролайн зяпна към вратата и премигна. За какво беше всичко това? Този мъж беше по-непостоянен и от вятъра. Преди минута би се заклела, че е започнал да я харесва и в следващата...

Е, помисли си тя, докато се протягаше да си налее чай, той си мислеше, че е шпионка. Това обясняваше защо се държеше грубо и я обиждаше.

Макар че — отпи от горещия чай и въздъхна с удоволствие — това не обясняваше защо я бе целунал. И определено не обясняваше защо тя му бе позволила.

Беше му позволила? По дяволите, беше й харесало! За първи път се почувства защитена и спокойна, откакто родителите й починаха. Но усети и искра от нещо различно и ново, нещо вълнуващо и опасно, много красиво и диво.

На Каролайн не й се мислеше, какво можеше да стане, ако не я бе нарекъл Карлота. Това беше единственото, което я бе върнало към здравия разум.

Тя се протегна да си налее още чай и междувременно спря поглед на кърпата, която покриваше една чиния. Какво беше това? Повдигна кърпата. Сладкиш! Беше точно тук, в чинията за бисквити.

Отхапа парченце и го остави да се разтопи в устата ѝ. Зачуди се дали знаеше, че ѝ бе донесъл храна. Съмняваше се сам да е приготвил чая. Сигурно икономът бе сложил сладкиша без неговото знание.

По-добре яж бързо, каза си тя, кой знае кога ще се върне.

Каролайн пхна още едно парченце в устата си като безмълвно се закиска, а трохите полетяха към леглото.

Блейк я остави на мира до края на деня. На следващата сутрин отиде да провери дали състоянието ѝ не се е влошило и за да ѝ занесе още чай. Тя изглеждаше отегчена, гладна и доволна да го види, но той само тихо остави подноса на масата и провери челото ѝ за треска. Кожата ѝ беше леко топла, но със сигурност не гореше, затова той отново ѝ каза да дръпне звънеца, ако се почувства зле. След това излезе от стаята.

Бе забелязал, че мисис Микъл е сложила малки сандвичи на подноса, но сърце не му даде да ги махне.

Реши, че няма смисъл да я уморява от глад. Маркизът на Ривърдейл със сигурност щеше да пристигне скоро и тя щеше да си изпее всичко щом и двамата започнеха да я разпитват.

Наистина нямаше какво друго да направи, освен да чака.

Маркизът пристигна на следващия ден. Спря каретата си пред имението Сийкрест точно преди залез-слънце. Джеймс Сидуел слезе, елегантен както винаги, а тъмно кестенявата му коса изглеждаше малко по-дълга отколкото беше модерно. Имаше репутация, която би накарала и дявола да се изчерви, но би дал живота си за Блейк, и Блейк го знаеше.

— Изглеждаш ужасно — каза Джеймс безцеремонно.

Блейк просто поклати глава.

— След като прекарах последните няколко дни с мис де Леон, се считам достоен кандидат за лудницата.

— Толкова ли е зле?

— Заклевам се, Ривърдейл — каза той, — готов съм да те целуна.

— Надявам се, да не се стигне до там.

— Тя почти ме побърка.

— Така ли? — отвърна Джеймс с някакъв странен поглед. —
Как?

Блейк се намръщи. Тонът на Джеймс звучеше, така сякаш се е досетил, че между тях се е случило нещо.

— Тя не може да говори.

— И от кога?

— Откакто стоя цяла нощ и кашля насила.

Джеймс се ухили.

— Винаги съм казвал, че е много изобретателна.

— И не може да пише.

— Е, това ми е трудно да го повярвам. Майка ѝ е дъщеря на барон, а баща ѝ има здрави връзки с висшето общество на Испания.

— Позволи ми да уточня. Може да пише, но те предизвиквам да разшифроваш знаците, които оставя на хартията. Да не говорим, че има бележник пълен със странни думи, от които се заклевам, че не мога да извлека никакъв смисъл. Като се замисля, този бележник е идеален за някакъв шпионски код.

— Защо не ме заведеш при нея? Може би ще успея да я убедя да проговори.

Блейк поклати глава и завъртя очи.

— Цялата е твоя. Всъщност може да поемеш и проклетата мисия, ако искаш. Ако никога повече не видя тази жена...

— Хайде, хайде, Блейк.

— Казах им, че не ми се занимава с това — промърмори той, докато се качваха по стълбите, — но послушаха ли ме? Не. И какво получих? Вълнение? Слава? Богатство? Неее, получих нея.

Джеймс го погледна замислено.

— Ако не те познавах добре, бих казал, че си влюбен.

Блейк изсумтя и се извърна, за да не може Джеймс да види леката руменина на лицето му.

— Ако не харесвах компанията ти толкова много, щях да те извикам на дуел заради тези думи.

Джеймс се изсмя и се загледа в Блейк, който спря пред вратата и завъртя ключа в ключалката.

Блейк отвори вратата и влезе решително с ръце на кръста като се обърна към мис де Леон с триумфиращо изражение. Тя се бе изпънала на леглото и четеше книга, сякаш нямаше никакви грижи на света.

— Ривърдейл е тук — каза той. — И с малката ти комедия е свършено.

Блейк се обърна към Джеймс, готов да се наслади на това как той я поставя на мястото ѝ. Но изражението на приятеля му, което обикновено бе невъзмутимо и спокойно, сега изразяваше пълно недоумение.

— Не знам какво да ти кажа — произнесе Джеймс, — освен че това определено не е Карлота де Леон.

ГЛАВА 5

„Ридая (глагол) — тих плач, като от дете. Жално писукане, като от пиленце.

Ако ми беше останал някакъв глас, щях да заридая.“

Из личния речник на Каролайн Трент

— О, боже! — изграчи Каролайн, като забрави, че трябва да се преструва, че не може да говори.

— И от кога, дяволите да те вземат, си възвърна проклетия глас? — сурово попита Блейк.

— Аз... ах... неотдавна.

— Блейк — каза вторият мъж, — внимавай как си подбиращ думите. Все пак е дама.

— По дяволите, думите! — извика Блейк. — Знаеш ли, колко време загубих с тази жена? Истинската Карлота де Леон сигурно е на половината път до Китай.

Каролайн нервно преглътна. Значи той се казваше Блейк. Името му подходеше — кратко и рязко. Зачуди се дали това е малкото или фамилното му име.

— Ако не си тази, за която се представяше — ревна Блейк, — коя си всъщност?

— Никога не съм казвала, че съм Карлота де Леон — възрази тя.

— Нима?

— Просто никога не съм казвала и че не съм.

— Коя си ти?

Като помисли над въпроса реши, че спасението ѝ беше в абсолютната честност.

— Казвам се Каролайн Трент — каза тя и за пръв път от началото на разговора погледна Блейк в очите. — Оливър Прюит е мой настойник.

Настъпи мъртва тишина. Мъжете с изумление се взираха в нея. Накрая Блейк се обърна към приятеля си и каза:

— Защо, по дяволите, не знаехме, че той има повереница?

Другият мъж изруга тихо, а после още веднъж, този път по-силно.

— Проклет да съм, ако зная. Някой ще отговаря за това.

Блейк се обърна към Каролайн.

— Ако ти действително си под опеката на Оливър Прюит, тогава къде беше през последните две седмици? Ние наблюдавахме този дом денонощно. А ти, скъпа моя, не бе там.

— Бях на посещение в Бат. Оливър ме изпрати да се грижа за старата му леля. Тя се казва Мериголд.

— Въобще не ме интересува, как се казва.

— Разбирам — оправда се тя. — Просто мислех, че трябва да кажа нещо.

Блейк я хвана за раменете и я застави да седне.

— Ще ти се наложи да разкажеш повече от нещо, мис Трент.

— Пусни я Блейк — тихо каза приятелят му. — Вземи се в ръце. Овладей се!

— Да се овладее? — извика Блейк, очевидно на път наистина да изгуби самообладание. — Ти разбираш ли, че...

— Помисли — спокойно произнесе Джеймс. — В това има нещо. Миналата неделя Прюит посрещна голям кораб. И е отпратил момичето от дома. Очевидно тя е достатъчно умна, за да се досети с какво се занимава той.

Каролайн засия от комплимента, но по всичко личеше, че Блейк няма намерение да признае умствените ѝ качества.

— Оливър вече за четвърти път ме праща при леля си — с готовност призна тя.

— Видя ли? — каза Джеймс.

Каролайн се усмихна победоносно на Блейк, като се надяваше, че ще приеме да се помирят, но той само надменно се изправи и каза:

— Какво, по дяволите, да правим сега?

Другият мъж не намери какво да отговори и Каролайн се възползва от моментната тишина, за да попита:

— Кои сте вие двамата?

Те се спогледаха, като се чудеха дали да разкриват пред нея истинската си самоличност, но новодошлият леко кимна и каза:

— Аз съм Джеймс Сидуел, маркиз на Ривърдейл, а това е Блейк Рейвънскрофт, втори син на виконт Дарнсби.

Каролайн сухо се усмихна на това изобилие от титли.

— Много ми е приятно. Моят баща беше търговец.

Маркиза се извърна ухилена и попита Блейк:

— Защо не ми каза, че е толкова забавна?

Той се начумери.

— Откъде бих могъл да знам? От нощта, в която я залових, не е произнесла и две думи.

— Това въобще не е вярно — запротестира Каролайн.

— Искаш да кажеш, че си говорила, а аз съм глух? — озъби се Блейк.

— Разбира се, че не. Имам предвид, че бях много забавна.

Маркизът запуши с ръка устата си, за да потисне смеха си.

Каролайн изстена. Още едно изречение съвсем не на място. Мили боже, мистър Рейвънскрофт сигурно си е помислил, че говори за целувката.

— Искях да кажа само... Боже мой, не знам какво исках да кажа, но трябва да признаете, че малката хартиена птичка ви хареса. Най-вече, когато падна в розовия храст.

— Книжната птичка? — попита маркиза и озадачено погледна приятеля си.

— О, не обръщайте внимание — въздъхна Каролайн и поклати глава. — Моля да ме извините за всички неприятности, които ви създадох.

Блейк имаше вид, сякаш всеки момент с удоволствие ще я метне през прозореца.

— Просто... — започна Каролайн.

— Просто какво? — прекъсна я Блейк.

— Успокой се, Рейвънскрофт — напомни му маркиза. — Тя може да ни бъде от полза.

Каролайн едва не се задъха. Думите му прозвучаха зловещо. Маркизът, дори и да й се бе сторил по-дружелюбен от мистър Рейвънскрофт, очевидно можеше да бъде и безпощаден, ако го налагаха обстоятелствата.

— Какво предлагаш, Ривърдейл? — тихо попита Блейк.

Джеймс повдигна рамене.

— Може би трябва да поискаме откуп за нея. И когато Прюит дойде...

— Не! — възкликна Каролайн и се хвана за гърлото, защото високият звук се бе оказал болезнен за нея. — Няма да се върна! За нищо на света! Не ме интересува, дори ако Наполеон превземе Англия! Нито какви неприятности ще имате, или каквото там правите за вашето правителство! Никога няма да се върна! — И в настъпилата тишина повтори: — Никога!

Блейк уморено се отпусна на леглото.

— И така, мисля, че настъпи време да говориш, мис Трент. Веднага.

Каролайн им разказа всичко. Разказа им за смъртта на баща си и за петимата си настойника. За плановите на Оливър да се докопа до богатството ѝ, за опита на Пърси да я насили и как се е надявала да прекара следващите шест седмици скрита някъде. Говори толкова много, че отново изгуби гласа си и се наложи да напише последната част от разказа си на хартия.

Блейк мрачно забеляза, че когато пишеше с лявата си ръка, имаше отличен почерк.

— Доколкото си спомням, ти каза, че не може да пише — отбеляза Джеймс.

— Не искам да говоря за това. А ти — добави той, като се обърна към Каролайн, — престани да се хилиш.

Тя го погледна и невинно повдигна вежди.

— Позволи ѝ поне да се порадва на това, че те е надхитрила — каза Джеймс.

Този път Каролайн дори не си направи труда да скрие усмивката си.

— Продължавай с историята си — изсумтя Блейк.

Каролайн мълчаливо кимна и той едва сдържайки гнева си, прочете колко отвратително се бе държал с нея Оливър Прюит. През последните дни тя неведнъж го бе вадилa от кожата му, но не можеше да не изпита уважение към нея, че така ловко, всеки път бе успявала да намери изход от затрудненото си положение. При мисълта как мъжът,

от когото се очакваше да се грижи за нея, се бе отнасял толкова противно, той се разтрепери от ярост.

— Как мислиш, какво да правим с нея? — попита Блейк, когато Каролайн най-накрая спря да пише.

— За бога, Рейвънскрофт — каза маркизът, — дай на момичето малко чай. Нима не виждаш, че не може да говори?

— Сам ѝ донеси.

— Не искам да ви оставям насаме. Неприлично е.

— А нима е прилично да остава с теб? — изсмя се Блейк. — Репутацията ти е по-черна от смъртта.

— Естествено, но...

— Вън! — изхриптя Каролайн. — И двамата!

Те се извърнаха към нея и сякаш едва сега си спомниха, че обектът на спора им се намира в стаята.

— Извинете — каза маркизът.

„Бих искала да остана сама за няколко минути“ — написа Каролайн и тикна хартията под носа на мъжа. А после бързо дописа: „Милорд“.

— Наричайте ме Джеймс — отвърна маркизът. — Както всички мои приятели.

Тя го погледна накриво, сякаш се чудеше, как странните им отношения можеха да се нарекат приятелски.

— А това е Блейк — добави Джеймс. — Предполагам, се обръщате един към друг по име?

„До този момент не знаех името му“ — написа Каролайн.

— Не те ли е срам, Блейк? Никакво възпитание.

— Трябва да забравя какво каза — избухна Блейк, — защото ако не го направя, ще съм принуден да те убия.

Каролайн се изсмя против волята си. Каквото и да си мислеше за тайнствения мъж, който я бе отвлякъл, поне чувството му за хумор бе на нивото на нейното. Тя го погледна отново, този път колебливо. Поне се надяваше да се шегува.

Начинът, по който Блейк гледаше маркиза, би поразил и Наполеон. Или поне би го ранил сериозно.

— Не му обръщайте внимание — весело каза Джеймс. — Характерът му е като на самия дявол. И винаги е бил такъв.

— Моля? — раздразнено каза Блейк.

— Познавам го от дванадесетгодишен — продължи Джеймс. — С него живяхме в една стая в Итън.

— Наистина ли? — изхриптя Каролайн, за да провери още веднъж гласа си. — Колко хубаво за вас двамата!

Джеймс избухна в смях.

— Недоизказаната част от това изречение, разбира се, е, че се заслужаваме един друг. Хайде, Рейвънскрофт, да оставим бедното момиче да си почине известно време. Тя навярно иска да се измие, да се преоблече и да се приведе в приличен вид, като всяка една жена.

Блейк направи крачка напред.

— Тя вече е облечена. И трябва да я разпитаме за...

Джеймс вдигна ръка.

— Целият ден е пред нас, а тя не се кани да ходи никъде.

Каролайн недоволно изсумтя. Не ѝ харесваше, когато говореха така за нея.

В момента, в който мъжете напуснаха стаята, наплиска лицето си с вода и си обу пантофите. Какво блаженство, че можеше да се протегне и да си разтегне мускулите. Беше прекарала в леглото два дни, а никога досега не ѝ се бе налагало да бездейства толкова дълго.

Каролайн се постара да се приведе в ред, което не беше толкова лесно, като се имаше предвид, че вече четири дни носеше една и съща рокля. Беше много измачкана, но изглеждаше достатъчно чиста. Сплете косата си на плитка и пристъпи към вратата, която се оказа незаклучена. Лесно намери стълбището и тръгна да слиза надолу.

— Къде си мислиш, че отиваш?

Тя изплашено вдигна очи. Небрежно облегнат на стената и скръстил ръце на гърдите си, в дневната стоеше Блейк.

— Чай — прошепна тя. — Казахте, че мога да пия чай.

— Така ли? — повлече Блейк.

— Ако не сте, то със сигурност сте го имал предвид.

Устните му разтегнаха против волята му в усмивка.

— Наистина се изразяваш добре.

Тя го погледна иронично.

— Упражнявам се. Все пак не съм говорила от няколко дни.

— Не ме дразни, мис Трент. Търпението ми не е безгранично.

— Бих казала, че то вече се е изчерпало — възрази тя. — Щом аз ви наричам Блейк, може да ме наричате Каролайн.

— Каролайн. Това име ти подхожда повече, отколкото Карлота.

— Слава богу. У мен няма и капчица испанска кръв. Съвсем малко френска — добави тя, като осъзнаваше, че бърбори много, но се чувстваше твърде нервна край него, за да спре, — но не и испанска.

— Ти разбираш ли, че провали изпълнението на важна задача?

— Искам да ви уверя, че нямах никакво намерение да го правя.

— Разбира се, но фактите са си факти, и сега ще ти се наложи да поправиш тази грешка.

— Ако поправянето на грешката ми доведе до това Оливър Прюит да прекара остатъка от живота си в затвора, може да разчитате на пълното ми съдействие.

— Съмнявам се да отиде в затвора. По-вероятно е да увисне на бесилото.

Каролайн преглътна и погледна встрани. Внезапно осъзна, че като помагаше на тези мъже, можеше да изпрати Оливър на сигурна смърт. Разбира се, тя го ненавиждаше, но не искаше да бъде причина за смъртта на никое човешко същество.

— Ще трябва да се справиш с тази сантименталност.

Тя го погледна шокирана. Толкова ли й личеше?

— Откъде знаете какво си помислих?

Той сви рамене.

— Всеки, притежаващ поне малко съвест, се изправя пред тази дилема, когато започне подобна работа.

— А вие?

— Разбира се. Но бързо свикнах.

— Какво стана?

Той повдигна вежди.

— Задаваш много въпроси.

— Не и наполовина колкото вас — отвърна тя.

— Аз имам причина да го правя.

— Да не би да е защото годеницата ви е починала?

Той я погледна толкова напрегнато, че тя отклони поглед.

— Няма значение — измънка тя.

— Не я споменавай отново.

Каролайн несъзнателно отстъпи назад при силната болка в гласа му.

— Съжалявам — промърмори.

— За какво?

— Не знам — каза тя, неспособна да спомене за годеницата му отново. — За това, което ви е направило толкова нещастен.

Блейк се загледа с интерес в нея. Изглеждаше искрена и това го учуди. Той се бе държал повече от нелюбезно с нея през последните няколко дни. Но преди да успее да ѝ отговори, чуха стъпките на маркиза по коридора.

— За бога, Рейвънскрофт — каза Джеймс, — не можеш ли да наемеш повече слуги?

При вида на елегантно облечения маркиз с поднос за чай в ръце, Блейк едва сдържа усмивката си.

— Ако можех да намеря някого, на когото да вярвам, бих го наел веднага. Във всеки случай, щом приключа с Военното министерство, дискретността на слугите ми няма да е от голямо значение.

— Значи все още си решен да напуснеш?

— Искат ли питане?

— Мисля, че това значи „да“ — каза Джеймс на Каролайн. — Макар че с Рейвънскрофт човек никога не знае. Има досадния навик да отговаря на въпроса с въпрос.

— Да, забелязах — промърмори тя.

Блейк се отгласна от стената.

— Джеймс?

— Какво има, Блейк?

— Млъкни.

Джеймс се ухили.

— Мис Трент, защо не ни последвате в гостната? Чаят ще излекува гърлото ви поне донякъде. И когато отново започнете да говорите, без да ви боли, ще измислим какво да правим с вас.

Блейк затвори очи за момент и се заслуша в хрипливия глас на Каролайн, която тръгна след Джеймс.

— Наричайте ме Каролайн. Аз вече помолих за това мистър Рейвънскрофт.

Блейк изчака няколко минути преди да ги последва. Опитва да събере мислите си, но това не се оказва толкова просто. Нищо не беше просто, когато тя беше наблизо. Бе почувствал огромно облекчение, когато разбра, че тази Карлота де Леон не е онази Карлота де Леон.

Каролайн. Тя се казваше Каролайн. Каролайн Трент. Значи не бе изпитал влечение към една предателка.

Той с отвращение тръсна глава. Сякаш си нямаше други проблеми. Как да постъпи с нея сега, по дяволите? Каролайн Трент беше умна, много умна. Това беше свършено ясно. И ненавиждаше достатъчно Оливър Прюит, за да им помогне да го уличат в измяна. Може би щеше да се наложи да я убеждават известно време заради нейната неприязън към шпионажа. Но в края на краищата Прюит бе накарал сина си да я изнасили. Можеше ли нещо такова да се забрави?

Беше най-лесно да я остави тук, в Сийкрест Манър. Тя вероятно знаеше доста неща за Прюит и те можеха да ги използват срещу него. Едва ли беше в течение на незаконните му дела, но умелият разпит, на който двамата с Джеймс щяха да я подложат, може би щеше да извади наяве подробности, за които сигурно и тя не подозираше. Най-малкото, щеше да им начертае план на Прюит Хол — едно безценно сведение, ако на двамата с Джеймс им се наложеше да проникнат вътре.

Защо тогава, щом тя можеше да им помогне, той не се решаваше да ѝ предложи да остане?

Блейк знаеше отговора. Но не искаше да наднича толкова дълбоко в душата си, за да си признае.

Докато се наричаше страхливец по седем различни начина, той се обърна и се отправи към входа. Имаше нужда от чист въздух.

— Как мислите, с какво ли е зает нашия добър приятел Блейк? — попита Джеймс.

Каролайн вдигна поглед, докато наливаше чая.

— Той въобще не ми е добър приятел — отвърна тя.

— Е, не бих го нарекъл и ваш враг.

— Естествено, че не е. Просто ми се струва, че един добър приятел не би привързал приятеля си за рамката на леглото.

Джеймс едва не се изсмя.

— Каролайн, вие дори не можете да си представите на какво са способни приятелите.

— Това е спорен въпрос — отвърна Каролайн загледана през прозореца. — Той се отдалечава.

— Какво? — Джеймс скочи от дивана и се приближи до прозореца. — Проклет страхливец!

— Със сигурност не се страхува от мен — пошегува се Каролайн.

Джеймс извърна глава и я погледна толкова изпитателно, че ѝ стана неудобно.

— Кой знае — замислено каза той.

— Милорд?

Маркизът тръсна глава, сякаш искаше да прочисти съзнанието си, но не отклони очи.

— Казах ви да ме наричате Джеймс. — Той се усмихна загадъчно и добави: — Или скъпи приятелю, ако Джеймс ви се струва твърде фамилиарно.

— Това обръщение е повече от фамилиарно и вие добре го знаете — отбеляза Каролайн. — Но като се има предвид нелепото ми положение в този дом, е глупаво да отдавам значение на тези неща.

— Вие сте удивително разумна жена — с усмивка каза Джеймс. — Достойна представителка на вида си.

— В това няма нищо странно, моят баща се занимаваше с търговия — обясни тя. — А за това трябва да си доста практичен.

— О, да, разбира се. Търговия. Добре, че ми напомнихте. С какво търгуваше?

— Материали за корабостроене.

— Разбираемо. Сигурно сте израснала на крайбрежието.

— Да. Живях в Портсмут, докато... Защо ме гледате толкова странно?

— Простете ми, нима ви гледам?

— Да — решително отвърна Каролайн.

— Просто ми напомнихте за някого, когото познавах. Не заради лицето. И даже не по маниерите. По-скоро... — Той я загледа, търсейки правилните думи. — По-скоро някаква вътрешна прилика, ако съществува такава.

— О — каза Каролайн, като не може да измисли нещо по-умно. — Разбирам. Надявам се, че тя е била добър човек?

— О, да. Най-добрия. Но не ми обръщайте внимание. — Джеймс се дръпна от прозореца и седна на един стол близо до нея. — Много мислих за настоящата ситуация.

Каролайн отпи от чая си.

— Наистина ли?

— Да. Мисля, че трябва да останете тук.

— Нямам никакви възражения.

— А не се ли безпокоите за репутацията си?

Тя повдигна рамене.

— Сам казахте, че съм доста разумна. Мистър Рейвънскрофт вече спомена, че слугите му са дискретни. Мога или да остана, или да се върна при Оливър. Нямам друг избор...

— Това не е никакъв избор — прекъсна я Джеймс, — освен ако не сте решила да се омъжите за неговия син идиот.

Каролайн решително кимна.

— Естествено, мога да се върна и към първоначалния си план.

— И в какво се състои той?

— Исках да си намеря работа в някоя странноприемница.

— Това не е много безопасно занимание за сама жена.

— Знам — съгласи се Каролайн, — но наистина нямах избор.

Джеймс замислено потърка брадичката си.

— Тук, в Сийкрест Манър, ще бъдете в безопасност. Естествено, че няма да ви върнем при Прюит.

— Мистър Рейвънскрофт още не ми е разрешил да остана — напомни му Каролайн. — А това е неговия дом.

— Ще разреши.

Каролайн си помисли, че е доста уверен в това. Е, той не знаеше за целувката. А на Блейк, изглежда, съвсем не му харесваше цялата история.

Внезапно Джеймс се обърна и я погледна в очите.

— Ние искаме да ни помогнете да хвърлим зад решетките вашия настойник.

— Да, мистър Рейвънскрофт ми спомена за това.

— Не ви ли каза да го наричате Блейк?

— Да, каза ми, но ми се струва прекалено...

Интимно. Думата едва не се изплъзна от устните ѝ и тя си представи лицето на Блейк. Тъмните му вежди, високите му скули, усмивката, която се появяваше толкова рядко... о, но затова пък, когато се появеше...

Каролайн се смути при спомена за това, как от една негова усмивка ѝ се завиваше свят.

А целувката му! Боже, помисли, че си е загубила ума. Беше се приближил към нея и тя просто се бе вцепенила под горещия му поглед. И ако не я бе нарекъл Карлота, един Бог знае, какво би могла да му позволи да направи.

Но най-удивителното беше, че и на него му бе харесала целувката. Пърси винаги бе казвал, че е третото най-грозно момиче в Хемпшир, но той беше глупак и му харесваха единствено закръглени блондинки.

— Каролайн?

Тя вдигна поглед.

Устните на Джеймс се извиха в насмешлива усмивка.

— Витаете в облаците.

— О, простете ми, само исках да кажа, че мистър Рейвънскрофт... ъ... имах предвид Блейк, вече ми спомена, че бих могла да ви помогна да арестувате Оливър. Длъжна съм да призная, че мисълта, да увисне на бесилката с моя помощ, ме безпокои. Но ако действително е замесен в шпионаж...

— Да, убеден съм в това.

Каролайн се намръщи.

— Отвратителен човек. Беше чудовищно от негова страна да накара Пърси да ме нападне, но да застраши живота на хиляди британски войници... не мога да го разбера...

Джеймс бавно се усмихна.

— Разумна и патриотична. Вие, Каролайн Трент, сте истинско съкровище.

Да можеше и Блейк да мисли така!

Тя остави чашката на подноса. Не ѝ харесваше накъде се насочваха мислите ѝ при споменаването на името Блейк Рейвънскрофт.

— А, вижте — каза Джеймс и се изправи, — нашият странстващ домакин се връща.

— Извинете, какво казахте?

Той посочи към прозореца.

— Изглежда е размислил. Може би е решил, че в края на краищата, нашата компания не е толкова лоша.

— Или пък е започнало да вали — възрази Каролайн. — Вече се е намокрил.

— Така и трябва. Майката природа е на наша страна.

Една минута по-късно в гостната влезе Блейк с мокра от дъжда коса.

— Ривърдейл — каза той. — Мислих си за нея.

— Тя е в стаята — сухо каза Каролайн.

Ако Блейк я чу, то не си даде вид, че е забелязал.

— Тя трябва да си тръгне...

Преди Каролайн да успее да възрази, Джеймс скръсти ръце на гърдите си и каза:

— Не съм съгласен. Категорично съм против.

— Това е много опасно. Не искам жена да рискува живота си.

Каролайн не знаеше да се обиди или да се почувства поласкана, но като поразмисли, реши да се обиди. Мнението му по-скоро произтичаше от снизходителното му отношение към жените, отколкото от загриженост към нея.

— Не мислите ли, че това трябва да го реша аз? — попита тя.

— Не — отвърна Блейк, с което ѝ показа, че все пак е забелязал присъствието ѝ.

— Блейк се отнася много грижливо към жените — каза Джеймс.

— Не искам да я убият — сръза го той и го изгледа сърдито.

— Няма да я убият — възрази Джеймс.

— Откъде знаеш?

Джеймс се разсмя:

— Защото, скъпо момче, съм уверен, че ти няма да го допуснеш.

— Не се дръж с мен покровителствено! — повиши глас Блейк.

— Извини ме за това, скъпо момче, но и сам знаеш, че говоря истината.

— Може би трябва да ми обясните за какво става дума? — предизвикателно заяви Каролайн, като местеше погледа си от единия към другия.

— Не — отвърна кратко Блейк, с поглед вперен над главата ѝ.

Какво, по дяволите, да прави с нея? Беше опасно да я остави тук. Беше длъжен да се погрижи тя да си тръгне, докато не е станало твърде късно.

Но тя вече бе разбудила у него чувства, които предпочиташе да забрави. И причината, поради която не искаше да остава, бе проста. Тя го плашеше. Бе вложил прекалено много усилия, за да държи далеч от себе си жени, които можеха да пробудят в него нещо различно от похот или скука.

А Каролайн беше умна. Находчива. Дяволски привлекателна. И не трябваше да се приближава на по-малко от десет мили от Сийквест Манър. Веднъж вече го беше грижа за някого. Веднъж вече бе обичал. И това едва не го погуби.

— По дяволите — каза той накрая, — може да остане. Но искам и двамата да знаете, че съм напълно против.

— Достатъчно ясно го показва — ухили се Джеймс.

Блейк пропусна думите му покрай ушите си и погледна към Каролайн. Лоша идея. Тя му се усмихваше с такава усмивка, от която лицето ѝ сияеше като звезда в нощно небе. Изглеждаше толкова мила и привлекателна, толкова...

Той се наруга мислено. Знаеше, че прави огромна грешка. Тя се усмихваше така, сякаш си мислеше, че може да достигне до най-скритите ъгълчета на сърцето му.

Господи, плашеше го.

ГЛАВА 6

„А-ло-гич-ност (съществително име) — качество, противоположно на логиката.

Не ме тревожи толкова алогичността на моето поведение, с изключение, може би на неловкостта, която изпитвам, когато се опитвам да произнеса тази дума.“

Из личния речник на Каролайн Трент

Каролайн беше толкова щастлива, задето щеше да остане в Сийкрест Манър, че чак на следващата сутрин съобрази един неприятен факт: нямаше какво да разкаже за Оливър. Не знаеше нищо за незаконните му дела. С други думи беше напълно безполезна.

Блейк и Джеймс все още не разбираха това и вероятно мислеха, че пазеше всички тайни на Оливър в главата си, но истината бе, че не знаеше нищо.

Единственият начин да им попречи да я изхвърлят, бе да направи нещо полезно. Може би ако помагаше в къщата или в градината, Блейк щеше да ѝ позволи да остане даже и след като разбере, че няма какво да предложи на Военното министерство. В края на краищата, не мислеше да остава тук за цял живот. Просто се нуждаеше от дом, където да се скрие за шест седмици.

— Какво да правя? Какво да правя? — мърмореше сама на себе си, докато бродеше из къщата в търсене на подходящо занимание. Трябваше да бъде такова, че да отнеме повече време — няколко дни или дори седмици. Дотогава щеше да убеди Блейк и Джеймс, че е благодарна и полезна гостенка.

Каролайн влезе в притихналата музикалната стая и прокара ръка по гладката дървена повърхност на фортепианото. Съжали, че така и не се научи да свири. Баща ѝ винаги бе настоявал да взема уроци по музика, но бе умрял, без да успее да осъществи плана си. А настойниците ѝ не се интересуваха от възпитанието ѝ.

Тя вдигна капака, удари с пръст по един от клавишите от слонова кост и се усмихна на звука, който се разнесе. Музиката някак съживи утрото. Не защото този звук действително можеше да се нарече музика, без да оскърби слуха на един истински музикант, но Каролайн се почувства по-добре, само защото беше произвела малко шум.

За да съживи утрото наистина, обаче трябваше да освети стаята. Вероятно днес още никой не бе влизал тук, защото пердетата бяха плътно спуснати. Или по-скоро тази стая се използваше рядко и я държаха тъмна, за да не може слънцето да повреди пианото. Тъй като никога не бе имала свой музикален инструмент, не бе сигурна дали слънцето наистина е вредно за него.

Както и да е, помисли си тя, малко слънце нямаше да му навреди. Тя се приближи до прозореца, дръпна тежките сивкаво-червени завеси и занемя от изумителната гледка, която се разкри пред нея.

Рози. Стотици рози.

— Нима не се намирам точно под малката си стая? — удиви се тя, като отвори прозореца и се наведе напред. Тук сигурно бяха и розите, които бе видяла от прозореца си.

Един по внимателен поглед потвърди предположението ѝ. Храстите, с които никой не се бе занимавал, бяха израснали, а в един от тях нещо се белееше и подозрително ѝ напомняше на книжна птичка. Тя се облегна силно напред. Хммм. Може би щеше да успее да я вземе.

Минута по-късно с книжната птичка в ръце, тя гледаше розовите храсти от другата страна.

— Определено имате нужда от подрязване — каза тя на глас, като се обърна към розите. Някой някога ѝ беше казал, че цветята обичат да им говориш и тя винаги бе взимала съвета присърце. Цветята определено бяха за предпочитане пред настойниците ѝ.

Тя се изправи и внимателно се огледа. Мистър Рейвънскрофт не би я изхвърлил от дома си, докато се грижи за цветята му, нали? А дори и Бог ѝ бе свидетел, че те се нуждаеха от грижи. Освен розите, се бяха разрасли и орловите нокти, а лехите отдавна трябваше да се подравнят. А също и на това червено цвете, чието име не знаеше, нямаше да му навреди малко слънце.

Да, градината се нуждаеше от нея.

Когато решението се оформи в главата ѝ, Каролайн отиде да се представи на икономката. Странно, но тя не се учуди на присъствието ѝ. Мисис Микъл решително одобри плана ѝ и даже ѝ помогна да намери ръкавици, лопата и градински ножици.

Каролайн с въодушевление атакува розите, клъцвайки тук и срязвайки там, като говореше ту сама на себе си, ту на цветята.

— Ето. Без тези клончета ще ти е много по-добре — клъц! И ще се почувстваш по-добре, ако те изтъня. Ето — клъц!

След известно време, когато градинските ножици доста ѝ натежаха, тя ги остави на тревата и реши да изкопае червените цветя и да ги премести на по-слънчево място. Но първо трябваше да изкопае дупки. Тя обиколи градината, за да избере подходящо място, такова, че да се вижда от прозореца.

Видя непознато много красиво растение, осеяно с бледорозови цветчета, които точно започваха да се разпукват. Градината можеше да се превърне в истински калейдоскоп от цветове, ако тя поработеше както трябва.

— И на тях им трябва повече слънце — каза на глас Каролайн. И изкопа още няколко дупки. А после и още няколко за всеки случай. — Тези трябва да са достатъчно. — Тя въздъхна доволно и тръгна да изкопае червените цветя, които първоначално бяха привлекли вниманието ѝ.

Блейк легна да спи в лошо настроение и се събуди на следващата сутрин в още по-отвратително. Последната задача щеше да се окаже по-голямо предизвикателство, отколкото бе очаквал. Кошмар.

И вината за това бе на едно ходещо бедствие със синьо-зелени очи.

Но защо глупавия син на Прюит бе нападнал Каролайн Трент точно в онази нощ? Защо ѝ се бе наложило да избяга от дома си именно тогава, когато бе очаквал Карлота де Леон? И най-важното как да залови Оливър Прюит, докато тя му се пречкаше?

Каролайн беше едно постоянно изкушение и му напомняше за всичко, което в продължение на много години си бе забранявал. Тя беше весела, жизнерадостна и невинна — нещо, от което бе лишавал сърцето си отдавна. Откакто бяха убили Мирабел. Цялата тази глупава

ситуация трябваше да му докаже съществуването на някаква висша сила, чиято единствена цел бе да го побърка веднъж и завинаги.

Той излезе от спалнята в мрачно настроение.

— Виждам, че си бодър, както винаги.

Блейк вдигна поглед и видя Джеймс в другия край на дневната.

— Криеш се в тъмните ъгли, за да ме дразниш? — промърмори Блейк.

— Имам по интересни обекти за това от теб, Рейвънскрофт. Просто отивам да закуся.

— Мислех за *нея*.

— Не съм изненадан.

— Какво искаш да кажеш с това, по дяволите?

Джеймс невинно вдигна рамене.

— Говори де! — настоя Блейк и го стисна за рамото.

— Просто — каза Джеймс и отмести ръката му — я гледаш по особен начин.

— Глупости.

— Имам много недостатъци, но глупостта не е една от тях.

— Ти си луд.

— Изглежда добро момиче — каза Джеймс, все едно не бе чул думите му. — Може би трябва да я опознаеш по-отблизо?

Блейк ядосано се обърна към него.

— Тя не е от тези, с които трябва да се опознаваш *отблизо*! — извика той, натъртвайки на последната дума. — Мис Трент е дама.

— Не съм казал, че не е дама. Ама ти какво си помисли, приятелю?

— Ривърдейл! — заплашително произнесе Блейк.

Джеймс махна неопределено с ръка.

— Само си помислих, че ти толкова отдавна не си ухажвал жена, а тя така или иначе е в Сийкрест Манър...

— Нямам никакви романтични планове относно Каролайн — срязва го Блейк. — А ти много добре знаеш, че никога няма да се ожения.

— *Никога* е много силна дума. Даже и аз не казвам, че никога няма да се ожения, а Бог знае, че имам повече основания от теб, за да избягвам брака.

— Не започвай всичко отново, Ривърдейл — предупреди го Блейк.

Джеймс настойчиво се загледа в него.

— Мирабел е мъртва.

— Мислиш ли, че не зная? Или не си спомням за това всеки ден от проклетия си живот?

— Може би е време да спреш да си спомняш всеки един ден за това. Минаха пет години, Блейк. Почти шест. Престани да се обвиняваш за престъпление, което не си извършил.

— Как да не съм! Аз трябваше да я спра. Знаех, че е опасно. Знаех, че тя не бива да...

— Мирабел си беше своенравна — неочаквано меко каза Джеймс. — Не би могъл да я спреш. Тя сама вземаше решенията си. От край време.

— Аз се заклех да я защитавам — тихо каза Блейк.

— Кога? — попита Джеймс. — Не си спомням да съм бил на вашата сватба.

Само за миг Блейк го опря до стената.

— Мирабел беше моята бъдеща съпруга — процеди през зъби той. — Аз се заклех да я защитавам и от моя гледна точка това е по-силно от клетва пред Бога или пред Англия.

— Мирабел я няма. Но Каролайн е тук.

— Бог да ни е на помощ — внезапно се предаде Блейк.

— Ще се наложи да я задържим в Сийкрест Манър до тогава, докато тя не се освободи от опекунството на Прюит — каза Джеймс, разтърквайки рамото си там, където Блейк го беше хванал. — Това е най-малкото, което можем да направим за нея, след като си я довел тук насила и си я вързал за леглото. Да я завържеш за леглото! Как бих искал да видя това!

Блейк хвърли на приятеля си поглед, който би подплашил и тигър.

— А освен това — добави Джеймс, — тя наистина може да се окаже много полезна.

— Не искам да *използвам* жена. Последния път, когато се съгласих на това, тя загина.

— Господи, Рейвънскрофт, какво може да се случи на Каролайн в Сийкрест Манър? Никой не знае, че тя е тук и ние не се каним да й поставяме задача. Тук ще й бъде добре. Много по-добре, отколкото ако я изгоним.

— За нея ще бъде по-добре, ако я изпратим при мои роднини — възрази Блейк.

— Нима? И какво смяташ да им обясниш? Първо ще им разкажеш как стана така, че се грижиш за повереницата на Оливър Прюит, а после ще се надяваш да опазят тайната.

Блейк раздразнено изгледа приятеля си. Джеймс беше прав. Не можеше да направи познанството си с Каролайн публично достояние.

Ако възнамеряваше да я предпазва от Прюит, трябваше да я държи тук в Сийквест Манър. Или това, или да я пусне да си върви. Потръпна от мисълта какво би й се случило, сама по улиците на Портсмут, закъдето беше тръгнала, когато я отвлече. Беше сив пристанищен град, пълен с моряци — съвсем не най-безопасното място за една дама.

— Виждам, че си съгласен с мен — каза Джеймс.

Блейк отсечено кимна.

— Много добре тогава. Да закусим първо? Нямам търпение да опитам от омлета на мисис Микъл. Можем да поговорим с прекрасната ни гостенка, докато хапваме.

Блейк поведе Джеймс надолу по стълбите, но когато стигнаха до долния етаж от Каролайн нямаше и следа.

— Мислиш ли, че се е успала? — попита Джеймс. — Сигурно е била доста изморена след мъчението, на което я подложихме.

— Не беше мъчение.

— За теб, може би. Горкото момиче беше отвлечено.

— „Горкото момиче“, както я нарече, ме разиграва няколко дни. Ако някой е претърпял мъчение — каза твърдо Блейк, — то това съм аз.

Докато обсъждаха отсъствието на Каролайн, мисис Микъл влезе в стаята с чиния бъркани яйца.

— О, ето ви мистър Рейвънскрофт — каза тя с усмивка. — Запознах се с новата ви гостенка.

— Тя е била тук?

— Какво чудесно момиче. Толкова възпитано.

— Каролайн?

— Наистина е хубаво да срещнеш млад човек с приятен характер в днешни дни. Добре са я възпитали.

Блейк повдигна вежди.

— Мис Трент е била възпитавана от вълци.

Мисис Микъл изпусна яйцата.

— Какво?

Блейк затвори очи, за да не му се налага да гледа разсипания жълтък по идеално излъсканите си ботуши.

— Искях да кажа, мисис Микъл, че възпитанието, дадено ѝ от групата настойници, които са се грижили за нея, би могла да получи и от глутница вълци.

През това време икономката вече бе клекнала и се опитваше да забърше бъркотията от пода.

— О, бедничката, нямах представа, че е имала толкова тежко детство. Ще ѝ приготвя специален пай за вечеря.

Блейк направо зяпна при мисълта, кога за последно мисис Микъл бе правила нещо специално за него.

Джеймс, който досега стоеше до вратата и се хилеше, пристъпи напред и попита:

— Имате ли представа къде е тя, мисис Микъл?

— Мисля, че работи в градината. Взе със себе си доста инструменти.

— Инструменти? Какви инструменти? — В ума на Блейк се заредиха плашещи картини на отсечени дървета и обезобразени растения. — Откъде ги е взела?

— Аз ѝ ги дадох.

Блейк се обърна и се втурна навън.

— Бог да ни е на помощ.

Но не беше подготвен за това, което видя.

Дупки.

Големи, зеещи дупки навсякъде по чистата му морава. Или поне той си мислеше, че бе такава. Честно казано, не я беше заглеждал много. Но беше убеден, че преди не изглеждаше *така*, с буци пръст пръснати навсякъде по тревата. Каролайн не се виждаше, но той знаеше, че е някъде там.

— Какво правиш? — изкрещя той.

Главата ѝ се показва иззад едно дърво.

— Мистър Рейвънскрофт?

— Какво правиш? Всичко си развалила! А ти — каза той, като се обърна към Джеймс, който не бе издал и звук, — престани да се хилиш.

Каролайн излезе иззад дървото, в рокля покрита с кал.

— Оправям вашата градина.

— Ти оправяш моята... Какво? Това ни най-малко не ми прилича на нещо оправено.

— Просто още не съм свършила с работата, но щом...

— Работата? Всичко, което виждам са дузина кладенеца?

— Две дузини.

— На ваше място не бих го казал — отбеляза Джеймс, застанал на безопасно разстояние от приятеля си.

Каролайн заби лопатата в земята и се облегна на нея.

— Когато чуете моите обяснения, уверена съм, ще разберете...

— Нищо не искам да разбирам!

— Да — въздъхна тя, — с мъжете винаги е така.

Блейк трескаво въртеше глава в опит да оцени размера на бедствието.

— За да се оправи това, което си разрушила, ще трябва да наема специалисти от Лондон. Мили боже, тази жена ще ми струва цяло състояние!

— Не говорете глупости. Всички тези дупки до вечерта ще бъдат запълнени. Просто ще пренеса цветята на по-слънчеви места. За тях ще бъде много по-добре. Освен тези — добави тя, като посочи красивите бледорозови цветя, растящи съвсем близо до къщата. — Те растат на сянка.

— Струва ми се, Рейвънскрофт — отбеляза Джеймс, — че ще е по-добре да я оставиш да продължи.

— Тук са изложени на прекалено много слънце — поясни Каролайн. — Пъпките ще изгорят, преди да разцъфнат.

— Изглежда, че тя знае какво прави — обърна се Джеймс към Блейк.

— Не ме интересува, дори и ако има научна степен по ботаника. Тя няма право да разравя градината ми.

Каролайн сложи ръце на кръста си. Започваше ужасно да се дразни от държанието му.

— Бих казала, че едва ли сте отделяли много внимание на градината, до момента, в който не се заех с нея.

— И защо мислиш така?

— Всеки, който разбира поне малко от градинарство ще изпадне в ужас, щом види в какво състояние са розите ви — ядоса се тя. — А живият плет има болезнена нужда от подрязване.

— Да не си посмяла да докоснеш живия плет! — предупреди я Блейк.

— Нямам и намерение. Толкова е пораснал, че няма да стигна до върха. Искях да ви помоля *вие* да се заемете с него.

Блейк се обърна към Джеймс.

— Наистина ли й позволих да остане?

Джеймс кимна.

— По дяволите!

— Искях само да помогна с нещо — каза Каролайн, жегната от обидите му.

Блейк погледна първо към нея, после към ямите.

— И това е помощ?

— Мислех, че по този начин ще мога да компенсирам пребиваването си в Сийкрест Манър.

— Да компенсираш за пребиваването си? Ще ти трябват десет години, за да компенсираш всичките щети, които ми нанесе.

Каролайн с всички сили се бе опитала да се въздържа от избухване. Даже мислено се поздравяваше, че така дълго бе успяла да запази спокойствие.

Но всичко си имаше предел.

— *Вие*, сър — избухна тя, като с мъка се въздържа да не го замери с лопатата, — сте най-грубият и лошо възпитан човек на света!

Блейк повдигна вежда.

— Със сигурност можеш да си по-оригинална.

— Мога — изсъска тя. — Но съм в компанията на възпитан човек.

— Нямах предвид Ривърдейл? — разсмя се Блейк и кимна към ухиления си приятел. — Той е последният човек, когото бих нарекъл изтънчен.

— Независимо от това — прекъсна го маркизът, — бих се съгласил с дамата, за оценката й на твоя характер, Рейвънскрофт. Блейк

е истинско животно — обърна се той към Каролайн.

— Бог да ме пази от вас двамата! — промърмори Блейк.

— Най-малкото, което можете да направите — с презрение каза Каролайн, — е да ми кажете благодаря.

— Благодаря?!

— За нищо — каза бързо тя. — А сега ще бъдете ли така любезни да ми помогнете да пренеса растенията на новите им места?

— Не.

Джеймс направи крачка напред.

— С удоволствие.

— Вие сте много мил, милорд — каза Каролайн с лъчезарна усмивка.

Блейк изглежда мрачно приятеля си.

— Имаме работа за вършене, Ривърдейл.

— Наистина ли?

— Да, много важна работа — повиши глас Блейк.

— Какво би могло да бъде по-важно, от това да помогнеш на жена, която работи под силното слънце?

Каролайн се обърна с въпросителна усмивка към Блейк и го изглежда лукаво.

— Да, мистър Рейвънскрофт, какво може да е толкова важно?

Блейк ѝ хвърли поглед пълен с недоумение.

Тя беше гостенка в дома му — гостенка! — и не само беше разкопала градината му, но и разговаряше с него като с недорасло момче. А Ривърдейл, когото считаше за своя най-добър приятел, стоеше до нея и се хилеше като идиот.

— Изгубил съм си ума — оплака се той. — Или вие сте изгубили своя. Или може би целият свят си е изгубил ума.

— Бих се спрял на първото — отбеляза Джеймс. — Аз съм напълно здрав и не виждам в мис Трент никакви признаци на умствено разстройство.

— Не мога да повярвам. Просто не мога да повярвам. — Блейк махна с ръка и се отдалечи мърморейки. — Прекопай градината! Добави ново крило към къщата! Какво значение има мнението ми? Аз само притежавам мястото.

Веднага щом той се скри зад ъгъла, Карълайн се обърна към Джеймс и го погледна загрижено.

— Как мислите, той много ли е ядосан?
— По десетобалната система?
— Ако мислите, че настроението му може да се измери в десет бала...
— Съмнявам се.
Тя прехапа устни.
— Боях се от това.
— Аз не бих се тревожил — отбеляза Джеймс и успокоително махна с ръка. — Скоро ще дойде на себе си. Рейвънскрофт просто не е свикнал да се бъркат в живота му. Той е малко невъздържан, но не му липсва здрав разум.
— Сигурен ли сте?
Джеймс счете въпроса ѝ за риторичен и взе лопатата от ръцете ѝ.
— А сега — каза той, — кажете ми какво да правя?
Каролайн му обясни как да изкопае храстите с пурпурните цветове и се отпусна на колене, за да вижда по-добре, какво ще се получи.
— Внимавайте да не повредите корените — каза тя и почти веднага добави: — Защо според вас, той ми е постоянно сърдит?
Джеймс замислено отпусна лопатата.
— Той не се сърди на вас — каза накрая.
Каролайн се разсмя неловко.
— Очевидно говорим за различни хора.
— Уверявам ви, той съвсем не ви се сърди. — Джеймс настъпи лопатата и я заби в земята. — Той се страхува от вас.
Каролайн се закашля толкова силно, че се наложи Джеймс да я потупа по гърба.
— Моля? — измърмори тя, като с мъка дойде на себе си.
Настъпи дълго мълчание.
— Преди време беше сгоден — каза Джеймс.
— Знам това.
— А знаете ли, какво се случи?
Каролайн отрицателно поклати глава.
— Само това, че е умряла.
— Блейк я обичаше повече от самия живот.
За удивление на Каролайн от думите на Джеймс я заболя сърцето и тя с усилие преглътна камъка, напирал в гърлото ѝ.

— Те се познаваха от деца — продължи Джеймс. — И заедно работеха за Военното министерство.

— О не! — ахна Каролайн и скри устата си с ръка.

— Мирабел беше убита от предател. Изпълняваше задача вместо Блейк, който страдаше от възпалено гърло или нещо подобно. — Джеймс замълча и избърса потта от челото си. — Той ѝ забрани да отиде, наистина ѝ забрани, но Мирабел не беше от тези, които изпълняваха заповеди. Тя само се разсмя и му каза, че ще се видят по-късно вечерта.

Каролайн отново опита да преглътне камъка, заседнал в гърлото ѝ, но не успя.

— Най-малкото семейството ѝ може да се утеши с факта, че е загинала в името на Англия — неуверено каза тя.

Джеймс поклати глава.

— Семейството ѝ не узна нищо. Съобщиха им... всичко, което им съобщиха, беше, че Мирабел е загинала в ловен инцидент.

— Аз... аз не знам какво да кажа.

— Няма какво да се каже. Нито да се направи. В това е проблемът. — Джеймс извърна поглед, вгледан някъде в далечината, и после попита:

— Спомняте ли си, когато ви казах, че ми напомняте за някого?

— Да — внимателно каза Каролайн и в очите ѝ се появи ужас. — О, не... не и на нея.

Той поклати глава.

— Не мога да разбера защо, но е така.

Тя прехапа устни и сведе поглед. Боже, нима Блейк я бе целунал само заради това? Само защото му бе напомнила по някакъв начин за загиналата му годеница? Изведнъж се почувства много малка и никому ненужна.

— Не е кой знае какво — замислено повтори Джеймс, от когото Каролайн не успя да скрие нещастното си изражение.

— Аз никога не бих поела такъв риск — уверено каза тя. — Не и ако обичам някого. — Тя замълча. — Не и ако някой обича *мен*.

Джеймс леко докосна ръката ѝ.

— През последните години сигурно ви е било доста самотно?

Но Каролайн не бе готова за съчувствено отношение.

— Какво се случи с Блейк? — попита тя. — След като тя умря.

— Той бе напълно съсипан. Три месеца непрекъснато пиеше. Терзаеше се от чувство за вина.

— Да, мога да си представя. Той е от този тип хора, които се чувстват отговорни за всяко нещо.

Джеймс кимна.

— Но може би вече е осъзнал, че вината не е негова?

— С разума си — да, но не и със сърцето.

Настъпи дълго мълчание. И двамата гледаха към земята.

— Според вас той наистина ли си мисли, че приличам на нея? — Думите ѝ прозвучаха тихо, почти като мъркане.

Джеймс поклати глава.

— Не. Вие съвсем не приличате на нея. Мирабел беше руса, много руса, със сини очи и...

— Тогава защо казахте...

— Защото не ти се случва често да срещнеш жена с толкова силен дух. — Каролайн нищо не каза и Джеймс добави с усмивка: — Между другото, това е комплимент.

Тя присви устни — нещо средно между гримаса и измъчена усмивка.

— Тогава благодаря. Но аз все още не разбирам, защо е толкова груб с мен.

— Погледнете ситуацията от неговата гледна точка. Разбирате ли, в началото си е мислел, че сте предателка — като човека убил Мирабел. А после се озова в ролята на ваш защитник и това му напомня как не успя да опази своята годеница.

— Но той не е виновен!

— Разбира се, че не е виновен — съгласи се Джеймс. — Но все още не го е осъзнал. И е съвършено ясно, че ви намира за очарователна.

Каролайн се изчерви и веднага се ядоса на себе си.

— И от това, мисля, го боли още повече. Какво ще стане, ако се влюби във вас? Ще бъде направо кошмарно!

Каролайн не виждаше нищо кошмарно в това, но запази мислите си за себе си. Като не знаеше какво да отговори, тя му показва дупката в земята и каза:

— Пуснете растението тук.

Джеймс кимна.

— Нали няма да му разкажете за малкия ни разговор.

— Разбира се, че не.

— Добре.

И тогава те се заеха с цветята.

ГЛАВА 7

„От-ли-чи-те-лен (прилагателно име) — присъщ, свойствен, забележителен.

Човек не може да отрече, че пълната липса на ред е отличителен белег на градината на мистър Рейвънскрофт.“

Из личния речник на Каролайн Трент

До края на деня градината бе добила вида, който Каролайн си бе представяла. Джеймс се бе съгласил с нея, поздравявайки я за отличния ѝ градинарски усет. Блейк от друга страна не бе изказал и най-елементарна похвала. Всъщност единствения звук, който бе издал, се състоеше в начумерено сумтене, наподобяващо „Розите ми“.

— Розите ви са подивели — извика тя, напълно отчаяна от този мъж.

— Харесват ми диви — отвърна той веднага.

И това беше.

Той я изненада като ѝ поръча две нови рокли, за да смени онази, с която бе тръгнала от Прюит Хол. Жалкият парцал не ставаше за нищо след отвличането, няколкодневния сън и влаченето из калта в градината. Каролайн не бе сигурна кога и от къде бе успял да намери две готови за носене рокли, но те ѝ стояха относително добре, за това тя му благодари мило и не се оплака, че полите ѝ леко се влачеха по пода.

Реши да вечеря в стаята си, твърде уморена за още един сблъсък с прекалено заядливия си домакин. Освен това се бе сдобила с игла и конец от мисис Микъл и искаше да скъси новите си рокли.

Тъй като беше средата на лятото, слънцето продължаваше да свети доста след времето за вечеря, и когато пръстите ѝ се умориха, тя изостави шиенето и отиде до прозореца. Живият плет беше подрязан, а розите — окастрени до съвършенство. Тя и Джеймс бяха свършили превъзходна работа с градината. Каролайн усети такова чувство на

гордост, каквото отдавна не бе изпитвала. Бе минало много време от последния път, когато с удоволствие бе започвала и завършвала интересна за нея задача.

Но не бе убедена, че Блейк я е оценил като полезна и внимателна гостенка. Всъщност беше сигурна точно в обратното. За това утре трябваше да си намери ново занимание, най-добре някое, което би й отнело повече време.

Той бе казал, че може да остане в Сийкрест Манър до двадесет и първият ѝ рожден ден и проклета да е, ако му позволише да не спази обещанието си.

На следващата сутрин Каролайн тръгна на обиколка из имението с пълен стомах. Мисис Микъл, с която се бе сприятелила я натъпка с безкрайно разнообразие от деликатеси и изкушения. Имаше омлети, наденички, пайове — Каролайн дори не разпозна някои от ястията, които красяха масата. Икономката бе приготвила храна за цяла армия.

След закуска се зае да си намери нова задача и след като надникна в няколко стаи, попадна в библиотеката. Не беше толкова голяма колкото в някои имения, но събираше няколкостотин тома. Кожените корици блестяха на утринната светлина, а стаята ухаеше на току-що полирано дърво. Но при по-близък оглед на рафтовете видя, че книгите са в пълен безпорядък.

Voila!

— Очевидно — каза Каролайн на празната стая, — той има нужда да му подреда книгите.

Тя дръпна няколко книги и внимателно разгледа заглавията.

— Не знам как въобще се справя в този хаос. — Няколко книги изпопадаха на земята. — Разбира се — каза тя и размаха ръка. — Няма нужда да се опитвам да ги подреда сега. Ще имам достатъчно време да го направя, след като сваля всичко от рафтовете. Все пак ще живея тук още пет седмици.

Тя млъкна, за да разгледа един случайно взет том. Том по математика.

— Прекрасно — промърмори, като разлистваше страниците. — Баща ми винаги ми е казвал, че трябва да уча повече аритметика.

Тя се изкикоти. Колко бавно можеше да работи човек, ако поискаше.

Когато Блейк слезе за закуска същата сутрин, се почувства като на празник. Сутрешното меню обикновено се състоеше от чиния пържени яйца, парче или две шунка и хляб. Всичко това бе в наличност, но придружено от печено телешко, камбала и поразяващо разнообразие от банички.

Мисис Микъл очевидно бе открила ново кулинарно вдъхновение и Блейк не се съмняваше, че името му беше Каролайн Трент. Той потисна раздразнението си от начина, по който се държеше икономката му и вместо това си напълни чинията, за да се наслади на угощението. Хапваше изключително вкусен ягодов сладкиш, когато Джеймс влезе в стаята.

— Добро утро и на теб — каза маркизът. — Къде е Каролайн?

— Проклет да съм, ако знам. Но половината шунка липсва, затова предполагам, че е минала оттук.

Джеймс подсвирна.

— Мисис Микъл определено е надминала себе си тази сутрин, а? Каролайн трябваше да се премести тук по-рано.

Блейк го погледна раздразнено.

— Е, трябва да си признаеш, че икономката ти никога не е полагала такова старание да нагости *теб* така.

На Блейк му се прииска да отговори с нещо остроумно и на място, но преди да му хрумне каквото и да е, се чу силен трясък последван от женски писък. Дали беше от изненада? Или от болка? От каквото и да бе предизвикан, определено идваше от Каролайн и сърцето на Блейк заби ускорено. Той хукна към библиотеката и рязко отвори вратата.

Беше си помислил, че гледката на разровената му градина предишния ден изглежда шокиращо. Но това беше по-лошо.

— Какво, по дяволите... — прошепна той, твърде изумен, за да го каже с нормален тон.

— Какво се е случило? — попита Джеймс, спирайки до него. — О, боже мой! Какво е това?

Каролайн стоеше в средата на библиотеката, заобиколена от книги. Или може би щеше да е по-точно да се каже, че лежеше на пода на библиотеката покрита с книги. Преобърнато столче се търкаляше до

нея, а камари от книги бяха натрупани на всяка маса и на по-голямата част от килима.

Всъщност нямаше нито един том на рафтовете. Сякаш гостенката на Блейк бе предизвикала ураган с единствената причина да унищожи библиотеката.

Каролайн ги погледна и примигна.

— Предполагам, че сте малко любопитни.

— Тъж... да — отвърна Блейк, като си мислеше, че трябва да ѝ крещи за нещо, но не беше сигурен за какво, а и все още бе твърде изненадан, за да измисли подobaваща тирада.

— Реших да подреда книгите ви.

— Да — каза бавно той, като се опита да измери с поглед бъркотията. — Изглежда много подредено.

Зад него Джеймс избухна в смях.

Каролайн сложи ръце на кръста си и каза:

— Не ме дразнете!

— Рейвънскрофт не би и помислил да ви дразни. Нали?

Каролайн се намръщи.

— Може би един от вас ще ми предложи помощта си.

Блейк тъкмо щеше да се отмести встрани и да направи път на Ривърдейл, когато маркизът го подмина и подаде ръка на момичето, преди да е започнал да изглежда невъзпитан.

— Благодаря ви — каза тя и се изправи на крака. — Съжалявам за... Ау!

Тя залитна към Блейк и за момент той успя да забрави кой беше, какво правеше, просто я усети до себе си.

— Нарани ли се? — попита я, като почувства странно нежелание да я пусне.

— Глезенът ми, сигурно съм го изкълчила, когато паднах.

Той я погледна развеселено.

— Това не е поредният ти зле скроен опит да ни принудиш да те оставим тук, нали?

— Разбира се, че не! — личеше си, че е обидена. — Сякаш нарочно бих се наранила... — Тя го погледна глуповато. — О, преди няколко дни, едва не унищожих гърлото си, нали?

Той кимна, а зъглчетата на устата му се извиха в усмивка.

— Е, имах си добра причина... О, вие само ме дразните, нали?

Той кимна отново.

— Трудно е да се каже, знаете ли?

— Кое?

— Кога дразните някого. Вие сте сериозен през повечето време.

— Трябва да пазиш този глезен — каза той неочаквано. — Поне, докато отокът спадне.

— Не отговорихте на въпроса ми — каза тя меко.

— Не си задава въпрос.

— Така ли? Предполагам, че не съм. А и сменихте темата.

— На един джентълмен не му харесва да говори колко е сериозен.

— Да, зная — въздъхна тя. — Обичате да говорите за карти и коне и колко сте загубили на хазарт предишната вечер. Все още не съм срещала наистина отговорен джентълмен, освен баща ми, разбира се.

— Не сме чак толкова лоши — каза той и се обърна към Джеймс за помощ, но той беше изчезнал.

— Какво стана с маркиза — попита Каролайн извивайки врат.

— Не знам, по дяволите. — Той се изчерви като си спомни за обноските си. — Извинете ме.

— Не се притеснявахте да ругаете пред Карлота де Леон.

— Истинската Карлота де Леон би могла сама да ми даде няколко урока по ругаене.

— Не съм толкова деликатна колкото изглеждам — каза тя и сви рамене. — Ушите ми няма да се подпалят, ако случайно споменат пред мен *по дяволите*. Нито пък езикът ми ще падне, ако сама произнеса тези думи.

Устните му неохотно се извиха в усмивка.

— Да не би да ми казваш, мис Каролайн Трент, че не си истинска дама?

— Не — каза лукаво тя. — Аз съм си дама. Просто такава, която... ммм... от време на време използва малко по-неприличен език.

Блейк неочаквано избухна в смях.

— Обноските на настойниците ми не бяха за пример — обясни тя.

— Разбирам.

Тя наклони глава и го погледна замислено.

— Трябва да се смееете по-често.

— Трябва да правя и много други неща — каза простичко той.
Каролайн не знаеше как да коментира това.

— Тъъ... да потърсим ли маркиза?

— Каролайн, той не иска да бъде открит.

— Защо?

— Нямам никаква представа — произнесе Блейк с тон, от който си личеше, че има доста добра представа. — Ривърдейл умее да се изпарява превъзходно, когато му се прииска.

— Предполагам, че това е полезно във вашата работа.

Блейк не отговори. Нямахше желание да обсъжда работата си за Военното Министерство с нея. Жените често намираха живота му за безразсъден и бляскав, а истината нямаше нищо общо с това. Нямахше нищо безразсъдно или бляскаво в смъртта.

Най-накрая Каролайн наруши настъпилото мълчание.

— Мисля, че вече може да ме пуснете.

— Можеш ли да вървиш?

— Разбира се... Оу!

Тя не успя да направи и крачка, когато отново извика от болка. Блейк веднага я хвана и каза:

— Ще те занеса до гостната.

— Ами книгите ми! — запротестира тя.

— Мислех, че това са *моите* книги — поправи я той с лека усмивка, — и ще поръчам на някой от слугите да ги прибере обратно.

— Не, не, моля ви не го правете. Сама ще ги подредя.

— Извини ме, мис Трент, но ти даже не можеш да ходиш. Как смяташ да пренаредиш библиотеката?

Докато той я изнасяше от стаята Каролайн изви глава, за да огледа хаоса, който бе създала.

— Не може ли да ги оставите така за известно време? Обещавам, че ще се погрижа за тях веднага щом глезенът ми оздравее. Имам мащабни планове за библиотеката ви.

— Така ли? — саркастично попита той.

— Да, мислех си да сложа всичките научни трудове заедно, да групирам биографиите на един рафт и... виждам, че схващате идеята ми. Ще ви бъде много по-лесно да откривате книгите си.

— Във всеки случай ще ми е по-лесно, отколкото ако са на земята.

Каролайн се намръщи.

— Правя ви огромна услуга. Как може да сте толкова неблагодарен.

— Много добре, заклевам се във вечната си и безгранична признателност.

— Това не прозвуча съвсем искрено — промърмори тя.

— Не беше, но трябва да свърши работа. Ето ни и нас. — Той я сложи на дивана. — Да ти наместя ли крака?

— Не знам. Никога досега не съм си изкълчвала крака. Това ли трябва да се направи?

Той кимна и сложи мека възглавница под крака ѝ.

— Така отокът намалява.

— Той не ми пречи. Но болката е неприятна.

— Те вървят ръка за ръка.

— О! Колко време трябва да стоя така?

— Поне до края на деня, мисля. И може би и утре.

— Хммм. Звучи ми ужасно — простена Каролайн. — Дали е възможно да ми донесете чай?

Блейк се отдръпна и я погледна.

— Приличам ли на болногледачка.

— Ни най-малко — отвърна тя, като едва сдържаше смеха си. — Просто мисис Микъл отиде до селото, след като приготви прекрасната закуска, кой знае къде е икономът ви, а не мисля, че камериерът ви разнася чай.

— Ако аз мога да го донеса, значи и той може, дяволите да го вземат — промърмори Блейк.

— О, боже! — възкликна тя и плесна с ръце. — Ще ми донесете ли чай в крайна сметка?

— Предполагам, че трябва. И как, по дяволите, изведнъж се оказа в такива добри отношения с прислугата ми само за един ден?

Тя сви рамене.

— Всъщност се запознах само с мисис Микъл. Знаете ли, че има деветгодишна внучка в селото? Купила ѝ е прекрасна кукла за рождения ден. Много бих се зарадвала на такава кукла като малко момиче.

Блейк поклати глава с удивление. Мисис Микъл работеше за него от три години и нито веднъж не бе споменала, че има внучка.

— Ще се върна с чая — каза той.

— Благодаря ви. И не забравяйте да направите и за себе си.

Той спря на вратата.

— Нямам намерение да пия чай с теб.

Каролайн помръкна.

— Така ли?

— Не, аз... — Той изстена. Бе печелил битки срещу най-опасни престъпници, но се почувства безсилен пред тъжното ѝ изражение. — Добре, ще ти правя компания, но само за малко.

— Прекрасно. Сигурна съм, че ще си прекараме чудесно. И ще видите, че чаят прави чудеса със сприхавия характер.

— Сприхав характер!

— Забравете, че го споменах.

Блейк така и не откри мисис Микъл в кухнята. Едва след като я вика по име няколко минути, си спомни думите на Каролайн.

— Проклетата жена — измърмори той, без да е сигурен кого точно има предвид — Каролайн или икономката си.

Той сложи водата да заври и затърси чай из шкафовете. За разлика от повечето благородници, можеше да се оправя в кухнята. На войниците и шпионите често им се налагаше да готвят, ако искаха да ядат и Блейк не правеше изключение. Естествено, беше му непосилно приготвянето на изтънчени ястия, но определено се справяше с чая и бисквитите. Особено след като мисис Микъл вече ги бе опекла и му оставаше само да ги сложи в таблата.

Почувства се много странно, че прави това за Каролайн Трент. Отдавна не се бе грижил за никого, освен за себе си и сега му стана приятно да чуе как капките вода със свистене падат от чайника в огъня и водата замира в него. Приятно и същевременно неспокойно. Приготвянето на чай и подлагането на възглавница под крака ѝ, бяха съвсем обикновени действия, но той усещаше, че това ги бе сближило.

Едва се пребори с желанието да се удари по главата. Ставаше прекалено философски настроен. Въобще не се сближаваше с Каролайн Трент и нямаше никакво желание да го прави. Бяха се целунали веднъж и то заради някакъв идиотски импулс от негова

страна. Колкото до нея, тя едва ли бе разбрала нещо. Можеше да заложи дома и богатството си, че не беше целувана преди.

Водата кипна и Блейк я наля в порцелановия чайник, вдъхвайки аромата на запарения чай. Постави малка каничка с мляко и купа захар на подноса и се отправи към гостната. Всъщност не възразяваше да занесе чая, имаше нещо успокояващо в извършването на малки ежедневни задачи. Но мис Трент трябваше да си набие в упоритата малка глава, че той няма намерение да играе ролята на болногледачка и да изпълнява всичките ѝ прищевки, докато живее под покрива му.

Не искаше да се държи като оглупял от любов младеж, нито пък Карълайн да остава с такова впечатление. И определено не искаше Джеймс да си помисли нещо подобно. Нямахме никакво значение, че не е ни най-малко влюбен. Джеймс едва ли щеше да го остави на мира.

Блейк зави за последен път и когато влезе в стаята, очите му се спряха на дивана. Там, където трябваше да се намира Каролайн, нямаше никой, а на пода цареше пълен хаос. Само можеше да гадае какво се бе случило.

И точно тогава чу смутеният ѝ глас:

— Стана, без да искам. Заклевам се.

ГЛАВА 8

„*Пия-на-един-дъх* (глагол) — да пиеш на големи глътки; да изпиеш всичко наведнъж.

Когато един джентълмен е ядосан, често най-доброто лекарство е да изпие чая си на един дъх.“

Из личния речник на Каролайн Трент

Наскоро откъснатите цветя бяха пръснати по пода, една безценна ваза се търкаляше прекатурена, но за щастие поне изглеждаше здрава, а голямо мокро петно се разливаше по чисто новия му и много скъп френски килим.

— Искях само да ги помириша — каза Каролайн от мястото си на пода.

— Трябваше да стоиш неподвижно! — изкрещя Блейк.

— Да, зная, но...

— Не ми се оправдавай! — изръмжа той, докато проверяваше дали глезенът ѝ не е пострадал още повече.

— Няма нужда да ми крещите.

— *Ще крещя, ако...* — Той спря, прочисти гърлото си и продължи с по-нормален тон. — *Ще крещя, по дяволите, ако ми се иска, и ще говоря така, по дяволите, ако ми се иска. А ако ми се иска да шепна...*

— Сигурна съм, че схванах какво имате предвид.

— Трябва ли да ти напомням, че това е *моята* къща и мога да правя каквото си поискам?

— Не е нужно да ми припомняте — каза любезно тя.

Нейния спокоен и дружелюбен тон го подразни.

— Мис Трент, ако ще оставаш тук...

— Безкрайно съм ви благодарна, че ми позволихте да остана — прекъсна го тя.

— Въобще не ме интересува твоята благодарност...

— Въпреки това, аз с радост ви я предлагам.

Той стисна зъби.

— Трябва да уточним някои правила.

— Разбира се, света се нуждае от правила. Иначе ще настъпи хаос и тогава...

— Ще спреш ли да ме прекъсваш!

Тя отдръпна главата си назад с няколко инча.

— Мисля, че *вие* току-що ме прекъснахте.

Блейк преброи до пет, преди да каже:

— Ще се престоря, че не съм чул това.

Устните ѝ се извиха в гримаса, която само някой твърде оптимистично настроен човек, би нарекъл усмивка.

— Бихте ли ми подал ръка?

Той само я изглежда неразбиращо.

— Трябва да стана — обясни Каролайн. — Моето... — Тя млъкна, за да не ѝ се налага да му казва, че дупето ѝ се е намокрило. — Тук долу е мокро — промълви накрая.

Блейк изсумтя нещо, вероятно неподходящо за ушите ѝ и буквално тресна подноса, който очевидно бе забравил, че държи на страничната масичка. Преди Каролайн да примигне, дясната му ръка се появи пред лицето ѝ.

— Благодаря ви — каза тя, с цялото достойнство, което ѝ бе останало.

Той ѝ помогна да седне обратно на дивана.

— Не ставай отново.

— Добре, сър. — Тя изкозирува весело, но без какъвто и да е ефект върху него.

— Никога ли не си сериозна?

— Моля?

— Козируваш ми, събаряш книгите ми на пода, правиш малки хартиени птички... нищо ли не вземаш насериозно?

Каролайн свъси поглед, докато го наблюдаваше как бясно размахва ръце и говори. Познаваше го от едва няколко дни, но те бяха повече от достатъчни, за да разбере, че този изблик на чувства не му е присъщ. И все пак, не ѝ харесваше да отхвърлят опитите ѝ за приятелство и човечност.

— Искате ли да знаете как определям думата „сериозен“? — каза тя тихо и гневно. — *Сериозен* е човек, който нарежда на сина си да изнасили повереницата му. Сериозно е положението на млада жена, която няма къде да отиде. А когато една ваза падне на пода и залее килима с вода — ето това, не е *сериозно*.

Той само ѝ се намръщи в отговор, затова тя добави:

— Що се касае до малкия ми поздрав... просто опитвах да се държа приятелски.

— Нямам нужда от приятелството ви — отсече той.

— Да, сега разбирам това.

— Тук си по две причини, само по две, и ще е най-добре да не ги забравяш.

— Може би ще ми разясните?

— Първо: Ти си тук, за да ни помогнеш да хванем Оливър Прюит. Второ... — Той прочисти гърлото си, но се изчерви, преди да продължи. — Второ: Тук си, защото след като те отвлякох без причина, е... дължа ти поне това.

— Аха, значи от мен не се очаква да помагам с това-онова в къщата и градината, нито да се сприятелявам с прислугата?

Той я погледна внимателно, но не отговори. Каролайн прие отговора му за утвърдителен и кимна с достойнство, на което би завидяла и кралица.

— Разбирам. В такъв случай, най-добре да не се присъединявате към мен за чая.

— Моля?

— Виждате ли, имам един ужасен навик...

— Само един?

— Само един, който може да ви оскърби, сър — отвърна тя не особено мило. — Когато пия чай с други хора, имам навика да разговарям с тях. А когато разговарям с някого, го правя любезно и дружелюбно. И когато това стане...

— Сарказмът не ти отива.

— И когато това стане — продължи по-високо тя, — се получава най-странното нещо. Не всеки път, и вероятно не и с вас, мистър Рейвънскрофт, но съм сигурна, че не бихте искали да ви се случи.

— Да ми се случи какво?

— Ами да се сприятелим, разбира се.

— О, за бога! — промърмори той.
— Просто бутнете подноса за чай към мен, ако обичате.
Блейк я зяпна за момент, преди да изпълни желанието ѝ.
— Ще си вземете ли една чаша с вас?
— Не — каза опърничаво той. — Смятам да остана.
— Последствията могат да бъдат смъртоносни.
— Струва ми се, че последствията могат да станат още по-смъртоносни за мебелите ми, ако те оставя сама.
Карълайн тресна чашата за чай в подноса.
— Мляко?
— Да. Без захар. И бъди по-нежна с порцелана. Семейно наследство е. Сега като се замисля...
— Сега като се замислите какво? — с любопитство попита тя.
— Трябва да направя нещо с килима.
— Мога да го почистя сама — каза сладниково тя, — но ми наредихте да не помагам из къщата.
Блейк я игнорира, стана и отиде до вратата.
— Пъруик! — извика той.
Пъруик се материализира, сякаш Блейк го бе призовал със силата на гласа си.
— Да, мистър Рейвънскрофт?
— Гостенката ни претърпя малък инцидент — каза Блейк като махна с ръка към килима.
— Имахте предвид нашият невидим гост?
Каролайн наблюдаваше иконома с нескрит интерес.
— Моля? — попита Блей.
— Ако мога да си позволя дързостта да направя предположение въз основа на поведението ви през последните дни, мистър Рейвънскрофт...
— По същество, Пъруик.
— Вие със сигурност не искате да става публично достояние факта, че мис... тъъ... мис... ах... да я наречем мис Невидима...
— Мис Трент — помогна Каролайн.
— ... че мис Трент е тук.
— Да, така е, тя е тук, независимо дали искам или не — каза раздразнено Блейк. — Няма нужда да се преструваш, че не я виждаш.
— О, не, мистър Рейвънскрофт, сега я виждам отлично.

— Пъруик, някой ден ще те удуша.

— Не се съмнявам, сър. Но мога ли да си позволя да...

— Какво, Пъруик?

— Просто исках да се осведомя дали посещението на мис Трент в Сийкрест Манър може вече да се обяви публично.

— Не! — извика Каролайн. — Истината е, че бих предпочела да запазите тази информация за себе си. Поне в следващите няколко седмици.

— Разбира се. — Пъруик леко се поклони. — Сега, ако ме извините, ще се погрижа за малкия инцидент.

— Благодаря ти, Пъруик — каза Блейк.

— Ако мога да се осмеля, мистър Рейвънскрофт...

— Какво има пък сега?

— Просто исках да изкажа предположението, че на вас с мис Трент ще ви бъде много по удобно да изпием чая си в друга стая, докато аз почистя тази.

— О, господарят ви няма да пие чай с мен — каза Каролайн.

— Напротив.

— Не разбирам защо. Вие самият не искате да имате нищо общо с мен.

— Това не е напълно вярно — отвърна й Блейк. — Много ми харесва да ти противореча.

— Е, това го разбрах.

Главата на Пъруик се движеше напред-назад, сякаш бе зрител на среща по бадминтон. Изведнъж възрастният мъж се усмихна.

— Ти! — сопна се Блейк, посочвайки към иконома. — Тихо.

Ръката на Пъруик се стрелна към сърцето му в драматичен жест на почуда.

— Ако мога да...

— Пъруик, ти си най-наглият и проклет иконом в цяла Англия и много добре го знаеш.

— Просто възнамерявах да ви попитам — отвърна икономът с доста самодоволно изражение, — дали да преместя подноса. Вече споменах, че ще ви бъде по-удобно другаде.

— Това е великолепна идея, Пъруик — каза Каролайн с ослепителна усмивка.

— Мис Трент, вие очевидно сте жена с изискани маниери, отлично чувство за хумор и забележителен ум.

— О, за бога! — промърмори Блейк.

— Да не споменаваме — продължи Пъруик — и за прекрасния ви вкус и стил. Вие ли сте отговорна за чудесното преобразяване на градината ни?

— Да, аз бях — каза с нескрито удоволствие тя. — Харесва ли ви новият ѝ вид?

— Мис Трент, в градината ясно личи ръката на човек с безупречен вкус, истински познания по градинарство и лека щипка ексцентричност.

Блейк имаше такъв вид, сякаш всеки момент ще запрати иконома си с ритник направо в Лондон.

— Пъруик, мис Трент не е кандидатка за светица.

— За съжаление, не — призна той. — Но пък винаги съм се съмнявал в непогрешимата преценка на църквата и като се замисля за някои от хората, които са канонизирали, ми се струва, че...

Смехът на Каролайн изпълни стаята.

— Пъруик, мисля, че ви обичам. Къде сте били през целия ми живот?

Той се усмихна тържествено.

— Служих на мистър Рейвънскрофт и на чичо му преди него.

— Надявам се, че поне чичо му е бил по-жизнерадостен.

— О, мистър Рейвънскрофт невинаги е бил в лошо настроение. Когато беше млад мъж...

— Пъруик — изръмжа Блейк, — съвсем близо си до това да те изхвърля и то без препоръка.

— Мистър Рейвънскрофт! — извика Каролайн неодобрително. — Нима мислите да го уво...

— О, не се тревожете, мис Трент — прекъсна я Пъруик. — Той заплашва да ме уволни почти всеки ден.

— Този път го мисля.

— И това казва всеки ден — заяви Пъруик на Каролайн, която го възнагради с кикотене.

— Не ми е смешно — обяви Блейк, но изглежда никой не го слушаше.

— Само ще преместя това в друга стая — смени темата Пъруик и започна да събира чашките на подноса. — Чаят ще ви очаква в зелената стая, ако решите да му се насладите.

— Дори не успях да си пийна — промърмори Каролайн, докато наблюдаваше как иконома изчезва по коридора. — Той е доста... О!

Без да каже дума, Блейк я грабна на ръце и я изнесе от стаята.

— Ако искаш чай, ще получиш чай. Дори и ако трябва да следвам проклетия иконом до Бърнмаут.

— Нямах представа, че може да се държите толкова мило — каза иронично тя.

— Не ме дразни, мис Трент. Търпението ми виси на много тънък косъм.

— О, забелязах.

Блейк недоверчиво я погледна.

— Истинско чудо е, че никой не те е удушил досега. — Той закричи още по-бързо по коридора, а Каролайн се вкопчи в раменете му и след миг вече бяха в зелената стая.

Но там нямаше и следа от чая.

— Пъруик! — извика Блейк.

— О, мистър Рейвънскрофт! — разнесе се отнякъде гласа на иконома.

— Къде е той? — не се въздържа да попита Каролайн, като въртеше глава и се оглеждаше наоколо.

— Кой знае — промърмори Блейк, а после изкрещя: — Къде, по дяво... а, ето те и теб!

— Наистина се появявате от нищото — каза с усмивка Каролайн.

— Едно от най-полезните ми качества — отвърна Пъруик, застанал до вратата. — Позволих си свободата да преместя подноса в синята стая. Помислих си, че на мис Трент ще ѝ се понрави гледката към океана.

— О, това би ми харесало повече от всичко — каза възхитено Каролайн. — Благодаря ти, Пъруик. Толкова си внимателен.

Пъруик засия, а Блейк се намръщи.

— Има ли нещо друго, което мога да направя за вас, мис Трент? — попита Пъруик.

— Тя е добре — промърмори Блейк.

— Очевидно, тя...

— Първик, не ти ли се струва, че западното крило гори?

Икономът премигна, помириxa въздуха и погледна учудено господаря си.

— Не мисля, сър.

— Ако няма пожар за потушаване — каза Блейк, — то можеш да си намериш някаква друга работа.

— Да, разбира се, мистър Рейвънскрофт. — С лек поклон икономът се оттегли.

— Не бива да сте толкова груб с него — каза Каролайн.

— А ти не бива да ме учиш как да се оправям с домакинството си.

— Не правех нищо подобно. Просто исках да ви кажа да се държите по-мило.

— Това е още по-неуместно.

Блейк я понесе към другата част на къщата и Каролайн сви рамене, като се опитваше да не забелязва, че е притисната до гърдите му.

— Често се държа неуместно.

— Не е нужно човек да прекара дълго време в компанията ти, за да го разбере.

Каролайн замълча. Може би не трябваше да говори толкова дръзко на домакина си, но от устата ѝ често изскачаха думи, без да се съгласуват с мозъка ѝ... Освен това се чувстваше достатъчно уверена, че мястото ѝ в Сийкрест Манър беше сигурно за следващите пет седмици. На Блейк Рейвънскрофт може и да не му харесваше присъствието ѝ в дома му, може и да не харесваше самата нея, но определено се чувстваше виновен задето я бе отвлякъл по погрешка. А чувството му за чест повеляваше да я остави тук, където бе в безопасност, докато не се освободеше от опеката на Оливър Прюит.

Каролайн се усмихна на себе си. Мъж с чувство за чест наистина беше нещо чудесно.

Няколко часа по-късно тя все още се намираше в синята стая, която вече имаше съвсем бегла прилика със стаята, в която беше влязла по-рано през деня.

Пъруик, в желанието си да създаде на „прекрасната и очарователна мис Трент“ уютна обстановка, бе донесъл няколко подноса с храна, един куп книги и списания, комплект водни бои и флейта. А щом Каролайн призна, че не умее да свири на флейта, Пъруик предложи да я научи.

Блейк най-накрая загуби търпение, когато Пъруик предложи да преместят пианото в стаята, или по-скоро намекна Блейк да го направи, като по-млад и по-силен. Стана още по-лошо, когато Каролайн попита дали Пъруик ще ѝ посвири и икономът бе отговорил:

— За бога, не, аз не мога да свиря, но съм сигурен, че мистър Рейвънскрофт с удоволствие ще ви забавлява следобеда.

В същия този момент Блейк се изправи и излезе от стаята, мърморейки нещо за това как иконома му никога не е бил толкова загрижен за него самия.

Каролайн не видя и следа от него. Часовете обаче минаваха приятно, докато опитваше сладкишите и прелистваше „Лондон Таймс“. Наистина би свикнала лесно с подобен живот. Дори глезенът не я болеше толкова.

Вниманието ѝ бе привлечено най-вече от страниците за светската хроника, макар че нямаше представа за кого пишат, освен може би за „Смелият и опасен лорд Р.“. Тъкмо започваше да си мисли, че това вероятно е новият ѝ приятел Джеймс, когато самият той нахлу в стаята.

— Нямаше ви известно време — каза тя. — Искате ли сладкиши? Джеймс с нескрито любопитство огледа стаята.

— Да не би да сте организирали празник без мое знание?

— Не, Пъруик просто искаше да се увери, че ми е удобно.

— А, да. Той изглежда очарован от вас.

— Това побърква Блейк.

— Добре. — Джеймс си взе сладкиш и каза: — Познайте какво открих?

— Не бих могла.

Той вдигна пред нея лист хартия.

— Вас.

— Моля?

— Изглежда вашият настойник ви издирва.

— Е, не съм учудена — изкоментира тя и очите ѝ пробягаха по листа. — Доста съм ценна за него. О, това е забавно!

— Кое?

— Това. — Каролайн посочи нарисувания портрет, който беше поставен под заглавието: „Изчезнало момиче“ — Пърси го е нарисувал.

— Пърси?

— Да, трябваше да се досетя, че Оливър ще накара Пърси да го направи. Твърде е стиснат да дава пари за художник.

Джеймс наклони глава и се вгледа в рисунката по-внимателно.

— Няма голяма прилика.

— Не, няма, но предполагам, че Пърси го е направил нарочно. Той всъщност рисува добре. Просто не иска да ме открият точно толкова, колкото и аз.

— Глупаво момче — промърмори Джеймс.

Каролайн го погледна учудено.

— Кого имате предвид?

— Пърси. От това, което ни разказахте, смятам, че той едва ли е в по-цветущо положение от вас. На негово място нямаше да се оплаквам, че баща ми ми е избрал такава булка.

— Ако бяхте Пърси — каза весело Каролайн, — той щеше да е много по-достоеен мъж.

Джеймс се засмя.

— Освен това — продължи тя, — според него аз съм доста непривлекателна, проявявам крайно скупчен интерес към книгите и не спира да се оплаква, че не мога да стоя на едно място.

— Е, вие не можете.

— Да стоя на едно място?

— Да. Вижте си глезена.

— Това няма нищо общо с...

— Това напълно обяснява...

— Хмм... — чу се провлачен глас от вратата. — Май ни е доста удобно, а?

Джеймс вдигна поглед.

— Привет, Рейвънскрофт.

— Къде изчезна тази сутрин?

Джеймс вдигна листа, който беше донесъл от града.

— Ходих да разследвам нашата мис Трент.

— Тя не е нашата мис Тре...

— Извини ме — каза Джеймс с палава усмивка, — твоята мис Трент.

Каролайн веднага се обади:

— Не съм...

— Това е възможно най-глупавия разговор — прекъсна ги Блейк.

— И аз мисля същото — промълви Каролайн. После посочи към хартията и каза: — Вижте какво донесе маркизът.

— Спомням си, че ви казах да ме наричате Джеймс.

— Маркиз звучи отлично — сопна с Блейк. — И какво, по дяволите, е това?

Джеймс му подаде листа.

— Изобщо не прилича на нея — захвърли го Блейк.

— Мислиш ли? — попита Джеймс с ангелско изражение.

— Да. Всеки глупак ще види, че художникът е нарисувал очите ѝ твърде приближени и устата ѝ въобще не изглежда така. Ако авторът наистина е искал да я запечата на хартия би трябвало да я изобрази усмихната.

— Така ли мислите? — попита доволно Каролайн.

Блейк се намръщи очевидно раздразнен от себе си.

— Не бих се тревожил, че някой ще те намери благодарение на това. Никой не знае, че си тук, а аз не очаквам гости.

— Така е — промърмори Джеймс.

— А и — добави Блейк — какво би спечелил? Няма споменато възнаграждение.

— Никакво възнаграждение! — възкликна Каролайн. — Този стиснат стар...

Джеймс се разсмя гръмко и дори Блейк, който все още се чумереше, не можа да скрие кривата си усмивка.

— Е, не ме интересува — обяви тя. — Все ми е едно, че не предлага награда, всъщност даже съм доволна. Тук съм много пощастлива отколкото съм била, с който и да е от настойниците ми.

— И аз щях да бъда — каза иронично Блейк, — ако Пъруик и мисис Микъл ме глезеха по този начин.

Каролайн се обърна към него и на лицето ѝ се появи ехидна усмивка. Желанието ѝ да го подразни беше твърде силно, за да го

пренебрегне.

— Спрете да се оплаквате, че персоналът ви е влюбен в мен.

Блейк понечи да каже нещо, но спря и просто се засмя, а Каролайн внезапно почувства щастливо задоволство. Сякаш сърцето ѝ знаеше, че е направило нещо добро за този човек. Тя се нуждаеше от Блейк и защитата на дома му, но този път усети, че може би и той се нуждаеше малко от нея.

Душата му беше много по-наранена от нейната. Тя му се усмихна и каза:

— Трябва да се смееете по-често.

— Да — каза рязко той, — вече го спомена.

— И съм права. — Тя импулсивно докосна ръката му. — Често съм грешала, но за това съм сигурна. Никой не може да издържи толкова дълго без смях.

— И откъде знаеш?

— Че човек не може да издържи дълго без смях, или че вие не сте се смели от много, много отдавна.

— И двете.

Тя се замисли за момент и каза:

— Що се отнася до вас просто го виждам. Винаги изглеждате изненадан, когато се усмихвате, сякаш не очаквате, че може да изпитате щастие.

Очите на Блейк се разшириха леко.

— Не мога.

— Колкото до другия ви въпрос... — Печална усмивка се появи на лицето ѝ. Тя помълча, докато търсеше точните думи. — Знам какво е да не можеш да се смееш. И да те боли.

— Наистина ли?

— И знам, че трябва да се научите отново да се смееете и да намерите спокойствие. Аз го намирам в... — тя се изчерви — няма значение.

— Не — каза настойчиво той. — Кажи ми.

Каролайн се огледа.

— Какво стана с маркиза? Изглежда е изчезнал отново.

Блейк не обърна внимание на думите ѝ. Джеймс имаше навика да изчезва, когато му беше удобно. Нямаше да го остави обаче да си играе на сватовник.

— Кажи ми — повтори той.

Каролайн се загледа в една точка вдясно от лицето му, без да разбира защо е толкова привлечена от мисълта да разголи душата си пред този човек.

— Успокоявам се при вида на нощното небе. Майка ми ме научи на това. Нищо повече от един малък трик, но... — Тя извърна очи и срещна погледа му. — Навярно мислите, че е много глупаво.

— Не — каза Блейк, като усети нещо много топло и странно в дълбините на сърцето си. — Мисля, че това е най-малко глупавото нещо, което съм чувал от години.

ГЛАВА 9

„Бе-зо-бра-зен (прилагателно име) — отличителен по негативен начин; груб, скандален, възмутителен.

Устата ми често е безобразно недискретна, невнимателна и без всякакво чувство за такт.“

Из личния речник на Каролайн Трент

На следващия ден глезенът на Каролайн се беше подобрил значително, макар все още да се нуждаеше от бастун, за да върви. Но не можеше да става и дума да довърши работата си в библиотеката. Чувстваше се твърде нестабилна и без да се опитва да мести купчини с книги на един крак. Кой знае каква бъркотията би създала с подутия си глезен.

Предишната вечер по време на вечеря Джеймс бе споменал, че тя може да нарисува план на Прюит Хол. Когато бе попитала за това Блейк, който не бе проронил и дума през цялото време, той бе кимнал мрачно. Решена да впечатли домакина си, седна на бюрото в синята стая и започна да рисува скицата.

Да начертае план обаче, се бе оказало по-трудно отколкото си бе представяла и скоро по целия под се търкаляха смачкани топки хартия. След като загуби половин час в неуспешни опити, обяви шумно на себе си:

— Открих колко се възхищавам от труда на архитектите.

— Моля?

Каролайн вдигна глава ужасена, че са я хванали да си говори сама. Блейк стоеше до вратата, но тя не можеше да каже със сигурност дали се забавлява или е раздразнен.

— Просто си говорех — измънка в отговор.

Той се усмихна и тя с облекчение реши, че все пак му е забавно.

— Да, това е ясно — каза той, — нещо за архитекти, струва ми се.

— Опитвам се да нарисувам план на Прюит Хол за вас и маркиза — обясни тя, — но не мога да го направя както трябва.

Той се приближи до бюрото и се наведе над рамото ѝ, за да разгледа рисунката.

— Какъв е проблемът?

— Не мога да улуча правилния размер на стаите. Аз... — преглътна притеснено. Блейк стоеше ужасно близо, а ароматът му ѝ навя спомени за откраднатата им целувка. Ухаеше на сандалово дърво, мента и още нещо, което не можеше да определи.

— Да?

— Аз... ъ... е... виждате ли, ужасно е трудно да предадеш формата и размера на стаите едновременно. — Посочи към чертежа. — Започнах като нарисувах всички стаи от западното крило и си помислих, че съм се справила.

Блейк се наведе още по-близо и тя съвсем загуби нишката на мисълта си.

— И тогава, какво стана? — попита я тихо.

Тя преглътна.

— Тогава стигнах до последната стая в южното крило и осъзнах, че не съм оставила достатъчно място. — Посочи с пръст към малкото квадратче. — Прилича на килер, но всъщност е по-голяма от *тази стая*. — Каролайн показва друг квадрат на листа.

— Каква е тази стая?

— Тази? — попита тя забила пръст на големия квадрат.

— Не, онази, която каза, че трябва да е по-голяма.

— О, това е южната гостна. Не знам много за нея, освен че трябва да е по-голяма. Пък и не ми беше позволено да влизам там.

Блейк веднага наостри уши.

— Така ли?

Тя кимна.

— Оливър я наричаше „Къщата на съкровищата“, което винаги ми се струваше доста глупаво, предвид това, че беше просто стая.

— Какви съкровища държеше там?

— Това е най-странното — отвърна Каролайн. — Не зная. Всеки път щом донесеше нещо ново, а той често го правеше, и подозирам, че използваше парите ми... — Премигна и пак загуби нишката на мисълта си.

— Когато донесеше нещо ново — повтори Блейк със забележително търпение.

— О, да — продължи тя. — Когато купеше нещо ново, обичаше да се върти около него и да му се възхищава седмици наред. И винаги искаше аз и Пърси също да му се възхищаваме. Затова, ако си купеше нов свещник примерно, щеше веднага да го сложи на видно място в трапезарията. Ако си купеше ценна ваза... Е, мисля, че ме разбрахте. Напълно му е неприсъщо да си поръчва нещо рядко и скъпо и след това да го крие.

Блейк не каза нищо, затова тя добави:

— Много бърборя, нали?

Той се вгледа настойчиво в картата, а после я погледна.

— И казваш, че държи стаята заключена?

— През цялото време.

— И на Пърси ли не му е позволено да влиза там?

Тя поклати глава.

— Не мисля, че Оливър го уважава много.

Блейк въздъхна, усещайки познатото чувство на вълнение да преминава през него. В такива моменти си спомняше защо се бе забъркал с Военното министерство и как бе издържал толкова много години, макар това да му бе отнело много. Отдавна бе разбрал, че обича да разрешава проблеми, и да подрежда малки парченца от пъзела, докато цялата картина не се появи в главата му.

И Каролайн Трент току-що му бе разкрила къде Оливър Прюит държеше тайните си.

— Каролайн — каза той, без да мисли, — бих те целунал.

Тя го погледна остро.

— Нима?

Но мислите на Блейк вече препускаха напред и не само, че не я чу, но дори не забеляза какво ѝ бе казал. Вече си мислеше за онази малка ъглова стая в Прюит Хол, как я бе видял от външната страна, докато шпионираше къщата, кой е най-добрият начин да се вмъкне вътре, и...

— Мистър Рейвънскрофт!

Той примигна и я погледна.

— Струва ми се, че ти казах да ме наричаш Блейк — промърмори разсеяно той.

— Направих го — отвърна тя, — поне три пъти.

— О, извини ме. — После погледна надолу към картата и я игнорира отново.

Каролайн изви устни в гримаса, но бе трудно да се разбере дали е развеселена или раздразнена. Блейк бе толкова вгълъбен в мислите си, че едва ли щеше да забележи липсата ѝ. Но точно когато докосна бравата, той каза:

— Колко прозореца има в тази стая?

Тя се извърна объркано.

— В коя?

— В тайната стая на Прюит. Колко прозореца има?

— Не съм съвсем сигурна. Никога не съм влизала там, но познавам фасадата добре... само да помисля. — Каролайн размаха пръст, докато броеше наум прозорците от външната страна на Прюит Хол. — Значи така... има три за трапезарията — промърмори — и два за... Един! — възкликна тя.

— Само един? В ъглова стая?

— Не, има само един прозорец от западната стена, но от южната — отново размаха пръст — пак един.

— Чудесно — каза той най-вече на себе си.

— Но ще ви е дяволски трудно са се вмъкнете там, ако това възнамерявате да направите.

— Защо?

— Прюит Хол не е строен на заравнен терен — обясни тя. — Наклонява се на юг и запад. Затова и на ъгъла основите се виждат. Тъй като трябваше да се занимавам с градината, посадих там цветни храсти, за да ги прикрия, но...

— Каролайн!

— Да — смути се тя, защото осъзна, че се бе отвлекла от главното. — Искях да кажа, че прозорците се намират доста високо от земята. Някой трудно би се вмъкнал през тях.

Той ѝ се усмихна криво.

— Там, където има желание, се намира и начин.

— Наистина ли го вярвате?

— Какъв е този въпрос?

Тя се изчерви и извърна поглед.

— Импулсивен. Простете ми, че попитах.

Последва дълга тишина, по време на която той се взираше в нея по доста смущаващ начин и накрая попита:

— Колко високо от земята?

— Какво? Прозорците? Около десет-дванадесет фута, предполагам.

— Десет? Или дванадесет?

— Не съм съвсем сигурна.

— По дяволите — промърмори той.

Звучеше толкова разочаровано, че Каролайн се почувства така сякаш току-що по нейна вина Англия бе загубила битка.

— Не ми се иска да съм слабото звено — измърмори тя.

— Какво каза?

Тя тропна с бастуна.

— Елате с мен.

Той ѝ махна с ръка да върви и се загледа в картата. На Каролайн обаче не ѝ харесваше този мъж да я игнорира.

Туп! Удари с бастуна по пода.

Блейк я изгледа шокирано.

— Какво има?

— Когато казах „елате с мен“ имах предвид това да стане веднага.

Блейк я гледа известно време, озадачен от новото ѝ властно държание. Накрая скръсти ръце, погледна я като родител непослушно дете и каза:

— Каролайн, ако искаш да прекараш тук следващата седмица и нещо...

— Пет седмици — напомни му тя.

— Да, да. Трябва да научиш, че твоите желания не стоят на първо място.

Каролайн си помисли, че той се изрази твърде меко и дори се канеше да го похвали, но вместо това от устните ѝ излязоха съвсем други думи:

— Мистър Рейвънскрофт, вие нямате и най-малка представа какви са желанията ми.

Той се изправи в пълния си ръст и в очите му проблесна дяволски огън, какъвто тя виждаше за първи път в тях.

— Мисля — каза бавно той, — че това не е напълно вярно.

Лицето ѝ буквално избухна в пламъци.

— Глупава, глупава уста — промърмори тя, — винаги...

— На мен ли говориш? — попита я без дори да се опитва да скрие високомерната си усмивка.

На нея не ѝ оставаше нищо друго, освен да каже истината.

— Много ми е неудобно, мистър Рейвънскрофт.

— Така ли? Не бях забелязал.

— И ако сте поне малко джентълмен — изстена тя, — щяхте...

— Но аз невинаги съм джентълмен — прекъсна я той. — А само когото ми е удобно.

Явно сега моментът не беше такъв. Тя промърмори нещо под нос и накрая каза:

— Мислех си да излезем навън, за да сравня височината на прозорците с тези на Прюит Хол.

Той рязко спря.

— Това е отлична идея, Каролайн. — Протегна ръка към нея и попита: — Имаш ли нужда от помощ?

Като си спомни идиотската си реакция след целувката им преди няколко дни, тя реши, че е лоша идея да го докосва, но не посмя да го каже на глас, затова просто поклати глава.

— Не, справям се с бастуна.

— А, да, бастуна. Прилича на антиката, която чичо Джордж донесе от Ориента. Откъде го взе?

— Пъруик ми го даде.

Блейк поклати глава и отвори вратата пред нея.

— Трябваше да се досетя. Той би ти дал и нотариалния акт на къщата, ако знаеше къде да го намери.

Тя го погледна лукаво, докато куцукаше из коридора.

— И къде казахте, че го държите?

— Хитруша! Скрил съм го под ключ още откакто пристигна.

Каролайн удивено зяпна, а после се разсмя.

— Вие изобщо не ми вярвате?

— На теб ти вярвам. Що се отнася до Пъруик...

Докато стигнат до вратичката на градината, тя вече се смееше толкова силно, че ѝ се наложи да седне на едно от каменните стъпала.

— Трябва да си признаете — каза и махна величествено с ръка, — че градината изглежда просто чудесно.

— Предполагам, че трябва. — В гласа му звучеше зле прикрит смях и Каролайн усети, че не ѝ бе съвсем ядосан.

— Знам, че са минали само два дни — отбеляза, докато оглеждаше растенията, — но съм уверена, че цветята ще растат по-здрави на новите си места. — Щом погледна към Блейк видя на лицето му странно разнежено изражение. Сърцето ѝ се стопли и изведнъж я обхвана срам. — Да разгледаме прозорците — предложи бързо и се изправи. Прекрачи през тревата и застана пред прозореца на дневната.

Той крадешком я наблюдаваше, докато тя си въртеше главата в опит да измери разстоянието до прозореца. Лицето ѝ грееше в здраве, поруменяло от утринния въздух. Косата ѝ бе почти руса на лятното слънце. Изглеждаше толкова дяволски невинна и чистосърдечна, че сърцето го заболя.

Бе му казала, че трябва да се смее повече и осъзна, че е била права. Тази сутрин това му достави огромно удоволствие. Не че можеше да се сравни с радостта, която бе изпитал, когато успя да я разсмее. Толкова време мина откакто бе носил щастие в живота на някого, че бе забравил колко хубаво е всъщност.

Какво удивително чувство — да си позволява от време на време да се държи жизнерадостно. Реши да не го забравя, когато най-накрая приключеше работата си за Военното министерство. Може би вече бе време да спре да се държи толкова дяволски сериозно? Може би трябваше да си позволи малко радост? Може би...

Може би, просто се размекваше.

Каролайн бе доста забавна и щеше да е тук през следващите пет седмици, но скоро щеше да си отиде. Не бе от типа жени, с които можеш да се позабавляваш. А от тези, за които се жениш.

Блейк нямаше намерение да се жени. Никога. Затова просто щеше да я остави на мира. И все пак като типичен мъж разсъди, че нямаше нищо лошо в това да я наблюдава.

Загледа се безсрамно в профила ѝ, докато тя изучаваше прозореца, а дясната ѝ ръка се движеше нагоре-надолу и измерваше наум височината. Внезапно тя се обърна и се озова лице в лице с него, като едва не падна на тревата. Отвори уста, примигна, после я затвори, пак я отвори и каза:

— Какво гледате?

— Теб.

— Мен — изписка тя. — Защо?

— Няма кой знае какво за гледане тук — сви рамене той. — И вече разбрахме, че е по-добре за нервите ми да не обръщам много внимание на градината.

— Блейк!

— Да не говорим, че ми харесва да те гледам как работиш.

— Мо... но аз не работех, просто мислено измервах височината до прозорците.

— И това е работа. Знаеш ли, че имаш много изразително лице?

— Не, аз... какво общо има това?

Блейк се усмихна, беше му забавно да я дразни.

— Нищо — отвърна той. — Просто можех да прочета мислите ти, докато измерваше височината до прозореца.

— О, това лошо ли е?

— Не, ни най-малко, макар че едва ли ще успееш да си изкарваш прехраната като професионален комарджия.

Това предизвика смеха ѝ.

— Определено не, но... — присви очи тя — щом можете да отгатвате мислите ми, то кажете ми тогава, какво си мисля сега.

Блейк усети как го обхваща нещо отдавна забравено, почувства се млад и безгрижен за пръв път след смъртта на Мирабел. И макар че не виждаше до какво би довело това, бе безсилен пред него. Направи крачка напред и каза:

— Мислеше си, че искаш да ме целунеш отново.

— Не е вярно!

Той бавно кимна.

— Напротив.

— Ни най-малко. Може би когато бяхме в дневната... — Прехапа устни.

— Тук или в дневната, какво значение има?

Тя сложи ръце на кръста си.

— Опитвам се да ви помагам за вашата мисия или както там я наричате, а вие ми говорите как ще ме целунете!

— Всъщност, не точно. Говорех за това, как *ти* би могла да *ме* целунеш.

Каролайн зяпна от удивление.

— Вие сте полудял.

— Вероятно — съгласи се Блейк и скъси разстоянието между тях. — Определено не съм се държал по този начин от доста дълго време.

Тя го погледна и устните ѝ потрепнаха, докато прошепна:

— Така ли?

Той тъжно поклати глава.

— Имаш странен ефект върху мен, мис Каролайн Трент.

— В добър или лош смисъл?

— Понякога — каза с крива усмивка — ми е трудно да определя, но искам да си мисля, че в добър.

Той се наведе напред и устните му докоснаха нейните.

— Какво щеше да ми казваш за прозореца? — прошепна тихо.

— Забравих.

— Добре.

И тогава я целуна отново, този път с много повече чувство и страст, отколкото си бе мислел, че е останала в сърцето му. Тя въздъхна, притисна се към него и позволи на ръцете му да я обгърнат.

Каролайн изпусна бастуна, обви ръце около врата му и забрави за целия свят наоколо. Докато устните му бяха върху нейните и усещаше топлината на прегръдката му, нямаше никакъв смисъл да мисли дали идеята да го целува бе добра. Мозъкът ѝ, който до преди секунди бе зает с мисълта дали той ще разбие сърцето ѝ, сега само опитваше да измисля начини, как да удължи целувката по-дълго...

Тя се приближи още, стъпи на пръсти и...

— Ау! Ох! — За малко да падне, ако Блейк не я бе хванал.

— Каролайн — попита той замаяно.

— Глупав, глупав глезен — възкликна тя. — Забравих за него и опитах да...

Той нежно допря пръст върху устните ѝ.

— Така е по-добре.

— Не мисля.

Блейк внимателно свали ръцете ѝ от врата си и отстъпи назад. И като изви грациозно ръка, ѝ върна изпуснатия на земята бастун.

— Не искам да се възползвам от теб — каза ѝ нежно, — а точно в момента съм в състояние да го направя.

Каролайн изпита желание да изкрещи, че не я интересува, но сдържа езика зад зъбите си. Бяха постигнали деликатен баланс и не

искаше да го нарушат. Усещаше нещо, докато беше край този мъж. Нещо топло, нежно и хубаво. И ако го загубеше, знаеше, че никога не би си го простила. Отдавна не бе изпитвала чувство на принадлежност. И Бог да ѝ е на помощ, но мястото ѝ бе в прегръдките му.

Той просто още не го бе осъзнал.

Каролайн си пое дълбоко дъх. Можеше да е търпелива. Все пак имаше братовчедка на име Пейшънс^[1]. Това значеше нещо.

Разбира се Пейшънс живееше далеч с пуританския си баща, но...

Едва не си зашлеви плесница. *Защо* си мислеше за Пейшънс Мериуедър?

— Каролайн, добре ли си?

Тя вдигна поглед и премигна.

— Добре съм. Направо чудесно. Никога не съм била по-добре. Аз само... Аз просто...

— Просто какво?

— Мисля — каза, дъвчейки долната си устна. — Правя го понякога.

— Много добро занимание — бавно кимна Блейк.

— Понякога обаче забравям за какво точно.

— Забелязах.

— Така ли? О, съжалявам.

— Недей. Чаровно е донякъде.

— Наистина ли мислите така?

— Рядко лъжа.

Устните ѝ едва забележимо се извиха в гримаса.

— Рядко не е много добър отговор.

— Предвид моята работа не може да мина без някоя случайна лъжа.

— Хмм. Предполагам, че за доброто на страната...

— О, да — каза той с такава абсолютна убеденост, че тя не му повярва и за миг.

Каролайн обаче не успя да измисли нищо друго, освен:

— Мъже! — А и не го каза с достатъчно грациозност или чувство за хумор.

Блейк се захили и я хвана за ръката, за да я извърне към сградата.

— Щеше да ми казваш нещо за сградата.

— Да, разбира се. Може да съм разсеяна, но ми се струва, че долния перваз на прозореца в южната гостна на Прюит Хол е на височината на третия елемент от прозореца тук.

— Отдолу или отгоре?

— Отгоре.

— Хмм. — Блейк огледа преценяващо прозореца. — Това прави около десет фута. Не е невъзможна задача, но определено досадна.

— Странен начин да опишете работата си.

Той се обърна към нея с донякъде изморено изражение.

— Каролайн, голяма част от работата ми е досадна.

— Наистина ли? Аз я намирам за вълнуваща.

— Не е — каза рязко той. — Повярвай ми. А и това не е работа.

— Не е ли?

— Не — отвърна той високо. — То е просто нещо, което правя. И нещо, което няма да правя още дълго.

— О!

След миг мълчание, Блейк прочисти гърлото си и попита:

— Как е глезенът ти?

— Добре е.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Просто не трябва да стоя на пръсти. Сигурно до утре ще е напълно здрав.

Блейк приклепна пред Каролайн и за голяма нейна изненада хвана глезена ѝ с ръце и леко го разтри.

— Утре ми се струва малко оптимистично. Но оттокът е спаднал значително.

— Да. — Тя затвори уста, защото не измисли какво друго да каже.

Ситуацията бе толкова странна. Какво още би могла да добави? „Благодаря за чудесната целувка? Има ли шанс да получа още една?“

Някак си ѝ се струваше, че няма де е подходящо, макар да идваше от сърцето ѝ. *Търпение, търпение, търпение*, каза си тя.

Блейк я погледна странно.

— Изглеждаш притеснена.

— Така ли?

— Извини ме. — Поправи се. — Просто изглеждаш много сериозна.

— Мислех си за братовчедка ми — каза първото, което ѝ дойде на ум.

— Братовчедка ти?

Тя кимна леко.

— Казва се Пейшънс.

— Разбирам.

Каролайн се страхуваше, че наистина разбира, защото тъгълчетата на устните му потрепнаха.

— Ако името ѝ съответства на характера ѝ, сигурно ти е модел за подражание.

— Ни най-малко. Пейшънс е истинска вещица — излъга тя.

Всъщност Пейшънс Мериуедър беше дразнеща комбинация от сдържаност, набожност и благоприличие. Двете никога не се бяха срещали, но писмата ѝ звучаха твърде нравоучително и според Каролайн надхвърляха всякакви граници и възпитание.

Но през годините продължи да ѝ пише, тъй като всяко писмо бе едно разнообразие от ужасното отношение на настояниците ѝ.

— Хм — каза той. — Според мен е доста жестоко, да дадеш подобно име на дете.

Каролайн се замисли върху това за момент.

— Да, достатъчно е трудно да живееш според очакванията на родителите си. Представете ли си, какво е да се съобразяваш и с името си. Може би щеше да е още по-лошо да си кръстен Фейт, Хоуп или Чарити^[2].

Той поклати глава.

— Не, специално на теб с името Пейшънс щеше да ти е най-трудно.

Тя игриво го шляпна по рамото.

— Като говорим за странни имена, как се сдобихте с вашето.

— Имаш предвид Блейк?

Тя кимна.

— Това е моминското име на майка ми. В моето семейство е обичай, втория син да се кръщава с моминското име на майката.

— Вторият син?

Блейк сви рамене.

— Първородният обикновено получава нещо важно от страна на баща си.

Трент Рейвънскрофт, изобищо не звучи лошо, помисли си Каролайн и се усмихна.

— За какво се хилиш? — попита той.

— Аз? Нищо, просто... е...

— Изплюй камъчето, Каролайн.

Тя преглътна отново, а мислите ѝ се въртяха трескаво. Нямаше начин да си признае, че си мечтае за бъдещите им деца.

— Това, за което си мислех? — каза бавно тя.

— Да?

Разбира се!

— Мислех си — повтори малко по-уверено — за това, че сте извадил късмет, задето майка ви не е имала едно от онези двойни фамилни имена. Представяхте ли си да се казвахте Фортеск-Хамилтън Рейвънскрофт.

Блейк се ухили.

— А не мислиш ли, че щяха да ме наричат Форт или Хам накратко.

— Или — продължи Каролайн през смях — майка ви можеше да е от Уелс. Името ви щеше да е напълно лишено от гласни.

— Ейбъриствит Рейвънскрофт — каза той, присвоявайки името на прочут замък. — Има известен чар.

— Да, но всички щяха да ви наричат Ствит и щеше да звучи така сякаш съскат.

Блейк се изхили.

— Бях влюбен в момиче на име Сара Уигълсуорд веднъж. Но брат ми ме убеди да не се занимавам с нея.

— Е, да — каза Каролайн, — на детето ви няма да му е приятно да се казва Уигълсуорд Рейвънскрофт.

— Мисля, че Дейвид просто я искаше за себе си. Все пак след шест месеца бяха сгодени.

— Изумително! — възкликна Каролайн, избухвайки в смях. — Но сега не трябва ли да кръсти детето си Уигълсуорд?

— Не, само ние, вторите синове сме длъжни да следваме традицията.

— Баща ви не е ли виконт? Защо му е да следва обичая?

— Самият той е втори син. По-големият му брат е починал на пет, но по това време баща ми вече е бил роден и кръстен.

— И как се е казвал?

— Страхувам се, че не е имал моя късмет. Моминското име на баба ми беше Пети.

Тя плесна устата си с ръка.

— О, боже! Не бива да се смея.

— Напротив, ние всички се смеем.

— Вие как го наричате?

— Аз го наричам татко. Всички останали просто го наричат Дарнсби, заради титлата му.

— А какво е правил, преди да я придобие.

— Мисля, че е инструктирал всички да го наричат Ричард.

— Това едно от имената му ли е?

— Не — сви рамене Блейк. — Но го предпочита пред Пети.

— О, това е забавно — каза тя и избърса съла от очите си. — Какво става, ако Рейвънскрофт няма втори син?

Той се наведе напред с преднамерено опасен блясък в очите.

— Просто опитваме и опитваме, докато успеем.

Каролайн се изчерви.

— Знаете ли — каза бързо тя, — изведнъж се почувствах ужасно изморена. Мисля, че ще вляза вътре, за да си почина. Вие, разбира се, ако искате може да се присъедините.

Без да дочака отговора му, се завъртя и се отдалечи, твърде бързо за човек с бастун.

Блейк я проследи с поглед как влезе в къщата, неспособен да изтрие усмивката, която не бе слизала от лицето му почти през цялото време. Отдавна не бе мислил за семейната традиция с имената. Презимето на Мирабел беше Джордж и те често се бяха шегували, че трябва да се оженят поне заради това.

Джордж Рейвънскрофт. В съзнанието на Блейк, той бе почти реален, с гарвановочерните си къдрици и светлосините очи на Мирабел.

Но нямаше да има Джордж Рейвънскрофт.

— Съжалявам, Мирабел — прошепна той. Беше я предал толкова много пъти. Не бе съумял да я защити и макар че се опитваше да бъде верен на паметта ѝ, и това не му се отдаваше винаги.

А днес... днес, неговата изневяра бе преминала всички граници. Беше му харесало да е с Каролайн, да се наслаждава на компанията ѝ.

Чувство на вина прониза сърцето му.

— Съжалявам, Мирабел — прошепна отново.

Но докато вървеше обратно към къщата, изведнъж се чу да казва *Трент Рейвънскрофт*.

Поклати глава, но мисълта упорито бе заседнала в мозъка му.

[1] Patience (англ.) — търпение. — Б.пр. ↑

[2] Faith, Hope, Charity (англ.) — Вера, Надежда, Благотворителност. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

„Ум-ла-ут (съществително име):

1. Промяна в звученето на гласна, получена от частично наподобяване на близкостоящ звук.

2. Диакритичен знак върху гласна, за да означа промяната в звученето, особено в немския.

Предвид това, което разбрах за мистър Рейвънскрофт, наистина се радвам, че не съм се родила в Германия с умлаут в името си.“

Из личния речник на Каролайн Трент

До средата на следобеда Каролайн стигна до две заключения. Първо: Джеймс отново бе изчезнал безследно, най-вероятно да събира факти за престъпленията на Оливър. И второ: беше влюбена в Блейк Рейвънскрофт.

Е, това не бе съвсем вярно. По скоро си *мислеше*, че *може би* е влюбена в Блейк Рейвънскрофт. И на нея самата ѝ бе трудно да го повярва, но изглежда нямаше друго обяснение за промяната в настроението и поведението ѝ напоследък.

Бе свикнала с недостатъка си да говори, без да мисли, но днес бе издърдорила невероятни глупости. Освен това съвсем изгуби обичайния си апетит. Да не говорим и че се улавяше, как постоянно се усмихва без причина.

И ако това не бе достатъчно, какво да кажем за факта, че непрекъснато си шепнеше: „Каролайн Рейвънскрофт, Каролайн Рейвънскрофт, майка на Трент Рейвънскрофт, Каролайн Рейвънскрофт, съпруга на...“.

О, стига! Вече не можеше да се понася.

Но дори и Блейк да отвърщаше на чувствата ѝ не го показваше с нищо. Определено не се носеше из къщата като влюбен глупак, крещейки оди за красотата, чара и ума ѝ. Тя се съмняваше да седи зад

бюрото си и разсеяно да си мърмори: „Мистър и мисис Блейк Рейвънскрофт“.

Пък дори и да го правеше, нямаше причина точно тя да бъде въпросната „Мисис Блейк Рейвънскрофт“. Кой знае колко жени в Лондон бяха влюбени в него. Ами ако той самият бе влюбен в някоя от тях?

Това беше печална мисъл.

Разбира се, не можеше да се пренебрегнат целувките. На него определено му бяха харесали. Но мъжете бяха различни. Каролайн бе водила сравнително затворен живот, но това беше станало ясно порано. Мъж можеше да изпита желание да целуне жена и без да влага чувства зад това.

Жената от друга страна... е, поне Каролайн знаеше, че не можеше да целуне мъж по начина, по който бе целунала Блейк следобед, без да изпитва чувства.

Което я връщаше в началото: Беше влюбена в Блейк Рейвънскрофт.

Докато Каролайн бе заета да се рови из тайните кътчета на сърцето си, Блейк седеше на ръба на бюрото си и хвърляше стрелички към мишена на стената. Заниманието пасваше идеално на настроението му.

— Няма... — *шляп!* — да я целувам повече.

— Това... — *шляп!* — не ми хареса.

— Е, добре де, хареса ми, но само — *шляп!* — физически.

Исправи се с решително изражение.

— Тя е чудесно момиче, но не значи нищо за мен.

Прицели се, хвърли и погледна невярващо как стреличката се забива в неотдавна боядисаната му стена.

— По дяволите! По дяволите! По дяволите! — възмути се той и се спусна да издърпа стрелата. Как бе пропуснал? Никога не пропускаше. Хвърляше почти всеки ден и никога не пропускаше. — По дяволите.

— Май сме сприхави днес, а?

Блейк вдигна поглед и видя Джеймс на вратата.

— Къде, да те вземат дяволите, беше?

— Продължих да разследвам Оливър Прюит, за разлика от теб.

— И без това съм нагазил в този случай прекалено дълбоко.

— Да, виждам.

Блейк извади стреличката и събори няколко парченца мазилка на пода.

— Знаеш какво имам предвид.

— Съвършено точно — каза Джеймс бавно, — но не съм сигурен дали *ти* знаеш какво имаш предвид.

— Престани да ме дразниш, Ривърдейл, и ми кажи какво откри.

Джеймс се изпъна в едно кожено кресло и разхлаби шала си.

— Наблюдавах Прюит Хол известно време.

— Защо не ми каза, че отиваш?

— Щеше да пожелаеш да дойдеш с мен.

— Дяволски си прав. Аз...

— Някой — прекъсна го Джеймс — трябваше да остане с гостани.

— Нашият *гост* — отвърна саркастично Блейк — е зряла жена. Нищо няма да ѝ стане, ако я оставим да се оправя сама за няколко часа.

— Така е, но можеше да намериш още някоя от стаите си в руини.

— Не бъди глупав, Ривърдейл.

Джеймс се престори, че изучава ноктите си.

— Имаш късмет, че не се обиждам от коментарите ти.

— Имаш късмет, че досега не съм отрязал проклетия ти език.

— Наистина е трогателно да те види човек, толкова загрижен за някоя жена — каза Джеймс.

— Не съм загрижен. И престани да ме дразниш.

Джеймс сви рамене.

— Във всеки случай, е по-лесно да шпионираш, когато си сам. Не исках да будя подозрения.

— Ривърдейл, ние живеем, за да не будим подозрение.

— Забавно е да се слееш с тълпата от време на време, нали? Невероятно е какво биха ти казали хората, ако не знаят кой си. Или — добави с хитра усмивка — ако въобще не знаят, че си там.

— Откри ли нещо?

— Нищо съществено, макар че Прюит определено живее над възможностите си. Или поне над законните си възможности.

Блейк взе още една стреличка и се прицели.

— Отстъпи назад.

Джеймс го послуша и равнодушно проследи с поглед как стрелата попадна право в целта.

— Така е по-добре — промърмори Блейк. Обърна се към Джеймс и каза: — Проблемът е в това, че не можем инстинктивно да решим, че парите му идват от престъпни деяния. Ако той наистина пренася съобщения за Карлота де Леон, съм сигурен, че му плащат много за това. От друга страна знаем, че от години внася нелегално бренди и коприна. И със сигурност се възползва от богатството на Каролайн.

— Проклет да съм, ако не го прави.

— Стана така — каза с тънка усмивка Блейк, — че и аз направих свое разследване.

— Сега ли?

— Оказа се, че у Прюит има стая, която държи заключена през цялото време. На Каролайн не ѝ е било разрешено да влиза там, нито пък на сина му.

Джеймс се усмихна широко.

— Право в целта.

— Точно. — Блейк хвърли стреличка, но не улучи. — Е, невинаги точно.

— Може би е време за малка визита до Прюит Хол — предложи Джеймс.

Блейк кимна. Не искаше нищо повече от това да приключат този случай, да се махне от Военното министерство и да започне новия си уважаван и скучен живот!

— Напълно съм съгласен.

Откриха Каролайн под една маса в библиотеката.

— Какво, по дяволите, правиш там? — попита Блейк.

— Какво? О, добър ден — изпълзя тя. — Слугите ви чистят ли тук долу? Съвсем се разкихах.

— Не ми отговори.

— Просто се ровех из тези купчини. Опитвам се да събера всичките ви исторически книги.

— Мислех, че нямаше да се занимаваш с това, докато глезенът ти не оздравее.

— Все още не съм започнала да ги подреждам по рафтовете. Просто ги групирам по теми. Не натоварвам въобще глезена си, който е почти излекуван между другото. Днес нито веднъж не съм ползвала бастуна и не изпитвам никаква болка. — Обърна се към Джеймс и грейна. — Чудесно е да ви видя отново, милорд.

Той ѝ се усмихна в отговор и леко наклони глава.

— За мен винаги е удоволствие, скъпа моя Каролайн.

Блейк се намръщи.

— Тук сме с определена причина, мис Трент.

— Не ми е хрумвало обратното. — Тя се обърна към Джеймс. — Забелязал ли сте, че ме нарича мис Трент, когато ми е ядосан?

— Каролайн — произнесе Блейк с глас, в който се долавяше предупредителна нотка.

— Разбира се — продължи тя, — когато е наистина бесен, преминава на Каролайн. Вероятно му е твърде трудно да изръмжи цялото ми име.

Джеймс запуши с ръка устата си, за да не прихне.

— Каролайн — каза Блейк по-силно, игнорирайки предишните ѝ думи. — Нуждаем се от помощта ти.

— Така ли?

— Време е да съберем по-солидни доказателства срещу Прюит.

— Добре — отвърна тя. — Искане ми се да видя как си плаща за всичко.

— Колко безсърдечно! — разсмя се Джеймс.

Тя се обърна към него с наранено изражение.

— Как можахте да го кажете. Аз изобщо не съм безсърдечна. Но ако Оливър наистина е извършил всички онези ужасни неща, за които говорите...

— Каролайн, просто ви дразнех.

— Е, тогава съжалявам за дето реагирах така. Трябваше да знам, че не може да сте толкова...

— Ако вие двамата сте способни да отложите взаимното си възхищение един от друг — каза ядно Блейк, — ще преминем към по-важното.

Двамата се обърнаха към него еднакво раздразнени.

— Ривърдейл и аз ще нахлуем в Прюит Хол — каза ѝ Блейк. — Искаме да ни осведомиш за всички подробности свързани с навиците на семейството и слугите, за да предотвратим евентуалното ни залавяне.

— Не ви трябва подробности — каза тя, свивайки рамене. — Просто идете тази вечер.

И двамата се наведоха напред и я загледаха въпросително.

— Всяка сряда вечер Оливър играе карти. Никога не пропуска. И винаги печели. Мисля, че мами.

Джеймс и Блейк се спогледаха и Каролайн почти видя как умовете им препускат, планирайки мисията.

— Ако си спомняте — продължи тя, — именно в сряда вечер избягах. Точно преди седмица. Оливър преднамерено е избрал тази вечер за покушението на Пърси над мен. Без съмнение не е искал да слуша крясъците ми.

— Пърси ще си бъде ли у дома?

Каролайн поклати глава.

— Той почти винаги излиза и се напива. Оливър не търпи пиянството. Казва, че правело мъжа слаб. Затова Пърси се измъква всяка сряда вечер, когато баща му го няма.

— Ами слугите? Колко са? — попита Блейк.

Каролайн се замисли за момент.

— Общо петима. Повечето ще бъдат там. Миналата седмица Оливър им даде почивен ден, за да не могат да ми помогнат, но е много стиснат, когато се отнася за някой друг, освен за него самия, затова се съмнявам да ги пусне без основателна причина.

— Колко е хубаво да знаеш, че изнасилването ти се счита за основателна причина — промърмори Блейк.

Каролайн го погледна с изненада и с малко задоволство установи колко вбесен изглежда.

— Но ако сте внимателни — добави тя, — без проблем ще ги избегнете. Може би ще се объркате из къщата, но след като ще бъда с вас...

— Няма да те вземаме — отсече Блейк.

— Но...

— Казах, че *няма* да те вземаме.

— Сигурна съм, че ако прос...

— Няма да идваш! — изрева той и дори Джеймс премигна изненадано от тона му.

— Много добре — отвърна тя раздражено. Не се съмняваше, че Блейк греши, но бе неразумно да спори с него повече.

— А и не забравяйте за наранения си глезен — каза нежно Джеймс. — Няма да можете да се движите с нормална скорост.

Каролайн подозираше, че Джеймс е напълно съгласен с Блейк и просто опитва да я накара да се почувства по-добре, особено след като им бе казала, че глезенът ѝ е излекуван, но все пак оцени усилието му.

— Икономката е почти глуха и си ляга рано — съобщи им тя. — Не се тревожете за нея.

— Чудесно — каза Блейк, — а останалите?

— Има две прислужници, но те живеят в селото и се прибират всяка вечер. Отдавна ще са напуснали къщата, когато Оливър тръгне. Конярят спи в конюшната и няма да го засечете, стига да приближите къщата от другата страна.

— А икономка? — напомни Блейк.

— С Фарнсуорт ще ви бъде трудно. Той има остър слух и е верен до смърт на Оливър. Стаята му е на третия етаж.

— В такъв случай няма да е голям проблем — каза Джеймс.

— Е, да, но... — Думите ѝ замряха и тя сви устни в тънка линия. Блейк и Джеймс напрегнато разговаряха един с друг и не ѝ обръщаха повече внимание, отколкото на която и да е мебел в стаята. И тогава, без дори да ѝ кажат нещо, се преместиха в кабинета, а тя си остана наред книгите съвсем сама. — От всички груби...

— Каролайн!

Тя вдигна глава с надежда. Блейк надничаше в библиотеката. Може би все пак бе решил да ѝ разреши да ги придружи до Прюит Хол.

— Да?

— Забравих да те питам за онази малка тетрадка, която все разнасяш.

— Каква тетрадка?

— Онази със странните думи. Има ли някакво отношение към Прюит?

— О, не. Всъщност ви казах истината, когато ме попитахте първия път. Това е малък личен речник, в който записвам непознати

думи. Проблемът е, че често забравям какво означават, след като ги запиша.

— Опитай да ги използваш в изречение. Това е най-добрият начин да запомниш значението им. — После се обърна и изчезна.

Каролайн си призна, че идеята му е добра, макар и да остави в нея горещо желание, да използва думите *непоносим, арогантен и дразнещ* в едно изречение.

Шест часа по-късно, Каролайн бе обхваната от изключително лошо настроение. Блейк и Джеймс прекараха следобеда затворени в кабинета и планираха „атаката“ си над Прюит Хол.

Без нея.

А сега ги нямаше, бяха тръгнали под прикритието на безлунната нощ.

Дори и звездите, като по уговорка, се криеха зад облаците.

Проклети мъже! Мислеха, че са непобедими, но тя бе по-наясно от тях. Всеки беше смъртен.

И най-лошото бе, че се държаха така, сякаш всичко бе много забавно. Обсъждаха планове си шумно, спореха за предмети или транспорт, или за това кой е най-добрият начин да се доберат до къщата и да проникнат в нея. И за да добавят сол в раната ѝ, дори не си направиха труда да затворят вратата към кабинета. Каролайн бе чула всяка една дума от библиотеката.

Точно сега сигурно приближаваха Прюит Хол и се подготвяха да нахлуят в южната гостна.

Без нея.

— Глупави, глупави мъже — избухна тя и си попипа глезена. Не изпита ни най-малка болка. — Очевидно можех да ги придружа. Нямахме да ги забавя.

Облечени изцяло в черно, двамата изглеждаха ужасно привлекателни. Докато ги наблюдаваше как потеглят, Каролайн се почувства доста опърпана. Носеше една от новите си рокли, но ѝ се струваше, че прилича на безличен гълъб до два елегантни гарвана.

Седна на масата в библиотеката, на която беше разпиляла биографиите. Планираше да прекара вечерта като ги подреди по

азбучен ред — задача, която изпълняваше много по-енергично отколкото се налагаше.

Платон преди Сократ. Кромвел преди Фолкс... Рейвънскрофт и Сидуел преди Трент...

Каролайн тресна Милтън върху Макиавели. Това не беше правилно. Не трябваше да тръгват без нея. Беше им нарисувала план на Прюит Хол, но нищо не можеше да замени един човек, живял там. Без нея можеха да влязат в грешна стая, да събудят някой слуга или дори... тя преглътна, да ги убият.

Мисълта да изгуби новите си приятели скова сърцето ѝ. Бе прекарала живота си без близки и когато най-накрая откри двама души, които се нуждаеха от нея, дори да беше на ниво национална сигурност, не искаше просто да си стои и да ги оставя да се излагат на опасност.

Маркизът сам бе казал, че е жизненоважна за разследването им. Що се отнася до Блейк... е, той не искаше да признава, че е въввлечена по някакъв начин с Военното министерство, но дори той бе признал, че им е помогнала доста.

Бе сигурна, че ще се справят по-добре с нейна помощ. Ами че те дори не знаеха за...

Каролайн с ужас се плесна през устата. Как можа да забрави да им каже за вечерния чай на Фарнсуорт? Това бе ритуал, по който можеш да си сверяваш часовника. Всяка вечер пиеше чай в десет часа. Беше нелепа традиция, на която той много държеше. Горещ чай с мляко и захар, сладкиш с масло и ягодово сладко. Държеше толкова на нощната си закуска, че наказваше всеки, който му попречеше. Каролайн веднъж бе заела чайника и цяла седмица спа без чаршафи. През декември.

Очите ѝ се устремиха към прозореца. Девет и четвърт. Блейк и Джеймс бяха тръгнали преди петнадесет минути. Щяха да пристигнат в Прюит Хол...

О, боже, щяха да пристигнат точно когато Фарнсуорт започнеше да си приготвя закуската. Икономът остаряваше с годините, но със сигурност бе с всичкия си и се справяше доста добре с оръжията. А и пътя от стаята му до кухнята минаваше точно покрай южната гостна.

Тя се изправи решително. Те се нуждаеха от нея. Блейк се нуждаеше от нея. Никога нямаше да си прости, ако не ги

предупредеше за опасността.

Без да обръща внимание на глезена си, изтича от стаята и се насочи право към конюшните.

Каролайн яздеше по-бързо и от вятъра. Не беше най-добрия ездач, защото повечето от настойниците ѝ не ѝ бяха предоставили възможност да се упражнява, но знаеше основното и можеше да се задържи на седлото.

И определено никога не бе имала по-добра причина да препуска така.

Докато стигна до имота на Оливър, джобният часовник, който откъсна от бюрото на Блейк, показваше точно десет часа. Върза кобилата, която също бе присвоила от Блейк, за едно дърво и се запромъква към къщата, криейки се зад живия плет покрай алеята. Когато стигна до къщата падна на четири крака. Съмняваше се, че има някой буден, освен Фарнсуорт в кухнята, но не ѝ се искаше силуетът ѝ да се вижда.

— Дано Блейк да оцени това — прошепна на себе си и в този миг осъзна, че не само изглежда ужасно глупаво като пълзи на четири крака, но и че се намира в Прюит Хол — единственото място, където не искаше да се появява в следващите пет седмици.

И се бе върнала по свой избор! Каква глупачка! Ако попаднеше в ръцете на Оливър...

— Оливър играе карти. Оливър сега мами някого. Оливър няма да се върне още няколко часа. — Беше лесно да си го шепне, но не ѝ ставаше по-леко. Всъщност все повече ѝ прилошаваше.

— Припомни си да не се ядосваш толкова, ако пак те игнорират — каза си тя. Беше доста дразнещо, че бяха тръгнали без нея, но сега, когато се намираше тук, в разгара на действието, ѝ се искаше да е в Сийкрест Манър може би с чаша чай и дебело парче сладкиш...

Всъщност, сега като се замисли осъзна, че не бе родена за живот на шпионка.

Стигна до северозападния ъгъл на къщата, надникна и плъзна поглед по западната стена. Не видя Блейк и Джеймс, което значеше, че смятат да влязат през южния прозорец. Ако вече не бяха вътре.

Каролайн задържа устни. Ако бяха в южната гостна, Фарнсуорт със сигурност щеше да ги чуе. А Оливър държеше заредена пушка в един от шкафове в коридора. Щом икономът усетеше нещо подозрително, със сигурност щеше да вземе пушката и нямаше да се колебае да стреля.

В пристъп на паника, Каролайн се затича по тревата, доколкото това бе възможно в клекнало положение.

И зави зад ъгъла.

— Чу ли нещо?

Джеймс отмести поглед от работата си по ключалката на прозореца и поклати глава. Той стоеше на раменете на Блейк и се опитваше да отвори прозореца.

Докато Джеймс се занимаваше с резето, Блейк се огледа наоколо. И тогава го чу отново — като че ли някой притича. Потупа Джеймс по крака и сложи пръст на устните си. Джеймс спря временно работата си, заради стърженето на пилата по ключалката, и безшумно се приземи на земята, докато Блейк заемаше позиция.

Блейк извади пистолета си и се приближи до ъгъла, притиснат в каменната стена. Видя лека сянка. Нямаше да я забележи, ако някой не бе оставил горяща свещ пред един от прозорците от западната страна.

Сянката приближи.

Блейк сви пръст около спусъка.

Изад ъгъла се появи ръка.

Той скочи.

ГЛАВА 11

„Пле-то-ра (съществително име) — голяма част от нещо, изобилие, излишък, пренаситеност.

Блейк настоява, че съществува истинска плетора от причини да не се записва нещо важно на хартия, но не мисля, че в малкия ми речник има и една дума, която някой би намерил за подозрителна.“

Из личния речник на Каролайн Трент.

В един момент Каролайн пълзеше на четири крака, а в следващия лежеше по корем, притисната от нещо голямо, тежко и топло. Това обаче не бе толкова обезпокояващо, колкото оръжието опряно в ребрата ѝ.

— Не мърдай — изръмжа някой в ухото ѝ.

Познат глас.

— Блейк? — изграчи тя.

— Каролайн?! — И след това изрече толкова вулгарна дума, която не бе чувала никога, а си мислеше, че ги е научила всичките от различните си настойници.

— Самата тя — преглътна Каролайн, — и изобщо не мога да се движа. Доста сте тежък.

Той се претърколи встрани и се втренчи в нея с поглед, в който се долавяха искрици неверие, но доминираше огън от неудържима ярост. На Каролайн ѝ се прииска да е обратното. Блейк Рейвънскрофт определено не бе мъж, с когото би излязла на глава.

— Ще те убия — изсъска той.

— Няма ли да ми прочетете лекция преди това?

Той я погледна с изумление.

— Вземам си думите назад — каза ѝ, като натъртваше на всяка дума. — Първо ще те удуша и после ще те убия.

— Тук? — попита невярващо тя, като се огледа наоколо. — Няма ли да е подозрително да намерят мъртвото ми тяло в двора на сутринта?

— Какво, по дяволите, правиш тук? Изрично ти наредих да стоиш...

— Знам — настойчиво прошепна тя, — но си спомних нещо и...

— Не ме интересува дори и да си си спомнила целия Втори завет от Библията. Казах ти да...

— Чуй я, Рейвънскрофт. — Джеймс отпусна ръка на рамото му.

— Икономът — започна бързо Каролайн, преди Блейк да си промени мнението и наистина да я удуши, — Фарнсуорт. Забравих за чая му. Има странен навик. Пие чай в десет всяка вечер. И минава точно покрай... — Гласът ѝ внезапно замря, когато видя лъч светлина в трапезарията. Сигурно беше Фарнсуорт, който държеше свещник и се движеше из къщата. Обикновено трапезарията стоеше отворена и ако фенерът беше достатъчно ярък, може би щяха да видят нещо през прозореца.

Освен ако той не чуеше нещо и не решише да провери...

И тримата едновременно се проснаха на земята.

— Има много остър слух — прошепна Каролайн.

— Тогава млъкни — изсъска Блейк.

Тя така и направи.

Светлинката изчезна за момент, после се появи отново в южната гостна.

— Спомням си, когато каза, че Прюит държи тази стая заключена.

— Фарнсуорт има ключ — прошепна отново Каролайн.

Блейк ѝ направи знак да се отдалечи от прозореца на южната гостна и тя се затътри по корем, докато не стигна до трапезарията. Той беше плътно до нея. Тя се огледа за Джеймс, но той изглежда бе завил зад ъгъла в обратната посока.

Блейк посочи към сградата и промърмори:

— Стой до стената!

Каролайн последва инструкциите му, докато не се опря до студената стена на Прюит Хол. Само след секунда почувства от другата си страна топлото тяло на Блейк Рейвънскрофт.

Тя си пое дълбоко дъх. Та той почти легеше върху нея! Щеше да му проглуши ушите, ако не се налагаше да мълчи. Да не говорим за това, че легеше по очи и не искаше да си напълни устата с трева.

— Колко годишен е икономът?

Тя издиша. Усещаше топлия му дъх на лицето си и можеше да се закълне, че почувства и устните му до ухото си.

— Поне на петдесет и пет — прошепна. — Но стреля добре.

— Икономът ли?

— Служил е в армията — обясни тя, — в колониите. Мисля, че има и медал за особени заслуги.

— Типичният ми късмет — промърмори Блейк. — Предполагам не за стрелба с лък?

— Разбира се, че не, дори веднъж го видях да уцелва с нож дърво от двадесет крачки.

— Какво? — Блейк измърмори още веднъж под нос една от онези свои ругатни, които толкова я впечатляваха.

— Шегувах се — бързо каза тя.

Цялото му тяло се напрегна.

— Сега не му е времето или мястото да...

— Да, осъзнавам го — измънка тя.

Джеймс се появи иззад ъгъла, лазейки на лакти и колена. Погледна ги с интерес.

— Нямах представа, че се забавлявате толкова добре тук.

— Не се забавляваме — изсъскаха Блейк и Каролайн едновременно.

Джеймс поклати глава толкова тържествено, от което ставаше съвсем ясно, че им се подиграва.

— Не, очевидно не е така. — След това погледна към Блейк, който все още легеше върху Каролайн. — Да се връщаме на работа. Икономът се прибра в стаята си.

— Сигурен ли си?

— Видях светлината да изчезва от южната гостна и да се изкачва по стълбите.

— Има прозорец до страничното стълбище — обясни Каролайн, — може да се види оттам.

— Добре — каза Блейк, изтърколи се от нея и приклекна. — Да отворим този прозорец най-накрая.

— Лоша идея — отбеляза Каролайн. И двамата мъже се обърнаха към нея, но в тъмнината тя не успя да види дали изглеждаха любопитни или готови за убийство. — Фарнсуорт ще ви чуе — добави тя. — Стаята му е само два етажа по-нагоре и тъй като навън е топло, най-вероятно прозореца му е отворен. Ако надникне, веднага ще ви види.

— Трябваше да ни го кажеш, преди да се опитаме да влезем през прозореца — сопна се Блейк.

— Все още мога да ви помогна да проникнете в къщата — веднага добави тя.

— Как?

— О, благодаря ти, Каролайн — каза саркастично тя. — Колко мило от твоя страна. О, за нищо, Блейк, удоволствие е да ви помогна. На него обаче изобщо не му беше смешно.

— Нямаме време за шеги, Каролайн. Кажи ни какво да правим.

— Можете ли да разбивате ключалки.

Той я погледна обидено.

— Разбира се. Макар че Ривърдейл е по-бърз.

— Добре. Последвайте ме.

Ръката му тежко се стовари на рамото ѝ.

— Ти няма да идваш.

— Нима трябва да остана тук съвсем сама? Където всеки, който мине, може да ме познае и да ме върне на Оливър? Да не споменавам крадците или бандитите...

— Извини ме, Каролайн — прекъсна я Джеймс, — но тук ние сме крадците и бандитите.

Тя потисна смеха си.

Блейк изсумтя.

Джеймс ги изгледа с нескрит интерес. Накрая каза:

— Права е, Рейвънскрофт. Не можем да я оставим сама тук. Води ни, Каролайн.

Тя ги поведе към една странична врата, която беше почти закрыта от висок английски клен. После приклекна, сложи пръст на устните си и им каза да не мърдат. Те с удивление я наблюдаваха как се изправи и блъсна с рамо вратичката. Ключалката изщрака и вратата се отвори.

— Икономът няма ли да чуе това? — попита Джеймс.

Тя поклати глава.

— Стаята му е твърде далеч. Единственият човек, който живее в тази част на Прюит Хол е икономката, а тя е съвсем глуха. Измъквала съм се оттук хиляди пъти. Никой никога не ме е хващал.

— Можеше да ни го кажеш и по-рано — изръмжа Блейк.

— Нямаше да го направите правилно. Вратата трябва да се удари по особен начин. Бяха ми нужни седмици, докато се науча.

— И защо се измъкваше посред нощ от къщи? — попита той.

— Не мисля, че е ваша работа.

— Стана моя работа, откакто живееш в къщата ми.

— Е нямаше да заживея там, ако не ме бяхте отвлекли!

— Нямаше да те отвлека, ако не обикаляше из околността, без да мислиш за собствената си безопасност.

— Определено бях в по-голяма безопасност из околностите, отколкото в Прюит Хол и много добре го знаете.

— Ти няма да си в безопасност и в женски манастир — промърмори той.

Каролайн извъртя очи.

— И ако това не е най-абсурдното... О, няма значение. Ако наистина сте толкова разстроен, че не ви оставих да отворите вратата, ето, ще я затворя отново и може да опитате сам.

Той заплашително пристъпи напред.

— Знаеш ли, ако те удуша тук и сега, нито един съд в тази страна, няма да...

— Ако вие, гълъбчета, не престанете да си гукате — прекъсна ги Джеймс, — сам ще претърся къщата, преди Прюит да се върне.

Блейк погледна Каролайн така, сякаш цялото бавене беше по нейна вина и тя не се въздържа да изсъска:

— Не забравяйте, че ако не бях аз...

— Ако не беше ти — сопна й се той, — щях да съм един много щастлив човек.

— Губим време — напомни Джеймс. — Ако вие двамата не сте в състояние да спрете да се карате, ще ви оставя тук и ще отида сам да потърся южната гостна.

— Аз ще тръгна първа — обяви Каролайн, — тъй като познавам мястото.

— Ти ще вървиш зад мен — поправи я Блейк — и ще ми даваш напътствия, докато вървим.

— О, за бога — избухна най-накрая Джеймс, а цялото му тяло излъчваше отчаяние. — Аз ще бъда пръв, дори и само за да ви затворя устите. Каролайн, ти ще ме следваш. Блейк, ти ще ни пазиш гърба.

Тримата тръгнаха през къщата, учудващо мълчаливо, с изключение на тихия шепот на Каролайн:

— Точно така. Сега направо.

Скоро се озоваха пред вратата на южната гостна. Джеймс измъкна странен и плосък инструмент и го пхна в ключалката.

— Това наистина ли върши работа? — прошепна Каролайн на Блейк.

Той кимна отсечено.

— Ривърдейл е най-добрият. Може да разбие ключалка по-бързо от всеки крадец. Ето, гледай. Още три секунди. Едно, две...

Нещо проскърца и вратата се отвори.

— Три — произнесе Джеймс с леко самодоволна усмивка.

— Браво — поздрави го Каролайн.

Той ѝ се усмихна в отговор.

— Никога не съм срещал жена или ключалка, с които да не мога да се справя.

Блейк промърмори нещо под нос и ги подмина.

— Ти — каза той и посочи Каролайн, — не докосвай нищо.

— Искате ли да ви кажа какво още не искаше Оливър да докосвам? — попита тя с фалшиво покорна усмивка.

— Нямам време за игри, мис Трент.

— О, не бих си и помислила да ви губя времето.

Блейк се обърна към Джеймс.

— Ще я убия.

— А аз ще убия теб — отвърна Джеймс. — И двама ви. — Той ги подмина и се отправи към бюрото. — Блейк, ти се заеми с рафтовете. Каролайн... вие, е, не знам какво да правите, но се постарайте да не спорите с Блейк.

Блейк се усмихна.

— Той пръв започна — промърмори Каролайн, като добре осъзнаваше колко детински се държи.

Джеймс поклати глава и се зае със заключените чекмеджета на бюрото. Внимателно отвори всяка ключалка, разгледа съдържанието на

чекмеджетата и ги нареди обратно, за да не усети Оливър, че е било тършувано.

След около минута обаче, Каролайн го съжали и каза:

— Може би трябва да се насочите към онова, долу вляво.

Той я погледна с интерес.

Тя сви рамене.

— Точно за това чекмедже Оливър полудява. Веднъж едва не откъсна главата на Фарнсуорт само задето опитал да полира ключалката.

— Не можа ли да му го кажеш, преди да провери останалите чекмеджета? — попита вбесено Блейк.

— Опитах — натърти тя, — но вие заплашихте да ме убиете.

Джеймс не им обърна внимание и се зае с долната лява ключалка. Чекмеджето се отвори и разкри купчина документи, всеки означен с дата.

— Какво е? — попита Блейк.

Джеймс тихо подсвири.

— Билета на Прюит за бесилото.

Блейк и Каролайн се скупчиха около него, нетърпеливи да погледнат. Там имаше около дузина документа, всеки от които четливо означен с дата. Джеймс извади един от тях и с огромен интерес разгледа съдържанието му.

— Какво пише? — попита Каролайн.

— Тук са документирани престъпните му деяния — отвърна Блейк. — Дяволски глупаво е от негова страна да го запише на хартия.

— Оливър е ужасно организиран — поясни тя. — Всеки път щом замисли нещо, съставя план, записва го и после го следва неотклонно.

Джеймс посочи към изречение, започващо с инициалите КДЛ.

— Това трябва да е Карлота — прошепна той. — Но кой ли е това?

Погледът на Каролайн проследи пръста му. МСД.

— Майлс Дъдли — каза тя.

— Кой? — В един глас попитаха двамата и се обърнаха към нея.

— Мисля, че е Майлс Дъдли. Не знам как е второто му име, но това е единственият МД, за когото се сещам. Той е един от най-близките приятели на Оливър. Познават се от години.

Блейк и Джеймс се спогледаха.

— Намирам го за напълно противен — продължи Каролайн. — Винаги се задява с прислужничките. И с мен. Когато се появи, обикновено гледам да не се мяркам наоколо.

Блейк се обърна към маркиза.

— Тук има ли достатъчно доказателства, за да уличим Дъдли?

— Има — отвърна Джеймс. — Стига да сме сигурни, че МСД наистина е Майлс Дъдли. Не можеш да вкараш някой в затвора, само заради инициалите му.

— Ако арестувате Оливър — каза Каролайн, — съм сигурна, че той ще издаде мистър Дъдли. Те са доста добри приятели, но се съмнявам, че в такава ситуация може да се разчита на лоялността на Оливър. Като се замисля, всъщност, той не може да е лоялен към никого, освен към себе си.

— Това не е риск, който съм готов да поема — каза мрачно Блейк. — Няма да имам мира, докато не видя и двамата предатели или в затвора, или на бесилката. Трябва да ги хванем на местопрестъплението.

— Има ли начин да разберете кога Оливър планира нов удар? — попита Каролайн.

— Няма — отвърна Джеймс, докато прелистваше документите, — освен ако не е прекалено глупав.

Каролайн се наведе напред.

— Ами това, какво означава? — попита тя и вдигна един почти празен лист, означен с 31-7-14.

Блейк го грабна от ръцете ѝ, а погледа му бързо пробяга по него.

— Какъв идиот!

— Определено не мога да споря за глупостта на Оливър — вметна Каролайн, — но не мисля, че е очаквал кабинетът му да бъде претърсван.

— Човек не бива да доверява подобна информация на хартия — каза Блейк.

— О, боже, Рейвънскрофт — каза Джеймс с лукав поглед, — с твоята логика, от теб би станал чудесен престъпник.

Блейк беше толкова вгълбен в това, което четеше, че не си направи труда дори да го погледне.

— Прюит планира нещо дръзко. Ако съдя по записките, ще е по-голямо от всичко досега. Споменава КДЛ, МСД и *останалите*. Освен

това и доста голяма сума пари.

Каролайн надникна под ръката му, за да види числата.

— О, мили боже! — възкликна тя. — С такава сума, за какво му е наследството ми?

— Има хора, на които парите никога не са им достатъчни — отвърна Блейк хапливо.

Джеймс прочисти гърлото си.

— В такъв случай, мисля, че трябва да изчакаме до края на месеца и да ударим, когато всички са заедно. И само с една операция ще ликвидираме цялата банда.

— Звучи като добър план — съгласи се Каролайн. — Дори и ако трябва да чакаме три седмици.

Блейк се обърна разярено към нея.

— Ти няма да участваш.

— Как не ви е срам! Ако не бях аз, дори нямаше да знаете, че се случва нещо в сряда... — Тя премигна като й хрумна нещо. — Всъщност, не мислите ли, че може би не е прекарвал всяка сряда вечер в игра на карти? Няма да се учудя, ако се е занимавал с контрабанда редовно. Всяка сряда или нещо подобно.

Каролайн попрехвърли няколко документа, като на ум добавяше или махаше седмица.

— Вижте! Всички са на един и същи ден от седмицата.

— Не ми се вярва, да се е занимавал с контрабанда всяка сряда — замисли се Джеймс, — но е отлично прикритие за всичките дни, в които се занимава с нелегална дейност. С кого играе карти?

— Единият е Майлс Дъдли.

Блейк поклати глава.

— Сигурно цялата им дяволска компания е замесена. Кой друг?

— Бърнард Лийсън. Той е местният ни лекар.

— Има логика — промърмори Блейк. — Мразя пиявици.

— И Франсис Бадли — довърши тя, — градския съдия.

— Предполагам, че в такъв случай не бива да се обръщаме към него за помощ, когато арестуваме престъпниците — каза Джеймс.

— Най-вероятно самият той ще бъде арестуван — отвърна Блейк. — Ще трябва да извикаме подкрепление от Лондон.

Джеймс кимна.

— Мортън ще има нужда от доказателства, преди да изпрати хората си на толкова рискована задача. Налага се да вземем тези документи с нас.

— На ваше място, не бих ги взела всичките — прекъсна го Каролайн. — Оливър влиза в тази стая почти всеки ден. Сигурна съм, че веднага ще разбере, ако нещо липсва.

— Виждам, че ставаш все по-добра — изхили се Джеймс. — Сигурна ли си, че не искаш да постъпиш на служба във Военното министерство?

— Тя никога няма да работи там — изръмжа Блейк.

Каролайн имаше чувството, че би го изревал с все сила, ако не се намираха в кабинета на Оливър.

— Ще вземем само няколко — отвърна Джеймс, без да обръща внимание на Блейк, — но не и този. — Той показва документа с предстоящия удар. — Ще иска да го прегледа скоро.

— Дай на Каролайн един лист хартия — провлече Блейк. — Сигурен съм, че с удоволствие ще препише информацията. Все пак има изключителен почерк.

— Не знам къде Оливър държи чисти листи — пренебрегна сарказма му тя, — никога не ме е допускат тук. Но знам къде има листи, мастило и перо надолу по коридора.

— Отлична идея — каза Джеймс. — Колкото по-малко тършуваме тук, толкова по-малък е шансът Прюит да забележи, че някой е ровил из нещата му. Каролайн, иди да ги вземеш.

— Добре. — Тя му изкозирува весело и се втурна към вратата. Но Блейк беше по-бърз.

— Няма да ходиш сама — изсъска той. — И върви по-бавно.

Каролайн въобще не забави крачка, като не се съмняваше, че ще я последва надолу по коридора до източната гостна. В нея обикновено забавляваше съседските дами. Не че толкова често ѝ идваха на гости, но тя все пак пазеше хартия, пера и мастило, ако случайно на някой му трябваша.

Но точно когато стигна до стаята, се чу шум от входната врата. Шум, който подозрително напомняше на ключ, завъртащ се в ключалката. Тя се обърна към Блейк и изсъска:

— Това е Оливър!

Той не си губи времето в излишни разговори. Преди Каролайн да усети, бе изблъскана в източната гостна и набутана зад един диван. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че се учуди как не е събудило цялото домакинство.

— Ами Джеймс? — прошепна тя.

Блейк сложи пръст на устните ѝ.

— Той знае, какво да прави. Тихо, Прюит идва.

Каролайн стисна зъби, за да не изкрещи от страх, заслушана в звука от обувките на Оливър по коридора. Ами ако Джеймс не го беше чул? Ами ако го беше чул, но не бе успял да се скрие навреме? Ами ако се бе скрил, но не бе затворил вратата?

В главата ѝ се въртяха хиляди катастрофални варианта.

Но стъпките на Оливър не се насочиха към южната гостна. Идваха право към тях! Каролайн затаи дъх и сръга Блейк в ребрата. Той не ѝ отвърна, като изключим това, че се стегна още повече.

Тя хвърли поглед към страничната масичка и забеляза бутилката с бренди. Оливър обичаше да взема чаша със себе си в леглото. Ако не се обърнеше, докато си наливаше, нямаше да ги види, но в противен случай...

Напълно паникьосана, дръпна Блейк за ръката. Силно.

Той не реагира.

С отчаяно движение го удари в гърдите и посочи към брендите.

— Какво? — оформи с устни Блейк.

— Брендите — нервно посочи тя.

Очите му се разшириха и той бързо се огледа за по-добро скривалище. Но светлината бе приглушена и трудно можеше да се види нещо.

Каролайн имаше предимство, тъй като познаваше стаята като дланта си. Посочи с глава друг диван и без да дочака да види дали Блейк ще я последва запълзя към него, като благодареше на създателя, че Оливър бе решил да сложи килим. Без него, всяко тяхно движение щеше да се разнесе като ехо из къщата.

В момента, в който се скриха зад дивана, Прюит влезе в стаята и се насочи право към бутилката. Няколко секунди по-късно тя чу как чашата се удря в масата, последвана от звука на наливащо се бренди. Каролайн объркано прехапа устни. Не беше типично за Оливър да пие повече от чаша преди лягане.

Но явно бе имал тежка вечер, защото въздъхна:

— Каква катастрофа!

И тогава, за неин ужас, той се настани точно на дивана, зад който се криеха, и изпъна крака на масичката.

Тя замръзна. Или поне би замръзнала, ако вече не бе парализирана от страх. В това нямаше съмнение.

Бяха хванати в капан.

ГЛАВА 12

„Па-ли-а-тив (съществително име) — нещо, което дава временна или мимолетна утеха; извинителен, успокоителен.

Една целувка осъзнавам, може да е слаб палиатив, когато сърцето ти е разбито.“

Из личния речник на Каролайн Трент.

Блейк запуши устата на Каролайн с ръка. Той умееше да стои тихо, отдавна бе усвоил изкуството да запазва пълно мълчание. Но само Бог знаеше какво може да очаква от Каролайн. Лудата жена би могла да кихне всеки момент. Или да се разхълца. Или да се размърда.

Тя го погледна над дланта му. Да, помисли си Блейк, тя е точно от жените, които биха се разшавали. Премести другата си ръка към рамото ѝ и я стисна здраво, решен да я задържи неподвижна. Не го интересуваше дали ще ѝ останат синини за седмици. Кой знае какво щеше да стори Прюит, ако откриеше повереницата си, скрита зад дивана в гостната. Все пак с бягството си, буквално бе измъкнала богатството си под носа му.

Прюит се прозя и стана. За момент сърцето на Блейк се изпълни с надежда, но проклетникът само прекоси стаята и си наля още бренди.

Блейк погледна Каролайн. Не беше ли казала веднъж, че Прюит не одобрява разглеждането на духа? Видя я да свива рамене. Изглеждаше съвсем объркана от действията на настойника си, който отново се отпусна тежко на дивана и промърмори:

— Проклето да е това момиче.

Каролайн се ококори.

Блейк кимна към нея: „Ти?“.

Последва повдигане на рамене и примигване.

Той затвори очи и се замисли, кого ли имаше предвид Прюит. Не можеше да е сигурен. Би могла да е както Каролайн, така и Карлота де Леон.

— Къде, по дяволите, е? — измърмори Прюит, след още една глътка бренди.

Каролайн се посочи и Блейк усети как устните ѝ оформят: „Мен?“ под дланта му. Той обаче не ѝ отговори. Беше твърде зает да наблюдава настойника ѝ. Ако нещастният предател ги откриеше, с мисията им бе свършено. Е, не съвсем. Блейк беше убеден, че двамата с Джеймс лесно биха го заловили, ако се наложеше, но пък съучастниците му щяха да останат на свобода. Беше по-добре търпеливо да изчакат три седмици. И тогава да приключат с тях.

И точно когато започна да усеща как краката му се схващат, Прюит остави чашата си на масата и излезе от стаята. Блейк преброи до десет, отмести ръцете си от Каролайн и въздъхна облекчено.

Тя също въздъхна, но веднага след това попита:

— Мислите ли, че говореше за мен?

— Нямам представа — призна си Блейк, — но не бих се учудил, ако е така.

— Дали е открил Джеймс?

Той поклати глава.

— Ако беше, щяхме да чуем някакъв шум. И все пак това не означава, че сме в безопасност. Прюит все още върви по коридора към южната гостна.

— Какво ще правим сега?

— Ще чакаме.

— Какво?

Той рязко се обърна към нея.

— Задаваш твърде много въпроси.

— Това е единственият начин да се научи нещо полезно.

— Ще чакаме — нетърпеливо отвърна Блейк, — докато не чуем сигнал от Ривърдейл.

— Ами ако той очаква сигнал от нас?

— Не очаква.

— Откъде сте толкова сигурен?

— Ривърдейл и аз работим заедно от седем години. Познаваме методите си.

— Наистина не разбирам, как бихте могли да предвидите точно тази ситуация.

Той я погледна с такова раздражение, че тя веднага си затвори устата. Но не преди да извърти очи.

Блейк опита да не ѝ обръща внимание известно време, което не беше никак лесно. Възбуждаше се дори от дишането ѝ. Реакцията му беше напълно неуместна предвид обстоятелствата. Дори Мирабел не бе предизвиквала подобни усещания у него. За съжаление нямаше какво да се направи и това го вбесяваше още повече.

Тогава тя мръдна, ръката ѝ неволно докосна бедрото му и...

Блейк не позволи на фантазията си да се развихри, отмести ръката ѝ и стана.

— Да вървим.

Каролайн объркано се огледа.

— Да не би да получихме знак от маркиза?

— Не, но мина достатъчно време.

— Но, вие казахте...

— Ако искаш да участваш в тази мисия — изсъска той, — ще се научиш да изпълняваш заповеди. Без повече въпроси.

Тя повдигна вежди.

— Толкова се радвам, че ми позволихте да участвам.

Ако в този момент Блейк можеше да ѝ откъсне езика, би го направил. Или поне би опитал.

— Следвай ме — сопна се той.

Каролайн му отдаде чест и тихо замарширува зад него към вратата. Блейк си помисли, че заслужава медал задето още не я бе хванал за яката и изхвърлил през прозореца. Или поне трябваше да поиска допълнително възнаграждение от Военното министерство. Можеха да му дадат пари или поне малък имот, конфискуван от някой престъпник.

Със сигурност заслужаваше допълнителна компенсация за тази мисия. Доставяше му удоволствие да целува Каролайн, но понякога беше адски дразнеща.

Протегна се, за да отвори вратата и ѝ кимна да стои зад него. С ръка на оръжието, надникна в коридора, увери се, че е празен и пристъпи напред. Не се и съмняваше, че Каролайн ще го последва, без

да дочака инструкциите му. На тази жена не ѝ бе нужна покана, за да се втурне към опасностите.

Беше прекалено твърдоглава, твърде безгрижна. Навяваше му спомени.

Мирабел.

Блейк затвори очи за момент, за да се избави от видението на мъртвата си годеница. Тя може ѝ да живее в сърцето му, но нямаше място тук, тази нощ, в Прюит Хол. Не и ако Блейк искаше тримата да се измъкнат живи.

Спомена за нея обаче бързо бе изместен от Каролайн, която настойчиво го буташе по рамото.

— Какво има сега? — сопна ѝ се той.

— Не трябва ли поне да вземем хартия и мастило? Нали затова дойдохме?

Блейк сковано скръсти ръце и бавно ѝ каза:

— Да. Това е добра идея.

Тя се втурна обратно в стаята и скоро намери принадлежностите, докато той мислено се ругаеше. Ставаше все по-невнимателен и слаб. Не беше в негов стил да забрави нещо толкова простичко като мастило и пера. Повече от всичко му се искаше да се махне от Военното министерство, далеч от всякакви опасности или интриги. Искаше живот, в който да не се тревожи, че ще види приятелите си убити, в който нямаше да прави нищо друго, освен да лежи на дивана, да чете вестници и да отглежда мързеливи, разглезени хрътки...

— Взех всичко необходимо — прекъсна мислите му Каролайн.

Кимна ѝ и се промъкнаха през коридора. Щом стигнаха до вратата на южната гостна, Блейк почука тихо седем пъти, използвайки познатия сигнал, който с Джеймс си бяха изработили преди години, още като ученици в Итън.

Вратата се отвори, само с инч, след което Блейк я бутна съвсем леко, колкото с Каролайн да се проврат. Джеймс се беше опрял на стената и държеше палеца си на спусъка на оръжието. Когато видя, че са само те двамата, въздъхна с облекчение.

— Не позна ли почукването? — попита Блейк.

Джеймс кратко кимна.

— Трябва да сме внимателни.

Каролайн беше съгласна. От цялата тази шпионска история започваше да ѝ прилошава. Беше вълнуващо, не можеше да отрече, но не би искала да ѝ се случи отново. Не успяваше да си обясни как тези двамата са издържали на подобна работа толкова дълго, без да унищожат нервите си напълно.

Обърна се към Джеймс.

— Оливър идва ли тук?

— Не, но го чух в коридора — поклати глава той.

— Ние се озовахме в капан за известно време в източната гостна.
— Тя потръпна. — Беше ужасяващо.

Блейк ѝ хвърли странно преценяващ поглед.

— Донесох мастило, пера и хартия — продължи Каролайн, като разполагаше нещата на бюрото на Оливър. — Да започвам ли да преписвам? Искате ми се вече да тръгваме. Въобще не възнамерявах отново да прекарвам толкова време в Прюит Хол.

Документа се състоеше само от три листа, затова всеки от тях взе по един и набързо го преписа. Резултатът не беше идеален, но поне се четеше и само това имаше значение.

Джеймс внимателно подреди всичко и го заключи в чекмеджето.

— Стаята в ред ли е? — попита Блейк.

Той кимна.

— Оправих всичко, докато ви нямаше.

— Чудесно. Да вървим тогава.

Каролайн се обърна към маркиза:

— Сетихте ли се да вземете някой стар документ за доказателство?

— Сигурен съм, че знае как да си върши работата — сръза я отсечено Блейк. После се обърна към Джеймс и попита: — Направи ли го?

— Мили боже! — отвратено измърмори той. — Вие двамата сте по-нетърпими и от малки деца. Да, разбира се, че ги взех и ако не спрете да се карате, ще ви заключа тук и ще ви оставя на Прюит и иконома стрелец.

Челюстта на Каролайн увисна от избухването на обичайно невероятно спокойния маркиз. Погледна крадешком към Блейк, който също изглеждаше толкова изненадан, но и леко смутен.

Джеймс се мръщи и на двамата известно време, преди да спре погледа си на Каролайн и да каже:

— Как, по дяволите, да се измъкнем оттук?

— Не можем да излезем през прозореца, защото ако Фарнсуорт е буден ще ни чуе. Налага се да си тръгнем по пътя, по който дойдохме.

— А утре дали няма да заподозрат нещо, като видят, че вратата не е заключена? — попита Блейк.

Каролайн поклати глава.

— Знам как да я затворя така, че резето да застане на мястото си. Никой няма да разбере.

— Добре — каза Джеймс. — Да вървим.

Тримата тихо излязоха в коридора, спряха пред вратата на южната гостна, за да може Джеймс да я заключи и скоро излязоха на двора. Няколко минути по-късно се озоваха при конете на мъжете.

— Кобилата ми е ей там — каза Каролайн и посочи към дърветата отвъд градината.

— Предполагам имаш предвид *моята* кобила — сопна се Блейк, — която ти удобно си взела назаем.

Тя изсумтя.

— Умолявам ви да ми простите неправилната употреба на английския език, мистър Рейвънскрофт. Аз...

Но каквото и да възнамеряваше да каже, макар и самата тя да не бе съвсем сигурна какво, се изгуби в ругатните на Джеймс. Преди Каролайн или Блейк да успеят да отворят усти, той ги бе нарекъл тъпанари, идиоти и нещо друго, което тя не можа да разбере съвсем, но беше абсолютно сигурна, че е обида. И без който и да е от двамата да успее да реагира, Джеймс се метна на коня си и препусна.

Каролайн премигна и се обърна към Блейк.

— Доста го дразним, нали?

Вместо отговор Блейк я качи на коня си и се метна зад нея. Яздиха покрай Прюит Хол, докато не стигнаха до мястото, където беше завързала кобилата и скоро Каролайн се озова на гърба ѝ.

— Следвай ме — инструктира я Блейк и препусна в галоп.

Около час по-късно тя мина след него през входната врата на Сийкрест Манър. Чувстваше се изтощена, всичко я болеше и искаше

повече от всичко на света да се намира в леглото си. Но преди да успее да се качи по стълбите, Блейк я хвана за лакътя и я насочи към кабинета си.

Или по-точно направо я бутна вътре.

— Това не може ли да почака до сутринта? — попита тя с прозявка.

— Не.

— Ужасно много ми се спи.

Той не ѝ отговори.

Тя реши да опита друга тактика.

— Според вас какво се случи с маркиза?

— Въобще не ме интересува.

Каролайн премигна. Колко странно. После отново се прозя, неспособна да го потисне.

— Да не би да възнамерявате да ми се карате? — попита. — Защото ако е така, въобще не ми се слуша и...

— Не ти се слуша ли?! — почти изрева той.

Тя поклати глава и се отправи към вратата. Нямахме смисъл да се опитва да го вразуми, когато беше в такова настроение.

— Ще се видим на сутринта. Сигурна съм, че каквото и да ви е разстроило, ще ви държи дотогава.

Блейк я сграбчи за полата и я издърпа в средата на стаята.

— Никъде няма да ходиш! — прогърмя гласът му.

— Моля?

— Какво, дявол да го вземе, си мислеше, че правиш тази вечер?

— Спасявах ви живота? — саркастично каза тя.

— Не се шегувай!

— Не се шегувам. Наистина ви спасих живота. Но не си спомням да съм чула и една дума на благодарност.

Той промърмори нещо под нос и продължи:

— Не си ми спасила живота. Само застраши своя.

— Няма да споря за последното твърдение, но със сигурност ви спасих живота тази вечер. Ако не бях дошла в Прюит Хол да ви предупредя за Фарнсуорт и чая му в десет часа, той със сигурност щеше да ви застреля.

— Това е спорен въпрос, Каролайн.

— Разбира се — отвърна с лукава усмивка. — Спасих ви нещастния живот, а на Фарнсуорт така й не му се отдаде възможност да ви застреля.

Той дълго я гледа и накрая каза:

— Ще го кажа само още веднъж: няма да се занимаваш с нашата мисия, ние и без теб ще изправим настойника ти пред съда.

Каролайн замълча.

След известно време Блейк съвсем изгуби търпение и попита:

— Е? Нищо ли няма да кажеш?

— Бих казала, но няма да ви се понрави.

— По дяволите, Каролайн! — избухна той. — Никога ли не се замисляш за собствената си безопасност.

— Разбира се, че го правя. Да не мислите, че ми беше забавно да рискувам живота си тази вечер? Можеха да ме убият. Или по-лошо, можеха да убият *вас*. Или Оливър да ме хване и да ме принуди да се омъжа за Пърси. — Тя потръпна. — Мили боже, сигурно ще имам кошмари за това седмици наред.

— Въобще не се съмнявам, че всичко това ти достави удоволствие.

— Е, не е вярно. Беше ми лошо през цялото време, докато знаех, че сме в опасност.

— Ако си била толкова ужасена, защо не се разплака и не се държа като нормална жена?

— *Нормална жена?* Сър, обиждате ме. Оскърбявате женския пол.

— Съгласи се, че повечето жени тази нощ щяха да се нуждаят от соли за свестяване.

Цялото й тяло се тресеше от гняв, когато го погледна:

— Да не би да очаквате, да се извиня, че не припаднах или не се разплаках и не провалих цялата мисия? Бях изплашена... не, бях ужасена, но каква полза щеше да има от мен, ако не направех опит да съм поне малко смела? Пък и — добави обидено — ви бях ядосана толкова много, че през повечето време забравях да се страхувам.

Блейк погледна встрани. Да я слуша как признава, че се е страхувала, го накара да се почувства още по-зле. Ако нещо й се беше случило тази нощ, вината щеше да е негова.

— Каролайн — каза тихо, — няма да позволя да се излагаш на опасност повече. Забранявам ти!

— Нямате право да ми забранявате каквото и да е.

Една вена запулсира на врата му.

— Докато живееш в къщата ми...

— О, за бога, звучите като някой от настойниците ми.

— Сега ти ме обиждаш.

Тя раздразнено въздъхна.

— Не знам как понасяте да живеете в постоянна опасност. Нито как семейството ви го понася. Сигурно ужасно се тревожат за вас.

— Те не знаят за това.

— Какво? — извика тя. — Как е възможно?

— Никога не съм им казвал.

— Това е отвратително — каза с чувство тя. — Напълно отвратително. Ако имах семейство, никога не бих се отнасяла така с него.

— Не сме тук, за да говорим за семейството ми. А за да обсъдим глупавото ти поведение.

— Отказвам да се съглася, че поведението ми е глупаво. Вие щяхте да направите съвсем същото, ако бяхте на мое място.

— Но не бях на твое място, а и имам почти десетгодишен опит с подобни мисии. А ти нямаш.

— Какво искате от мен? Да ви обещаю, че повече няма да се намесвам в делата ви?

— Това ще е прекрасно като за начало.

Каролайн скръсти ръце и вирна брадичка.

— Е, не мога да го направя. Нищо не би ми харесало повече от това да стоя далеч от опасности до края на живота си, но ако вие се намирате в опасност и има начин да помогна, определено няма да стоя безучастно. Как щях да понеса, ако ви се беше случило нещо?

— Ти си най-твърдоглавата жена, която съм имал нещастieto да срещна. — Блейк прокара ръка през косата си и промърмори нещо под нос, преди да продължи: — Не виждаш ли, че се опитвам да те защита?

Каролайн почувства нещо топло и гъделичкащо да се разлива в нея и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Да, — каза тя — но не проумявате ли, че и аз се опитвам да направя същото?

— Недей! — Думите му прозвучаха толкова студено, рязко и болезнено, че Каролайн отстъпи назад.

— Защо сте толкова жесток? — прошепна тя.

— Последният път, когато жена се опита да ме защити...

Думите му се загубиха, но на Каролайн те не й бяха нужни, за да разбере отчаяната мъка, изписана на лицето му.

— Блейк — каза нежно, — не искам да се караме за това.

— Тогава ми обещай нещо.

Тя преглътна с усилие, защото знаеше, че ще поиска от нея нещо, което не можеше да изпълни.

— Не се излагай на опасности повече. Ако нещо ти се случи, аз... не бих могъл да го понеса, Каролайн.

Тя се извърна настрани. Очите й бяха пълни със сълзи, а не искаше той да види колко я бе развълнувала молбата му. Имаше нещо в гласа му, което докосна сърцето й, нещо в начина, по който устните му се движеха точно преди да заговори, сякаш трудно подбираше точните думи.

Но тогава той каза:

— Не мога да позволя още една жена да загине заради мен.

Каролайн разбра, че въобще не ставаше въпрос за нея. А за него и за огромната вина, която изпитваше за смъртта на годеницата си. Не знаеше всички подробности за гибелта на Мирабел, но Джеймс й бе казал достатъчно, за да разбере, че той все още се обвинява за случилото се.

Преглътна едно ридание. Как би могла да се състезава с мъртва жена?

Без да го погледне, тръгна към вратата.

— Качвам се горе. Ако имате да ми казвате още нещо, нека е утре.

Но преди да успее да докосне с ръка бравата, го чу да казва:

— Почакай.

Само една дума, но беше безсилна да му устои. Бавно се извърна към него.

Блейк се взираше в нея, неспособен да свали поглед от лицето й. Искеше да каже нещо. Хиляди думи се въртяха в главата му, но не успя да измисли и едно смислено изречение. И тогава, без да осъзнава какво

прави, направи крачка напред, още една, и след следващата, тя се озова в прегръдките му.

— Не ме карай да се страхувам за теб отново — промърмори в косата ѝ.

Тя не отговори, но той усети как тялото ѝ се отпуска до неговото. После чу въздишката ѝ. Беше нежен звук, едва доловим, но прекрасен и му показва, че и тя го желае. Може би не по начина, по който той нея. Това едва ли бе възможно, по дяволите. Той самият не можеше да си спомни да е желал някоя жена по подобен начин. Но все пак, тя го искаше. Беше уверен в това.

Устните му откриха нейните и той изля в целувката си целият страх и желание, които бе натрупал вечерта. Тя имаше най-вълшебния вкус на света, а да я докосва беше божествено.

В този миг Блейк разбра, че е прокълнат.

Никога нямаше да я има, да я обича по начина, по който заслужаваше да бъде обичана, но беше твърде егоистичен, за да я пусне. В този момент, можеше и щеше да се преструва, че е неин, а тя негова, и сърцето му отново е цяло.

Озоваха се на дивана, Каролайн леко тупна върху него, но Блейк бързо смени позициите им. Искаше да усеща как се движи под него и изгаря от същото желание, което го измъчваше. Искаше да наблюдава как очите ѝ потъмняват от страст.

Ръцете му се озоваха под полите ѝ. Нежно погали стегнатия ѝ прасец, преди да плъзне пръсти по бедрото ѝ. Тя изстена под него, някакъв звук между името му и нещо неразбираемо, но не го интересуваше. Искаше я.

Цялата.

— Бог да ми е на помощ, Каролайн — хрипливо прошепна, едва разпознавайки собствения си глас. — Имам нужда от теб. Тази вечер. Точно сега. Имам нужда от теб.

Ръката му се насочи към панталоните му и енергично се зае да се освободи от тях. Наложил му се да седне, за да го направи и това беше достатъчно за Каролайн да го види, наистина да го види. В тази част от секундата, замъгленият ѝ от страст поглед се проясни и тя скочи от дивана.

— Не — пое си дъх с усилие. — Не така. Не без... Не.

Блейк само я проследи с поглед, как си тръгва, и се прокле задето се бе държал като диво животно. За негова изненада тя спря до вратата.

— Тръгвай — дрезгаво ѝ нареди. Ако не излезеше веднага, знаеше, че щеше да тръгне след нея и тогава нямаше да може да се скрие.

— Ще се оправяш ли?

Той я погледна шокирано. Почти я беше обезчестил. Щеше да отнеме девствеността ѝ, без да се замисли.

— Защо питаш?

— Ще се оправяш ли?

Тя нямаше да си тръгне, без да получи отговор, затова кимна.

— Добре. Ще се видим сутринта.

И после напусна стаята.

ГЛАВА 13

„Тре-пе-ре-не (съществително име) — състояние на възбуждане и възбуда; също на нерешителност и колебание.

Само една негова дума ме разтреперва цялата и кълна се, това никак не ми харесва.“

Из личния речник на Каролайн Трент.

Най-горещото желание на Каролайн бе да избягва срещите с Блейк в следващите петнадесет години, но с присъщия ѝ късмет, още на следващата сутрин буквално се сблъска с него. И за беда *сблъска* включваше и около половин дузина книги, които в по-голямата си част се приземиха върху краката на Блейк и се разпиляха по пода.

Той простена от болка и на нея ѝ се прииска да потъне в земята от срам, но успя да промърмори няколко извинения и да се отпусне на колене, за да събере книгите. Така поне той нямаше да види ярката червенина, която плъзна по лицето ѝ.

— Мислех, че си се отказала от идеята да обърнеш библиотеката ми с главата надолу? — каза той. — Какво, по дяволите, правиш с тези книги в коридора?

Тя погледна право в ясните му сиви очи. Проклятие. Щом ѝ бе съдено да го види тази сутрин, защо трябваше да е точно на четири крака?

— Не я обръщам с главата надолу — каза надменно, — нося тези книги в стаята си, за да чета.

— Всичките шест? — попита колебливо Блейк.

— Чета и пиша доста бързо.

— Въобще не се съмнявам...

Тя присви устни и понечи да му каже, че е взела толкова много, защото иска да остане в стаята си и да не го вижда повече, но си помисли, че така ще предизвика дълги препирни. А точно това искаше да избегне.

— Има ли нещо друго, което желаете, мистър Рейвънскрофт? — попита тя и се изчерви...

Снощи съвсем ясно ѝ бе показал, какво точно желае.

Той махна с ръка, според нея, снизходително.

— Нищо — каза ѝ. — Съвсем нищо. Щом искаш да четеш — моля. Прочети цялата проклета библиотека, ако това ще те държи далеч от неприятности.

Тя потисна още един отговор, но ѝ ставаше все по-трудно да си държи устата затворена. Притисна книгите към гърдите си и попита:

— Маркиза станал ли е вече?

Блейк видимо помръкна, преди да отговори.

— Няма го.

— Няма ли го?

— Да, няма го. — И тогава, сякаш тя не можеше да схване значението на думата, добави: — Никакъв го няма.

— Но къде е отишъл?

— Предполагам, където и да е, стига да е по-далеч от нашата компания. Но в дадения случай, е заминал за Лондон.

— И ни е оставил сами? — шокирано възкликна тя.

— Съвсем сами — съгласи се Блейк и размаха лист хартия. — Искаш ли да прочетеш бележката му?

Тя кимна, взе я и зачете:

„Рейвънскрофт,

Отивам до Лондон, за да предупредя Мортън за плановете ни. Взех с мен копие от документите на Прюит. Осъзнавам, че те оставям сам с Каролайн, но честно казано, това не е по-неблагопристойно, отколкото ако живее с двама ни в Сийкрест Манър.

Освен това вие ме побърквате!

Ривърдейл“.

Каролайн внимателно го погледна.

— Ситуацията вероятно не ви харесва?

Блейк се замисли над думите ѝ. Не, не му харесваше. Не му харесваше тя да живее под покрива му на една ръка разстояние. И не

бе във възторг, че обекта на желанието му постоянно се изпречваше пред очите му. Джеймс естествено не беше от тези, които можеха да спасят репутацията на Каролайн, ако слухът за нейното пребиваване в Сийкрест Манър плъзнеше в обществото, но при всички случаи можеше да служи като буфер между двамата.

А сега помежду им стоеше само неговата съвест.

И тялото и съвестта му започнаха истинска борба. Блейк знаеше, че ако реши да я съблазни, тя не би могла да му устои. Беше само едно невинно момиче, което никой никога не бе целувал. И въобще нямаше да разбере, какво ще ѝ се случи, ако пуснеше в ход целият си арсенал от обаяние.

Разбира се, не биваше да забравя за присъствието на Пъруик и мисис Микъл. Тези двамата се държаха с Каролайн като с родна дъщеря и Блейк не се съмняваше, че няма да пожалят живота си, за да защитят нейната чест.

Вгледа се в Каролайн, която също се бе замислила. Внезапно тя вирна брадичка и каза:

— Държим се като деца. — И преди Блейк да успее да кимне в съгласие, добави: — Маркиза ненапразно замина на стотици мили от нас, всъщност на какво разстояние е Лондон?

Той я изгледа с изумление. Това момиче имаше изключителния талант да представя най-сложните неща като съвсем прости.

— На около сто мили — отвърна.

— Наистина ли? Никога не съм била в Лондон. Яздила съм между Кент и Хемпшир с кратка почивка в Глостършир, но никога не съм била в Лондон.

— Каролайн, за какво говориш?

— За география. Старая се да бъда вежлива, а вие, между другото, не оценявате моите усилия.

Той въздъхна безнадеждно.

— Каролайн, предстои ни да живеем в една къща цели три седмици.

— Знам това много добре, мистър Рейвънскрофт.

— Трябва да положим всички усилия, за да излезем с достойнство от тази неудобна ситуация.

— Не намирам ситуацията за неудобна.

Блейк не можеше да не се съгласи с нея — спаси го единствено модерната кройка на панталоните му, скриващи това, което трябваше от очите на Каролайн. Но тъй като нямаше намерение да се поддава на желанието, ѝ хвърли един надменен поглед и сурово попита:

— Наистина ли не разбираш?

— Ни най-малко — без да се смущава отвърна тя. — Според мен няма причина за неудобство, ако успеем да се избягваме един друг.

— И мислиш, че ще можем да се избягваме в продължение на три седмици?

— Значи маркизът няма да го има цели три седмици?

— От писмото му съдя, че не възнамерява да се връща скоро.

— Е, аз мисля, че ще успеем. Къщата е достатъчно голяма.

Той затвори очи. Целият Дорсет не бе достатъчно голям за това.

— Блейк? Блейк? Добре ли сте? Струва ми се, че почервеняхте.

— Добре съм — каза той.

— Наистина, имате невероятната способност да говорите удивително ясно, дори и през стиснати зъби. От друга страна, никак не изглеждате добре. Може би трябва да ви сложа в леглото.

Изведнъж стаята му се стори невероятно малка и гореща.

— Това е много лоша идея, Каролайн — изтърси той.

— Знам, знам. Мъжете са най-капризните пациенти. Представете ли си, ако трябваше да раждате? Човешката раса никога не би оцеляла.

Той се завъртя кръгом.

— Отивам си в стаята.

— О, чудесно. Така и трябва. Ще се почувствате по-добре, след като си починете, сигурна съм.

Без да ѝ отговаря Блейк просто тръгна към стълбите. Но когато стигна първото стъпало, осъзна, че тя го следва.

— Какво правиш тук? — сопна се той.

— Придружавам ви до стаята.

— Имаш ли някаква причина да го правиш?

— Интересувам се от здравето ви.

— Интересувай се някъде другаде.

— Това — заяви твърдо тя — е невъзможно.

— Каролайн — изръмжа Блейк и стисна зъби с такава сила, че тя се изплаши да не си строши челюстта, — лазиш ми по нервите. Ужасно много!

— Разбира се. Всеки би ви дразнил, когато сте в подобно състояние. Определено страдате от някаква болест.

Той прескочи две стъпала.

— Не съм болен.

Тя се втурна след него и прескочи едно стъпало.

— Как да не сте? Може би имате температура или възпалено гърло.

Блейк се обърна.

— Ще ти го кажа още веднъж: не съм болен.

— Не ме карайте да повтарям. Започваме да звучим съвсем детински. И ако не ми позволите да се погрижа за вас, само ще ви стане още по-зле.

Той усети как раздразнението му расте и достига неконтролируеми размери.

— Не съм болен.

Тя въздъхна с досада.

— Блейк...

Той я хвана за рамената и я вдигна, докато носовете им не се изравниха и тя не размаха крака безпомощно във въздуха.

— Нямам треска, нямам възпалено гърло и нямам нужда от грижите ти, дявол да го вземе. Разбираш ли?

Тя кимна.

— Бихте ли ме пуснали?

— Добре. — Пусна я с учудваща нежност, после се обърна и продължи да върви по стълбите.

Каролайн обаче отново се втурна след него.

— Мислех, че искаше да ме избягваш — сопна ѝ се отново и се обърна да я погледне, когато стигна площадката.

— Исках. Тоест, искам. Но вие сте болен и...

— Не съм болен! — изкрещя той.

Тя не каза нищо, но беше очевидно, че не му вярва.

Блейк сложи ръце на кръста си и се наведе толкова близо, че носовете им едва не се докоснаха.

— Ще го кажа бавно, така че и ти да го разбереш. Отивам си в стаята, веднага. Не ме следвай.

Тя не го послуша.

— Боже господи, жено! — избухна той, две секунди по-късно, когато се сблъскаха в коридора. — Защо ти е толкова дебела главата? Ти си като истинска чума, ти... О, какво има пък сега?

Каролайн, която досега бе толкова войнствена и решена да се погрижи за него, изведнъж видимо посърна.

— Нищо — подсмръкна.

— Очевидно е нещо.

Раменете ѝ потрепериха.

— Пърси ми каза съвсем същото нещо. Той е глупак, зная, но все пак боли. Просто си помислих...

Блейк се почувства като последния негодник.

— Какво си помисли, Каролайн? — попита я нежно.

Тя поклати глава и понечи да се отдалечи.

Той я проследи с поглед, като се бореше с желанието си да я пусне. През цялата сутрин бе като трън в палеца му — да не споменаваме други части на анатомията. Единственият начин да запази спокойствието си беше да я държи далеч от себе си.

Но долната ѝ устна потрепери, очите ѝ се навлажниха и...

— По дяволите — промърмори той, — Каролайн, върни се.

Тя не го послуша, затова той се спусна след нея по коридора и я настигна точно преди стълбището. Бързо застана между нея и стъпалата.

— Спри, Каролайн! Сега!

— Какво има, Блейк? Наистина трябва да тръгвам. Сигурна съм, че ще се погрижите за себе си. Сам го казахте и определено не се нуждаете от мен да...

— Защо тогава изведнъж придоби такъв вид, сякаш ще заплачеш?

— Няма да плача — преглътна тя.

Той скръсти ръце на гърдите си, а погледа му говореше, че ѝ за миг не ѝ е повярвал.

— Казах, че всичко е наред — измънка тя.

— Няма да те пусна да слезеш по тези стълби, докато не ми кажеш какъв е проблемът.

— Добре. Тогава ще отида в стаята си. — Обърна се и тръгна, но той я дръпна за роклята и я притегли обратно към себе си.

— Предполагам, сега ще ми кажете, че няма да ме пуснете, докато не ви кажа — оплака се тя.

— С възрастта ще ставаш все по-прозорлива.

Тя скръсти ръце ядосано.

— О, за бога. Държете се нелепо.

— Вече ти казах веднъж, че си моя отговорност, Каролайн. А аз гледам сериозно на отговорностите си.

— В какъв смисъл?

— В такъв, че когато заплачеш, искам да спра сълзите ти.

— Не плача — промърмори тя.

— Беше на път да го направиш.

— О — отчаяно размаха ръце тя, — някой казвал ли ти е, че си упорит като... като...

— Като теб? — услужливо й подсказа той.

Устните й се свиха в тънка права линия, а очите й се впиха в него като кинжали.

— Изплюй камъчето, Каролайн. Няма да те пусна, докато не ми кажеш.

— Добре! Искате да знаете защо съм разстроена? Добре. Ще ви кажа — преглътна, призовавайки куража, който на практика нямаше. — Спомняте ли си, че ме сравнихте с чума?

— О, от любов към... — Той прехапа устни, очевидно, за да не изругае в нейно присъствие.

Не че това го бе спирало досега, помисли си Каролайн язвително.

— Трябва да знаеш — каза той, — че не го казах в буквалния смисъл.

— И все пак ме нарани.

Той настойчиво я погледна.

— Това наистина не беше най-любезния коментар, който някога съм правил и се извинявам за него, но те познавам достатъчно добре, за да знам, че не би се разплакала заради това.

— Не плачех — отрече почти импулсивно тя.

— Почти се разплака — поправи се той — и бих искал да ми разкажеш всичко.

— О, много добре. Пърси ме наричаше заразна болест и чума през цялото време. Това беше най-любимата му обида.

— Вече го спомена. И ще го приема като още един знак, че говоря твърде много глупости.

Тя преглътна и погледна встрани.

— Никога не съм обръщала особено внимание на думите му. Все пак, това беше Пърси, а той си е истински глупак. Но после го казахте вие и...

Блейк затвори очи за една дълга секунда, знаеше какво ще последва и се ужасяваше от това.

От гърлото на Каролайн се чу задавен стон, преди да каже:

— И тогава си помислих, че може би е истина.

— Каролайн, аз...

— Тъй като вие не сте глупак, а в това съм много по-уверена, отколкото че Пърси е.

— Каролайн — твърдо каза той, — аз съм глупак. Проклет, глупав идиот задето се отнесох към теб с нещо по-различно от уважение.

— Не е нужно да лъжете, за да се почувствате по-добре.

Той й се намръщи. Или по-скоро на върха на главата й, тъй като тя се взираше в пода.

— Казах ти, че никога не лъжа.

Тя го погледна подозрително.

— Казахте, че *рядко* лъжете.

— Лъжа единствено когато е поставена на карта сигурността на страната, не когато става въпрос за твоите чувства.

— Не съм сигурна дали това е обида или не.

— Разбира се, че не е обида, Каролайн. И защо си помисли, че лъжа?

— Определено не се държахте особено сърдечно снощи — извъртя очи тя.

— Снощи дяволски много исках да те удуша — призна си Блейк. — Беше изложила живота си на опасност без особено добра причина.

— Струва ми се, че живота ви е доста добра причина — отвърна тя.

— Не искам да спорим за това сега. Приемаш ли извинението ми?

— За какво?

Той повдигна вежди.

— Това да не би да е намек, че имам повече от едно провинение, за което трябва да се извиня?

— Мистър Рейвънскрофт, не мога дори да изброя...

Той се ухили.

— Щом вече се шегуваш, значи си ми простила.

Този път тя повдигна вежди и доста успешно имитира арогантния му поглед.

— И защо си помислихте, че се шегувам? — попита, но след това се разсмя и ефекта отмина.

— Простено ли ми е?

Тя кимна.

— Пърси никога не се е извинявал.

— Пърси очевидно е идиот.

Тя се усмихна, една малка, изпълнена с копнеж усмивка, която едва не разтопи сърцето му.

— Каролайн — каза той едва разпознавайки гласа си.

— Да?

— О, по дяволите! — Блейк наклони глава и докосна устните ѝ в най-прекрасната и лека целувка. Не че искаше да я целуне. Испита необходимост да я целуне. Нуждаеше се от нея както от въздуха, водата и следобедното слънце по лицето си. Целувката им беше почти свръхестествена и цялото му тяло потрепери само от допира до устните ѝ.

— О, Блейк... — въздъхна. Звучеше замаяна.

— Каролайн — промърмори той, докато прокарваше устни по нежната извивка на шията ѝ. — Не знам защо... не го разбирам, но...

— Не ме интересува — каза тя решително, въпреки неравното си и учестено дишане.

Обви ръце около врата му и отвърна на целувката му с непринудена страст.

Почувствал топлината ѝ до тялото си, Блейк разбра, че повече няма сили да се съпротивлява. Взе я в прегръдката си и я занесе в стаята си. Затвори вратата с ритник и след миг тупнаха заедно на леглото. Тялото му покри нейното и той испита такова чувство на притежание, за каквото не бе и мечтал, че ще испита отново.

— Искам те — промърмори. — Искам те сега, по всякакъв начин. — Топлината ѝ го зашеметяваше и пръстите му полетяха към

копчетата на роклята, разкопчавайки ги бързо и с лекота. — Кажи ми какво искаш ти — прошепна.

Но тя поклати глава.

— Не знам. Не знам какво искам.

— Да — каза той и дръпна роклята ѝ, за да оголи едното ѝ копринено рамо, — знаеш.

Очите ѝ с вълнение потърсиха неговите.

— Знаеш, че аз никога...

Нежно сложи пръст на устните ѝ.

— Зная. Но това няма значение. Просто се довери на чувствата си.

— Блейк, аз...

— Шшт. — Той заглуши думите ѝ с гореща целувка. — Например — прошепна точно до устните ѝ, — искаш ли още от това?

За момент тя не помръдна, но той усети как устните ѝ се движат, докато кима.

— Тогава ще го получиш. — И я целуна пламенно, вкусвайки ментовия ѝ аромат.

Тя изстена под него и колебливо го докосна с длан по лицето.

— Харесва ли ти? — попита срамежливо.

Измърморвайки нещо нечленоразделно, той издърпа шалчето си.

— Можеш да ме докосваш навсякъде. Да ме целуваш навсякъде. Побърквам се само като те гледам. Представяш ли как ще се почувствам, ако ме докоснеш?

Със сладко колебание тя седна и целуна гладко избръснатата му челюст. После се премести към ухото му, към врата му и Блейк си помисли, че би умрял в ръцете ѝ, ако страстта му останеше незадоволена. Дръпна роклята ѝ още по-надолу, разкривайки малка, но според него, идеално оформена гърда.

Той се наведе, взе зърното ѝ в устата си и усети как малката розова пъпка се втвърдява между устните му. Каролайн стенеше името му под него и той разбра, че го желае.

Това го изпълни с трепет.

— О, Блейк, Блейк, Блейк — стенеше тя. — Можеш ли да правиш това?

— Уверявам те, че мога — каза ѝ с нисък смях.

— Но позволено ли е? — Тя шумно си пое дъх.

Хиленето му се превърна в силен смях.

— Всичко е позволено, сладка моя.

— Да, но... ооо...

Блейк се ухили самодоволно, докато думите ѝ заглъхваха.

— А сега — каза с дяволит поглед — мога да го направя и с другата.

Ръцете му се заеха да оголят и другото рамо, но точно преди да открие наградата си, той чу възможно най-ужасния звук.

Пъруик!

— Сър? Сър? Сър!!! — викаше икономът, като чукаше шумно по вратата.

— Блейк! — ахна Каролайн.

— Шшт — запуши с ръка устата ѝ. — Ще си тръгне.

— Мистър Рейвънскрофт! Много е спешно!

— Не мисля, че ще се махне — прошепна тя под дланта му.

— Пъруик! — прогърмя гласът на Блейк. — Зает съм. Махай се. Веднага!

— И аз така си помислих — каза икономът през вратата, — точно от това се страхувах.

— Той знае, че съм тук — изсъска Каролайн. После изведнъж стана малиненочервена. — О, мили боже, той знае, че съм тук. Какво направих?

Блейк изруга под нос. Каролайн отново бе дошла на себе си и си спомни, че нито една дама, която познаваше не би направила подобни неща. И, по дяволите, той също си го спомни и беше неспособен да се възползва от нея, докато съвестта му бе будна.

— Пъруик не бива да ме вижда — каза нервно тя.

— Той е просто иконом — отвърна Блейк, като знаеше, че това няма нищо общо, но бе твърде разочарован, за да го е грижа.

— Той ми е приятел. И мнението му е важно.

— За кого?

— За мен, глупако! — Тя се опитваше да оправи външния си вид с такава бързина, че копчетата все се изплъзваха от пръстите ѝ.

— Там — посочи Блейк към банята.

Каролайн се втурна в малката стаичка, грабвайки чехлите си в последния момент. Веднага щом вратата се затвори зад нея чу, как Блейк пуска иконом в стаята си и го пита с неприязън:

— Какво искаш, Пъруик?

— Ако мога да си позволя дързостта, сър...

— Пъруик. — В гласа на Блейк звучеше тежка закана.

Каролайн се уплаши за безопасността на икономата, ако не успееше да се изкаже достатъчно бързо. Нямаше да се учуди, ако Блейк го метне през прозореца.

— Да, сър. Става въпрос за мис Трент. Не мога да я открия никъде.

— Не знаех, че мис Трент е задължена да ти дава отчет къде е във всеки един момент.

— Не, разбира се, мистър Рейвънскрофт, но намерих това на стълбите и...

Каролайн инстинктивно се приближи към вратата, учудена какво точно беше „това“.

— Сигурно я е изпуснала — каза Блейк. — Панделките падат от косите на дамите постоянно.

Ръката ѝ полетя към главата. Кога я беше изгубила? Да не би Блейк да беше прокарвал ръце през косата ѝ, докато я целуваше в коридора?

— Осъзнавам го — отвърна Пъруик, — но все пак съм притеснен. Ако знаех къде е, щях да съм много по-спокоен.

— Всъщност — чу се гласа на Блейк, — аз знам къде точно е мис Трент.

Каролайн затаи дъх. Не би я издал.

— Тя реши да се възползва от хубавото време и отиде да поязди.

— Но аз мислех, че присъствието ѝ тук, в Сийкрест Манър, е тайна.

— Така е, но няма причина да не излиза, стига да не се отдалечава твърде много. Малко хора яздят по тези пътища. Едва ли някой ще я види.

— Разбирам. Ще хвърлям по едно око навън, докато се прибере тогава. Може би ще иска да хапне нещо, когато се върне.

— Сигурен съм, че би ѝ харесало.

Каролайн докосна стомаха си. Действително беше огладняла. И ако трябваше да е напълно честна, разходката край брега беше доста добра идея. Определено щеше да проясни мислите ѝ, а имаше нужда точно от това.

Отстъпи назад и гласовете на Блейк и Пъруик заглъхнаха. В този момент забеляза още една врата. Натисна внимателно бравата и с приятна изненада установи, че води към задното стълбище, онова, което слугите използваша. Огледа се нервно през рамо, все едно Блейк можеше наистина да я види.

Той бе казал, че може да се разходи, дори и да го бе подхвърлил само с цел да заблуди Пъруик. Каролайн не виждаше причина защо да не направи точно това.

След няколко секунди вече се бе спуснала по стълбите и излизаше навън. Минута по-късно къщата се изгуби от погледа ѝ, а тя яздеше към залива, който откриваше гледка към синкавосивия Английски канал. Морският въздух беше освежаващ, но още по-ободряваща бе мисълта, колко объркан ще е Блейк, когато я потърси в банята и открие, че я няма.

Нямаше да се тревожи за него. Можеше да понесе малко смут.

ГЛАВА 14

„Ми-гам (глагол) — бързо отваряне и затваряне на клепащи.

Често мигам или треперя, когато съм развълнувана.“

Из личния речник на Каролайн Трент

Един час по-късно Каролайн се чувстваше доста по-освежена, поне физически. Хладният морски въздух се отразяваше благотворно на белия ѝ дроб. За съжаление не толкова добре на сърцето или главата ѝ.

Обичаше ли Блейк Рейвънскрофт? Надяваше се, че е така. Искаше ѝ се да си мисли, че не би се държала по толкова неблагоприятен начин с мъж, към когото не изпитва уважение и дълбоко привличане.

Усмихна се нещастно. По-важното в случая бе, дали Блейк го беше грижа за нея. Вероятно да, поне малко. Загрижеността, която показва предишната нощ бе очевидна, а когато я целуна... е, тя не разбираше много от целувки, но усети желанието му и разбра, че то беше насочено само към нея.

А и го разсмиваше. Това трябваше да има значение.

Докато разсъждаваше над последните събития, чу силен трясък, последван от звука на чупещо се дърво и женски писъци.

Каролайн учудено изви вежди. Какво ли се бе случило? Много ѝ се искаше да разбере, но не трябваше да издава присъствието си в Бърнмаут. Едва ли някой от приятелите на Оливър щеше да пътува точно по този рядко използван път, но ако я разпознаеха щеше да настъпи истинска катастрофа. Но пък може би хората бяха изпаднали в беда...

Любопитството надделя над чувството за самосъхранение и тя се запъти към мястото, откъдето се бе чул трясък. Забави крачка, докато

приближаваше, готова и при най-малката опасност да се обърне и да избяга.

Скрита зад едно дърво, надникна към пътя. Една великолепна карета се бе килнала в калта с разбито колело. Около нея се суетяха трима мъже и две жени. Никой не изглеждаше пострадал, затова реши да остане на мястото си, докато прецени положението. Скоро случката се превърна в интересна загадка за нея. Кой бяха тези хора и какво се бе случило? Веднага осъзна кой командваше — по-добре облечената от двете дами. Доста хубава, с черни къдрици, които се подаваха изпод бонето. Тя раздаваше заповеди по начин, който недвусмислено показваше, че го е правила през целия си живот. По нейна преценка, изглеждаше на около тридесет или малко по-възрастна.

Втората дама вероятно бе нейна придружителка. Каролайн предположи, че единият от мъжете е кочияша, а другите двама са екипаж или охрана. И тримата носеха тъмносини ливреи. Които и да бяха тези хора, явно идваха от много богато семейство.

След кратък разговор, дамата изпрати кочияша и един от мъжете на север, вероятно за да извикат помощ. После погледна към изпадащите от каретата куфари и каза:

— Можем спокойно да ги използваме, за да седнем.

Тримата ѝ спътника я послушаха.

След около минута бездействие, дамата се обърна към придружителката си:

— Дали можем да открием лесно ръкоделието ми?

— В средата на най-големия куфар е, милейди — поклати глава тя.

— Сигурно е точно онзи, който все още чудодейно се държи на покрива на каретата.

— Да, милейди.

Дамата дълбоко въздъхна.

— Предполагам, трябва да сме благодарни, че днес не е твърде горещо.

— Или че не вали дъжд — добави спътникът им.

— Или сняг — каза придружителката ѝ.

Дамата я погледна с раздразнен поглед.

— Сали, това е малко вероятно по това време на годината.

— И по-странни неща са се случвали. Все пак, кой би помислил, че колелото ще се счупи. Това е възможно най-скъпата карета, която може да се купи.

Каролайн се усмихна и се отдръпна. Очевидно тези хора бяха невредими и останалата част от групата щеше да се върне съвсем скоро с помощ. Реши да не издава присъствието си. Колкото по-малко хора знаеха, че е в Бърнмаут, толкова по-добре. Ами ако тази дама познаваше Оливър? Естествено, това бе малко вероятно. Тя очевидно притежаваше чувство за хумор и изтънченост, които веднага биха елиминирали Оливър Прюит от кръга ѝ с приятели. Въпреки това, трябваше да е внимателна.

По ирония на съдбата, тъкмо в момента, когато си го казваше, Карълайн стъпи на криво и попадна на един доста изсъхнал клон, който се счупи и вдигна доста силен шум.

— Кой е там? — попита веднага дамата.

Каролайн замръзна.

— Покажи се веднага!

Дали щеше да надбяга спътника ѝ? Едва ли. Мъжът вече бе скочил на крака и вървеше към нея с ръка на хълбока, в която Каролайн подозираше, че крие оръжие.

— Само аз съм — каза бързо тя и пристъпи към тях.

Дамата изви глава и сивите ѝ очи се присвиха леко.

— Добър ден. Коя сте вие?

— А вие коя сте? — контрира я Каролайн.

— Аз първа попитах.

— Да, но аз съм сама, а вие сте в безопасност сред спътниците си. Затова доброто възпитание изисква вие да се представите първа.

Жената изви глава назад, като я изгледа с възхищение и изненада едновременно.

— Мило момиче, говорите пълни глупости. Знам всичко, което трябва да се знае за доброто възпитание.

— Хмм, страхувах се, че е така.

— Да не говорим — продължи дамата, — че от нас двете, само аз съм придружена от въоръжен слуга. Затова ще е най-добре вие да се представите първа.

— Имате право — съгласи се Каролайн, като гледаше предпазливо оръжието.

— Рядко казвам нещо, само за да изпитам удоволствие от собствения си глас.

Каролайн въздъхна.

— Ще ми се да кажа същото. Често говоря, без да се замислям. Ужасен навик. — Прехапа устни, осъзнала, че разказва на напълно непозната за недостатъците си. — Както сега — добави.

Но дамата просто се засмя. Беше весел и дружелюбен смях, който веднага я успокои и тя се представи.

— Името ми е мис... Дент.

— Дент? Не ми звучи познато?

— Не съм особено известна — сви рамене Каролайн.

— Разбирам. Аз съм графиня Феъруич.

Графиня? Мили боже, имаше доста благородници в този затънт английски край. Първо Джеймс, после графинята. Дори и Блейк, който макар и без титла, беше втори син на виконт Дарнсби. Каролайн вдигна поглед към небето и мислено благодари на майка си, че я бе научила на някои правила от етикета, преди да почине. С усмивка и лек поклон, тя каза:

— Удоволствие е да се запознаем, лейди Феъруич.

— За мен също, мис Дент. Наблизо ли живеете?

О, боже какво трябваше да отговори?

— Не много далеч. Често правя дълги разходки, когато времето е хубаво. И вие ли сте оттук?

Каролайн веднага прехапа устни. Какъв глупав въпрос. Ако графинята наистина беше от Бърнмаут, то нямаше причина някой да не я познава. Този път щяха да я разобличат.

За неин късмет обаче, тя отвърна:

— Феъруич е в Съмърсет. Но сега пристигам от Лондон.

— Така ли? Никога не съм била в столицата. Ще ми се някой ден да я посетя.

— Става твърде горещо и пренаселено през лятото — сви рамене графинята. — Няма нищо по-хубаво от свежия морски въздух.

— Наистина — усмихна се Каролайн. — Уви, ако можеше да лекува и разбито сърце...

О, глупава, глупава уста! Защо беше казала това? Искаше да го представи като шега, но графинята вече се кикотеше и я гледаше по такъв майчински начин, че неминуемо щеше да ѝ зададе личен въпрос.

— О, мила, нима сърцето ви е разбито?

— Нека кажем, че е малко наранено — каза тя, като си помисли, че ставаше все по-добра в изкуството на лъжата. — Едно момче, което познавам цял живот. Бащите ни се надяваха да се сродят, но... — Млъкна и остави другите сами да си направят заключения.

— Жалко. Вие сте чудесно момиче. Трябва да ви запозная с брат си. Живее тук наблизо.

— Брат ви? — заекна Каролайн и в този момент обърна внимание на външния вид на графинята. Черна коса. Сиви очи.

О, не!

— Да. Мистър Блейк Рейвънскрофт от Сийкрест Манър. Познавате ли го?

Каролайн едва не си глътна езика, но все пак успя да каже:

— Да, познаваме се.

— Бях тръгнала да го посетя. Далеч ли сме от дома му? Досега не съм идвала.

— Не. Не. Отвъд... отвъд хълма е. — Посочи точно към Сийкрест Манър, после изведнъж свали ръката си, защото осъзна, че трепери. Какво щеше да прави? Не можеше да остане там, докато сестрата на Блейк е на гости. О, да върви по дяволите този мъж! Защо не й бе казал, че сестра му възнамерява да го посети?

Освен ако и той не знаеше. О, не. Блейк щеше да побеснее.

Каролайн нервно преглътна и каза:

— Не знаех, че мистър Рейвънскрофт има сестра.

Графинята махна неопределено с ръка и веднага й напомни за Блейк.

— Този негодник винаги ни игнорира. На по-големият ни брат тъкмо му се роди дъщеря. Дойдох да му кажа новината.

— О, аз... сигурна съм, че ще е много доволен.

— Значи сте единствената, която мисли така. Аз пък съм сигурна, че ще е повече от раздразнен.

Каролайн замига притеснено, без въобще да разбира.

— М-м-моля?

— Дейвид и Сара имат дъщеря. Четвърта дъщеря, което означава, че Блейк все още е втори по ред за наследяване на титлата.

— Разбирам. — Всъщност не беше така, но просто беше доволна, че не изръси нещо глупаво.

Графинята въздъхна.

— Ако Блейк стане виконт Дарнсби, което не е съвсем невъзможно, ще трябва да се ожени и да създаде наследник. А щом живеете в областта, със сигурност знаете, че той е заклет ерген.

— Всъщност не го познавам много добре. — Въобще не бе сигурна, че прозвуча особено убедително, затова побърза да добави: — Срещата съм го само на местни събирания, танци и други подобни.

— Наистина ли? — попита графинята с неприкрит интерес. — Брат ми е посетил провинциално събирание? Това е много странно. Предполагам, сега ще ми кажете, че луната е паднала в Английския канал.

— Е — добави Каролайн и преглътна болезнено, — случи се веднъж. Общността тук в Бърнмаут е малка и е естествено да знам кой е. Всички го познават.

Графинята помълча известно време и изведнъж попита:

— Казахте, че къщата на брат ми не е далеч?

— Да, милейди. На не повече от четвърт час пеша. — Каролайн погледна багажа. — Но ще трябва да оставите куфарите си тук.

Графинята махна с ръка. *Маниер на типичен Рейвънскрофт*, помисли си Каролайн.

— Брат ми ще изпрати хората си да ги приберат по-късно.

— О, но той... — Каролайн се закашля лудо, защото за малко да издаде Блейк, който имаше само трима слуги и от тях единствено камериера му можеше да вдига тежко.

Графинята я потупа по гърба.

— Добре ли сте, мис Дент?

— Глътнах малко прах, това е всичко.

— На мен ми прозвуча като гръмотевична буря.

— Е, да, понякога получавам пристъпи на силна кашлица.

— Наистина ли?

— Веднъж дори си загубих гласа.

— Така ли? Не мога да си го представя.

— И аз не можех — каза честно Каролайн, — докато не се случи.

— Сигурно гърлото ви е доста зачервено. Трябва да ни придружите до къщата на брат ми. След чаша чай ще се почувствате по-добре.

Каролайн се изкашля отново. Този път наистина.

— Не, не, не, не, не — възрази, дори по-бързо отколкото ѝ се искаше. — Наистина не е нужно. Не искам да се натрапвам.

— Но вие няма да се натрапите. Все пак, трябва да ме упътите към Сийкрест Манър. Да ви предложим чай и малко почивка е най-малкото, което мога да направя за добрината ви.

— Наистина не е необходимо — каза Каролайн, — а и пътя до там е доста лесен. Трябва само да следвате...

— Много съм зле с посоките — прекъсна я графинята. — Миналата седмица се загубих в собствения си дом.

— Малко ми е трудно да го повярвам, лейди Феъруич.

Тя сви рамене.

— Сградата е голяма. Омъжена съм за графа от десет години и все още не съм стъпвала в източното крило.

Каролайн преглътна и се усмихна леко, без да има и най-малка представа как да ѝ отговори.

— Настоявам да ме придружите — продължи графинята, като я хвана под ръка — и е най-добре да ви предупредя, че няма смисъл да спорим. Аз винаги постигам своето.

— Никак не ми е трудно да повярвам в това, лейди Феъруич.

Графинята избухна в смях.

— Мис Дент, мисля, че с вас ще се разбираме чудесно.

Каролайн побледня.

— Това означава ли, че планирате да останете в Бърнмаут по-дълго?

— Само около седмица. Глупаво е да измина целия този път и после да се връщам.

— Целия път? Нима до Лондон не са само сто мили? — Каролайн се намръщи. Блейк не беше ли казал това сутринта?

— Сто мили, двеста мили, петстотин мили... — Тя отново махна в типичния за Рейвънскрофт маниер. — Щом трябва да опаковам багаж, какво значение има?

— Н-н-не знам — отвърна Каролайн, която имаше чувството, че е била пометена от вихрушка.

— Сали! — извика графинята на прислужницата си. — Мис Дент ще ме заведе до къщата на брат ми. Защо не останеш тук с Феликс да пазите багажа? Скоро ще ви изпратим някого.

След това решително пое право към Сийкрест Манър, буквално повличайки Каролайн след себе си.

— Брат ми сигурно ще се зарадва много да ме види! — изчурулика тя.

Каролайн се заклати след нея.

— Обзалагам се, че сте права.

Блейк не беше в добро настроение.

Очевидно беше загубил всяка частичка от здрав разум, която притежаваше. Нямаше друго обяснение задето бе замъкнал Каролайн в стаята си и почти я беше изнасилил посред бял ден. И ако това не беше достатъчно лошо, сега изгаряше от незадоволено желание благодарение на своя, бъркащ се във всичко иконом.

Но най-лошото, възможно *най-лошото* бе това, че Каролайн бе изчезнала. Претърси къщата от горе до долу, отпред и отзад, и не я намери никъде. Не мислеше, че е избягала — имаше достатъчно разум, за да не го направи. Вероятно се разхождаше из околностите, в опит да проясни главата си.

Кое то би било напълно разбираемо и приемливо, ако образа ѝ не бе разпръснат със стотици портрети из страната. Беше грозна рисунка със сигурност — Блейк още беше убеден, че трябва да е нарисувана усмихната — но все пак, някой можеше да я намери и върне на Прюит...

Той преглътна. Не му хареса мисълта, че може да я изгуби.

Проклето да е това момиче! Нямаше време за ситуации като тази и определено нямаше място в сърцето си за друга жена.

Блейк изруга под нос, докато буташе завесата и оглеждаше градината зад къщата. Каролайн сигурно беше минала по стълбището за прислугата, единствения друг изход от банята. Бе претърсил земите основно, като най-вече проверяваше задната част. По някаква причина си мислеше, че тя ще се върне по пътя, по който бе тръгнала. Беше момиче, което би направило точно това.

Но от нея нямаше и следа, затова изруга отново и пусна завесата. Точно тогава чу силно и доста рязко почукване на входната врата.

Той изруга за трети път, раздразнен, че не я познаваше по-добре. С широки, бързи крачки стигна до вратата, а в главата му се въртяха

хилядите упреци, които щеше да изрече. И когато свършеше, тя ни би и помислила отново да пристъпи извън прага му.

Ръката му хвана бравата и той разтвори вратата, изричайки ядосано:

— Къде, по дяволите беше...

Той зяпна.

После примигна.

И отново затвори устата си.

— Пенелъпи?

ГЛАВА 15

„Сест-ро-у-бий-ство (съществително име) — да убиеш собствената си сестра.

Страхувах се, че пред очите ми ще се извърши сестрорубийство. Наистина се страхувах.“

Из личния речник на Каролайн Трент.

Пенелъпи весело му се усмихна и тръгна по коридора.

— Прекрасно е да те видя, Блейк. Сигурно си изненадан.

— Да, да, може да се каже.

— Щях да пристигна по-рано...

По-рано?

— ... но имах малък инцидент с каретата и ако не беше скъпата мис Дент...

Блейк хвърли поглед към вратата и видя Каролайн.

Каролайн?

— ... щях да се изгубя съвсем. Разбира се, нямах представа, че сме толкова близо до Сийкрест Манър и както казах, ако не беше скъпата мис Дент...

Той отново погледна Каролайн, която лудо въртеше главата си.

Мис Дент?

— ... кой знае колко време щях да прекарам, седнала на багажа си отстрани на пътя, едва на няколко минути оттук. — Пенелъпи спря да си поеме дъх и го погледна грейнала. — Появата ми не те ли накара да загубиш дар слово?

— Не само своята — промърмори той.

Пенелъпи се повдигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Все същия както винаги, скъпи братко. Без всякакво чувство за хумор.

— Имам прекрасно чувство за хумор — каза той, леко жегнат. — Просто не съм свикнал да бъда изненадан от неочаквани гости. А си

довела и мис... — Да го вземат мътните. Как, по дяволите, я беше нарекла Пенелъпи?

— Дент — услужливо се обади Каролайн, — мис Дент.

— Аха. Познаваме ли се?

Сестра му го погледна ядосано, което никак не го изненада. Един джентълмен не биваше да забравя дамите, а Пенелъпи приемаше етикета много сериозно.

— Не си ли спомняш? — каза високо тя. — На местните танци миналата есен. Мис Дент ми разказа всичко.

Проклетите местни танци? Какви приказки ѝ бе разказала Каролайн?

— Разбира се — каза той с овладян глас. — Просто не си спомням кой ни представи. Дали не беше братовчед ви?

— Не — отвърна Каролайн с толкова сладък глас, че можеше да извлече мед от него, — беше пралея ми. Мисис Мъмбълторп. Сигурно си я спомняте?

— О, да! — възкликна той и ѝ махна да влезе в коридора. — Възхитителната мисис Мъмбълторп. Как съм могъл да я забравя? Изключителна жена. Последния път, когато вечеряхме заедно пях на тиролски.

Каролайн се препъна на стълбите.

— Да — каза през зъби, като се подпря на вратата, за да не падне, — прекара си чудесно в Швейцария.

— Ммм, да. И тя така спомена. Всъщност, докато свърши да пее, цялата околност беше разбрала колко добре си е прекарала.

Пенелъпи слушаше с интерес.

— Трябва да ме запознаете с леля си, мис Дент. Изглежда ми ужасно интересна. Искане ми се да се срещнем, докато съм в Бърнмаут.

— Колко време планираш да останеш?

— Страхувам се, че не мога да ви запозная с леля Хортензия — каза Каролайн на Пенелъпи. — Толкова ѝ хареса пътуването до Швейцария, че реши да предприеме още едно.

— До къде? — попита Пенелъпи.

— Да, къде? — повтори Блейк, като се наслаждаваше на паникьосаното ѝ изражение, докато тя измисляше подходяща страна.

— Исландия — изгърси тя.

— Исландия? — каза Пенелъпи. — Колко странно. Не познавам човек, който да е бил там.

Каролайн се усмихна леко и обясни:

— Островите винаги са я привличали.

— Това обяснява — каза Блейк с напълно безизразно лице — скорошното ѝ пътуване до Швейцария.

Каролайн му обърна гръб и каза на Пенелъпи:

— Най-добре изпратете някого за багажа.

— Да, да — промърмори тя, — след малко. Но първо, Блейк, преди да съм забравила, ще отговоря на сравнително грубия ти въпрос. Възнамерявам да остана около седмица или малко повече. Стига това да те устройва, разбира се.

Той я погледна едновременно развеселено и невярващо.

— И кога съгласието ми е имало значение за теб?

— Никога — сви безгрижно рамене Пенелъпи, — но така е възпитано и трябва да се преструвам, нали?

Каролайн със завист наблюдаваше как двамата се препират. Блейк беше очевидно раздразнен от неочакваното посещение на сестра си, но си личеше, че я обича безмерно. Каролайн никога не бе усещала близостта между брат и сестра, всъщност за първи път се сблъскваше с нея.

Сърцето ѝ се сви от копнеж, докато ги слушаше. Искаше ѝ се някой да дразни и нея; някой, който да я подкрепя в трудни моменти.

Но най-вече ѝ се искаше да има някой, който да я обича.

Изведнъж осъзна, че е на път да се разплаче.

— Наистина трябва да вървя — каза тя и тръгна към вратата. Да избяга беше единствената ѝ мисъл. Последното, което искаше, бе да се разплаче в коридора на Сийкрест Манър, точно пред Блейк и Пенелъпи.

— Но още не сте си изпили чая! — запротестира Пенелъпи.

— Не съм особено жадна. Т-трябва си вървя. Очакват ме.

— Със сигурност — провлече Блейк.

Каролайн спря на стълбите пред входната врата, като се чудеше къде, за бога, да отиде.

— Не искам да се тревожите за мен.

— Със сигурност не искате — промърмори Блейк.

— Блейк, скъпи — каза Пенелъпи, — настоявам да изпратиш мис Дент до дома ѝ.

— Добра идея — съгласи се той.

Каролайн кимна с благодарност. Не ѝ се искаше да се изправя пред него сега, но беше по-добре от алтернативата да скита безцелно из околността.

— Да, би било чудесно.

— Прекрасно. Казвате, че не е далеч? — Устните му се извиха леко и Каролайн се зачуди дали усмивката му беше предизвикана от иронията или от силното му раздразнение.

— Не — отвърна тя, — никак не е далеч.

— Тогава предлагам да вървим.

— Така ще е най-добре.

— Ще изчакам тук — вметна Пенелъпи. — Съжалявам, че не мога да ви изпратя, но съм безкрайно уморена от пътуването. Беше удоволствие да се запознаем, мис Дент. О! Но аз дори не знам малкото ви име.

— Наричайте ме Каролайн.

Блейк я погледна изненадан и заинтригуван защо не бе излъгала и за това.

— Каролайн. А аз съм Пенелъпи. — Тя стисна ръцете ѝ топло. — Чувствам, че ще станем близки приятелки.

На Каролайн ѝ се стори, че чува как Блейк мърмори под нос:

— Бог да ми е на помощ.

И двамата се усмихнаха на Пенелъпи и излязоха от къщата.

— Къде отиваме? — прошепна тя.

— По дяволите — изсъска той и се обърна през рамо, за да се увери, че не ги чуват. — Ще ми обясниш ли, какво, дявол да го вземе, става?

— Вината не е моя — каза бързо тя, докато го следваше.

— Защо ли ми е трудно да го повярвам?

— Блейк! — избухна тя, хвана го за рамото и го спря. — Да не мислиш, че съм изпратила на сестра ти покана да дойде? Нямах представа коя е. Дори не знаех, че *имаш* сестра! И тя нямаше да ме види, ако не бях стъпила на проклетия клон.

Блейк въздъхна, започнал да осъзнава какво се бе случило. Беше катастрофа — голяма, велика, чудовищна, неудобна и досадна

катастрофа. Животът му беше пълен с такива тези дни.

— Какво, по дяволите, да правя с теб?

— Нямам представа. Не мога да остана в къщата, докато сестра ти е на гости. Ти самият ми каза, че семейството ти не знае за работата ти към Военното министерство. Предполагам това включва и Пенелъпи?

Блейк кратко кимна и тя добави:

— Ако тя разбере, че съм прекарала известно време в Сийкрест Манър, ще узнае и за тайната ти работа.

Блейк изруга под нос.

— Не одобрявам потайността ти към семейството ти — каза Каролайн, — но ще уважа желанието ти. Пенелъпи е много мила жена. Не ми се иска да се тревожи за теб. Това би я разстроило, а ще разстрои и теб.

Блейк я зяпна, неспособен да каже и дума. От всички причини Каролайн да не иска сестра му да знае за временното ѝ пребиваване в Сийкрест Манър, тя избра единствената неегоистична. Можеше да каже, че се тревожи за репутацията си. Или че се страхува да не би Пенелъпи да я върне на Оливър. Но не, тя се тревожеше, че действията ѝ могат да наранят него.

Преглътна и се почувства неловко в присъствието ѝ. Каролайн наблюдаваше лицето му внимателно и очакваше отговор, но той нямаше представа какво да каже. Накрая тя попита:

— Блейк?

— Толкова си внимателна.

Тя премигна изненадано.

— О!

— О?

— Ооо — тя леко се усмихна, — предполагам, очаквах, че ще ми се караш още.

— И аз така си мислех. — Изглеждаше изненадан точно колкото нея.

— О! — Тя се усети и добави: — Съжалявам.

— Трябва да помислим какво да правим с теб.

— Предполагам, нямаш някоя ловна хижа наблизо?

— Наоколо няма място, където можеш да се скриеш — поклати глава той. — Мога да те пратя с карета в Лондон.

— Не! — отвърна Каролайн, леко засрамена от реакцията си. — Не мога да отида в Лондон.

— Защо не?

Тя се намръщи. Добър въпрос, но не можеше да му каже, че ще ѝ липсва.

— Сестра ти ще очаква да ме види. Ще ме потърси.

— Хитро го измисли, предвид факта, че нямаш дом, където да те потърси.

— Да, но тя не го знае. Ще попита теб за адреса ми. И какво ще кажеш?

— Ще кажа, че си отишла в Лондон. В крайна сметка, истината винаги е най-добрия вариант.

— Колко хубаво, нали? — каза тя саркастично. — С моя късмет, тя ще се върне обратно в Лондон, за да ме търси.

— Да, сестра ми е в състояние да постъпи точно така — въздъхна Блейк.

— Май това се предава по наследство.

Той само се засмя.

— Така е, скъпа, но ние Рейвънскрофт не можем да се мерим с Трент, когато стане дума за упорство.

Каролайн се начумери, но не му отвърна, защото знаеше, че е истина. Накрая, съвсем подразнена от лукавата му усмивка, каза:

— Можем да спорим за лошите си черти вечно, но това няма да реши проблема. Къде да отида?

— Мисля, че трябва да се върнеш в Сийквест Манър. Не ми хрумва по-добро решение. На теб?

— Но Пенелъпи е там!

— Ще те скрием. Няма друг вариант.

— О, мили боже! — промърмори тя. — Това е катастрофа. Пълна катастрофа.

— С това, Каролайн, съм напълно съгласен.

— Дали слугите ще помогнат да я заблудим?

— Трябва. Вече знаят, че си тук. Добре е, че са само трима...

Мили боже!

— Какво?

— Слугите. Те не знаят как да те наричат пред Пенелъпи.

Каролайн побледня.

— Стой тук. Скоро ще се върна.

Блейк се отправи към къщи, но не успя да измине и десет ярда, когато в главата на Каролайн проблесна нова мисъл.

— Блейк! — извика тя. — Почакай!

Той забави крачка и се обърна към нея.

— Не бива да се връщаш през главния вход. Ако Пенелъпи те види, ще се учуди, че толкова бързо си ме изпратил до къщи и си се върнал.

Блейк изруга тихо.

— Ще мина през страничния вход. Струва ми се, че добре си запозната с него.

Каролайн го изглежда сърдито. Разбира се, това бе намек, че го бе използвала, за да избяга от дома му преди няколко часа.

— Всъщност, можеш да дойдеш с мен — каза Блейк. — Ще минем през страничния вход и после ще решим какво да правим с теб.

— С други думи, предлагаш да чакам в твоята баня за неопределено време?

— Не съм правил толкова далечни планове — ухили се той, — но сега, когато сама го предложи, мисля, че е много добра идея.

В този момент Каролайн трябваше да си признае, че устата ѝ е твърде голяма. За щастие, преди да е предложила още нещо глупаво, той я хвана за ръката и я повлече след себе си. Минаха през имението и се озоваха сред дърветата точно срещу входа за слугите.

— Ще трябва да пробягаме през откритото пространство — каза Блейк.

— Какви са шансовете Пенелъпи да не се намира в тази част на къщата? — попита тя.

— Не много големи. Оставихме я близо до гостната и сигурно се е качила на втория етаж, за да си намери спалня.

Каролайн изплашено възкликна.

— Ами ако попадне на моята? Вътре са роклите ми. Те са само три, разбира се, но е очевидно, че не са *твои*.

Блейк изруга отново.

Каролайн повдигна вежди.

— Знаеш ли, започвам да усещам нещо успокояващо в ругатните ти. Ако не ругаеше, животът щеше изглежда ненормален.

— Ти си странна жена.

Блейк я дръпна за ръката и преди да е осъзнала какво става, вече тичаха по моравата. Каролайн никога не бе била особено религиозна, но реши, че е крайно време да прояви набожност, и през целия път се молеше Пенелъпи да не ги види.

Те се плъзнаха през страничната врата и задъхани спряха пред стълбите.

— Отивай в банята — нареди ѝ Блейк, — аз ще потърся слугите.

Каролайн се втурна нагоре и тихо влезе в банята. След като се озова в безопасност огорчено се огледа.

Един Бог знаеше, колко дълго щеше да ѝ се наложи да стои тук.

— Какво пък — каза си на глас, — можеше да е и по-зле.

Три часа по-късно Каролайн стигна до заключението, че единствения начин да не умре от скука е да измисли какво може да е по-зле от положението, в което се намираше.

Но това не беше лесно.

Веднага отхвърли нереалните варианти, като това да бъде смачкана от двуглава крава и се съсредоточи върху по-правдоподобните.

— Банята можеше да е по-малка — замислено каза тя и погледна в огледалото. — Или много грозна. Или... или... той би могъл да забрави да ме нахрани.

На лицето ѝ се появи недоволна гримаса.

Този проклетник бе забравил да я нахрани!

— Стаята можеше да няма прозорец. — Тя опита да погледне към двора. Но трябваше да си непоправим оптимист, за да наречеш това остъклено нещо прозорец. — Можеше да има за домашен любимец таралеж, който да държи в умивалника.

— Това е малко вероятно — разнесе се мъжки глас, — но все пак възможно.

Каролайн вдигна поглед и видя Блейк на вратата.

— Защо се забави? — зашепна тя. — Умирам от глад.

Той ѝ хвърли една ечемичена питка.

— Колко благородно — каза Каролайн, докато дъвчеше бързо. — Това основното ястие ли е или предястието?

— Не се тревожи, няма да останеш гладна. Мислех, че Пъруик ще припадне, когато чу къде се криеш. Сега двамата с мисис Микъл ти приготвят истински пир.

— Пъруик очевидно е по-добър от теб.

Той сви рамене.

— Без съмнение.

— Успя ли да предупредиш слугите да не споменават за мен пред Пенелъпи.

— Не се тревожи. Тук си в безопасност. И донесох вещите ти. В спалнята ми са.

— Няма да остана с теб в една стая! — заяви надменно Каролайн.

— Кога съм казал такова нещо? Свободна си да останеш в банята. Ще ти донеса одеяло и възглавница. С малко повече въображение това място може да стане доста уютно.

Тя присви очи намръщено.

— Присмиваш ми се, нали?

— Съвсем малко, уверявам те.

— Пенелъпи пита ли за мен?

— Разбира се. Даже ти написа и писмо, с покана да дойдеш утре през деня. — Блейк бръкна в джоба си, извади малък плик и ѝ го подаде.

— Това е голямо утешение — промърмори тя.

— На твоето място не бих се оплаквал. Във всеки случай, това означава да напуснеш мястото на своето заточение.

Каролайн се раздразни от присмеха му. Скочи и сложи ръце на кръста си.

— О, колко сме войнствени днес.

— Не ме дразни!

— Забавно е.

Тя хвърли по него нощното гърне.

— Можеш да се възползваш от *това* в собствената си стая!

Блейк се отмести и даже се разсмя, когато гърнето се удари в стената и се разби на парчета.

— Предполагам, че трябва да съм доволен, че не беше пълно.

— Ако беше пълно — изсъска тя, — щях да се целя в главата ти.

— Каролайн, не съм виновен, че се озова в такава бъркотия.

— Знам, но не е нужно се радваш толкова.

— Държиш се неразумно.

— Не ме интересува. — Тя запрати по него парче сапун. То се размаза по стената. — Имам пълното право да се държа неразумно.

— Наистина ли? — Той отново се наведе, защото към него летяха приборите му за бърснене.

— В рамките на една седмица едва не ме изнасиха, отвлякоха ме, вързаха ме за леглото, накараха ме да кашлям така, че да остана без глас...

— Това си беше твоя собствена идея.

— Да не говорим, че извърших престъпление, като проникнах в дома на опекуна си с двама непознати, едва не попаднах в ръцете на Прюит...

— Да не забравиш, че си навехна глезена — подсказа ѝ той.

— Оооооо, ще те убия!

Ново парче сапун полетя към главата на Блейк и закачи ухото му.

— Мадам, постигате напредък.

— А сега — почти изкрецтя тя — трябва да живея една седмица в твоята баня!

Блейк намери това за много забавно и прехапа устни, за да не се разсмее. Без особен успех.

— Престани да се смееш! — проплака Каролайн.

— Блейк? — дочу се женски глас.

Те веднага млъкнаха.

— Това е Пенелъпи! — прошепна той.

— Блейк, какви са тези викове?

— Бързо! — прошепна той и изтика Каролайн на стълбите. — Скрый се!

Тя едва успя да затвори вратата, когато сестра му влезе в банята.

— Блейк? — за трети път попита тя. — Какъв е този безпорядък?

— Нищо особено, Пени. Аз...

— Какво се е случило тук? — повиши глас Пенелъпи.

Брат ѝ се огледа и прехапа език. На пода се търкаляха разбитото гърне, приборите за бърснене, няколко кърпи...

— Аз... аз... — Явно му бе по-лесно да лъже в името на националната сигурност, отколкото сестра си.

— А тези следи по стената? От сапун ли са? — попита тя.

— Хм... вероятно, да.

— Има едно парче и на пода.

— Е... да, тази сутрин бях доста несръчен.

— Блейк, има ли нещо, което криеш от мен?

— Има доста неща, които не споделям с теб — честно отвърна той, като се стараеше да не мисли за Каролайн, която стоеше на стълбите и навярно се смееше, докато го слушаше как се мъчи. — А какво е това бялото на пода? — Пенелъпи се наведе и взе лист хартия. — Това е писмото, което написах на мис Дент! Как се е озовало тук?

— Нямах време да го изпратя. — Слава богу, Каролайн не бе успяла да го отвори.

— За бога, не го оставяй да се търкаля на пода. — Тя присви очи, погледна Блейк и попита: — Да не си болен?

— Всъщност, малко — отвърна той, като се хвана за спасителната сламка. — През последния час ми се вие свят. Затова гърнето се разби.

Пенелъпи пипна челото му.

— Нямах температура.

— Уверен съм, че единственото, от което се нуждая, е един добър сън.

— И аз мисля така. — Тя нацупи устни. — Но ако утре сутрин не се почувстваш по-добре, ще извикам лекар.

— Добре.

— Може би сега трябва да си легнеш.

— Да — отвърна Блейк и буквално я изтика от банята. — Добра идея.

— Ще ти помогна да си оправиш леглото.

Той най-накрая затвори вратата на банята и облекчено въздъхна. Но определено не беше доволен от случилото се. Последното, което искаше, бе по-голямата му сестра да кръжи около него. Но поне беше по-добре, отколкото ако беше заварил Каролайн да разбива гърнето и да го замеря със сапун.

— Мистър Рейвънскрофт?

Той изви очи. На прага стоеше Пъруик, понесъл отрупан с храна поднос. Блейк неистово закима с глава, но беше твърде късно. Сестра му вече се бе обърнала.

— О, Пъруик — каза тя. — Какво е това?

— Храна — отвърна иконома, който явно не очакваше да я открие тук и удивено се огледа.

Блейк се намръщи. Проклетия иконом търсеше Каролайн с поглед. На него естествено можеше да се разчита да е дискретен, но ставаше доста непохватен в подобни ситуации.

Пенелъпи подозрително изгледа брат си:

— Гладен ли си?

— Ъ... да, мислех да закуся малко.

Тя повдигна капака на едното блюдо, което се оказа печено свинско.

— И наричаш това закуска?

Пъруик се усмихна доволно.

— Решихме да ви предложим нещо по-питателно, тъй като казахте, че желаете вечерята да е лека.

— Много благоразумно — измърмори Блейк.

Можеше да се закълне във всичко свято, че това печено поначало бе предназначено за вечеря. Явно Пъруик и мисис Микъл бяха решили да изпратят всичката вкусна храна на Каролайн, а да сервират на „истинските“ обитатели на Сийкрест Манър рядка овесена каша. Те не скриха неодобрението си, когато разбраха, къде се е преместила сега тя.

Като остави подноса на масата, Пъруик се обърна към Пенелъпи.

— Простете, но мога ли да си позволя дързостта, милейди...

— Пъруик — изръмжа Блейк, — ако още веднъж чуя тази реплика, Бог ми е свидетел, ще те удавя в Английския канал!

— О, боже мой — въздъхна Пенелъпи, — по всичко личи, че има треска. Какво мислиш, Пъруик?

Икономът се протегна да докосне челото на Блейк, но за малко да отхапят ръката му.

— Докосни ме и ще умреш! — озъби се Блейк.

— Малко сме раздразнителни, а? — с усмивка попита Пъруик.

— Чувствах се прекрасно, докато не дойде ти.

— Днес се държи много странно — каза Пенелъпи на иконома.

Пъруик кимна важно.

— Може би трябва да го оставим сам. Когато си почине, ще се почувства по-добре.

— Много добре. — Пенелъпи тръгна с иконома към вратата. — Ще те оставим. Но ако разбере, че не си си легнал, много ще се ядосам.

— Да, да — бързо се съгласи Блейк. — Обещавам да си легна. Само не ме будете. Спя много леко.

Пъруик силно изсумтя, което беше странно за обикновено безупречното му поведение.

Блейк затвори вратата след него, облегна се на стената и дълбоко въздъхна.

— Мили боже, ще се спомина, преди да доживея до тридесет.

— Хм — дочу се от банята. — Бих казала, че си ги преполовил.

Блейк се обърна и видя Каролайн на вратата да му се усмихва язвително.

— Какво искаш? — сопна се той.

— Нищо — невинно отвърна тя. — Само да кажа, че си прав.

— Какво имаш предвид? — извиси глас Блейк и заплашително пристъпи към нея. Но тя не изглеждаше изплашена.

— Не помня от кога не съм се смяла така. — Тя взе подноса.

— Каролайн, имаш ли нужда от врата си?

— Да. Защо?

— Защото ако не затвориш вратата след себе си, ще го счупя.

Тя послушно се скри в банята.

— Ще те послушам. — Затвори вратата и го остави в стаята, кипящ от негодувание.

И като финал на цялата тази сцена, той чу от банята силно изщракване.

Проклетата жена го беше заключила. Беше взела всичката храна и го беше заключила.

— Ще си платиш за това! — изкрещя Блейк на вратата.

— Не вдигай шум — дочу се приглушения ѝ глас. — Храня се.

ГЛАВА 16

„*Ти-ти-ва-ция* (съществително име) — незначителни изменения и допълнения към прическата.

Необходимостта да стоя в банята, ми предостави време за титивация.

Кълна се, че косата ми никога не е изглеждала толкова прекрасно!“

Из личния речник на Каролайн Трент

Същата вечер, по време на вечеря, в главата на Блейк се зароди мисълта, че с огромно удоволствие би убил мис Каролайн Трент.

Другото, за което си помисли, бе, че тази идея му бе хрумвала и преди. Момичето не само бе объркало всичко в живота му — бе влязла в него, преобърна го наопаки и го подпали.

„Не — великодушно реши той, — да я убие бе твърде силно казано.“ Не беше чак толкова горд, за да не си признае, че се е привързал към нея. Но определено искаше да ѝ запуши устата.

Да, именно да ѝ запуши устата. Тогава поне щеше да си мълчи.

Прекрасно.

— Блейк — каза Пенелъпи, със съсредоточен поглед. — Това супа ли е?

Той кимна.

Тя погледна в купичката с почти прозрачен бульон.

— Наистина ли?

— На вкус прилича на солена вода — промърмори бавно той, — но мисис Микъл ме увери, че е супа.

Пенелъпи нерешително разбърка бульона и отпи доста солидна глътка червено вино.

— Има ли вероятност да е останало от печеното?

— Мога да те уверя, че ще ни бъде невъзможно да опитаме от него.

Дори и сестра му да бе намерила изказването му за леко странно, с нищо не го показва.

— Може Пъруик да ни донесе и нещо друго. Кроасани, например.

Блейк поклати глава.

— Винаги ли ти сервират толкова... лека вечеря?

Той отново поклати глава.

— О, значи, това е специален случай?

Не знаеше как да ѝ отговори и не измисли нищо по-добро от това, освен да изяде още една лъжица от отвратителната супа. Все пак в нея сигурно имаше *нещо* с хранителна стойност.

И точно тогава, за негово изумление, Пенелъпи плесна с ръце, стана червена като цвекло и каза:

— О, толкова съжалявам!

Той бавно отпусна лъжицата.

— Моля?

— Разбира се, че е специален случай. Извини ме, съвсем забравих.

— Пенелъпи, за какво, по дяволите, говориш?

— За Мирабел.

Блейк усети неприятно присвиване в гърдите. Защо сестра му си бе спомнила за неговата починала годеница точно сега?

— И какво за Мирабел? — попита я непоколебимо.

Тя примигна.

— Ооо... значи не помниш. В такъв случай, все едно нищо не съм казала.

— Пенелъпи, за бога, кажи ми какво имаш предвид.

Тя прехапа устни нерешително.

— Днес е единадесети юли, Блейк — тихо и с болка в гласа произнесе тя.

За един миг той я гледаше недоумяващо и в следващия си спомни.

Единадесети юли. Беше годишнина от смъртта на Мирабел.

Той стана така рязко, че стола му с трясък падна на пода.

— Ще се видим утре — сподавано каза той и се отправи към вратата.

— Блейк, почакай! Не си тръгвай! — Тя скочи и се втурна след него. — Не трябва да оставаш сам точно сега.

Той спря и без да се обръща, каза:

— Ти не разбираш, Пенелъпи. Аз винаги ще бъда сам.

Два часа по-късно Блейк вече беше порядъчно пиян. Знаеше, че това едва ли ще го накара да се чувства по-добре, но се надяваше, че с всяка следваща глътка ще чувства по-малко.

Въпреки това, уискито не помогна.

Как можа да забрави? Всяка година отбелязваше този ден с малък подарък, като се стараеше да даде на Мирабел след смъртта това, което не бе успял да ѝ даде приживе. В първата година бяха цветя, които пося на гроба ѝ. Банално, разбира се, но мъката му бе твърде силна, а и бе млад и не знаеше какво друго би могъл да направи.

На следващата година посади дърво на мястото, където бе загинала. Това бе символично, защото като дете Мирабел се катереше по дърветата по-бързо от всяко момче в околността.

После няколко години подред бе правил подаръци на изоставените деца в приютите, дари книги на училището, където бе учила и прати анонимен чек на родителите ѝ, които едва свързваха двата края.

А тази година... нищо.

Несигурно се затътри към плажа, като с едната ръка пазеше равновесие, а с другата стискаше бутилката уиски. В края на пътеката, елегантно се спусна и се строполи на земята. Тревата се стелеше точно пред ситния и фин пясък, с който бе известен Бърнмаут. Той остана там, загледан към Английския канал като се чудеше какво, по дяволите, да прави от тук нататък.

Бе излязъл от къщи с надеждата, че свежия въздух ще проясни мислите му. Искаше да се избави от натрапчивото съчувствие на Пенелъпи, която с въпросите си само бе бръкнала в душевните му рани. Но свежия въздух не притъпи болката. Всичко това просто му напомни за Каролайн. Когато се бе върнала в къщи този следобед, косата ѝ миришеше на море, а кожата ѝ бе покрита с лек загар.

Каролайн. Затвори очи с болка. Знаеше, че тя бе причината да забрави за Мирабел.

Отпи още уиски направо от бутилката. То изгори гърлото му, но Блейк се зарадва на болезненото усещане. Беше грубо и просташко, но точно това му се струваше удачно. Днес не искаше да се държи като джентълмен.

Легна по гръб и се загледа в небето. Нощта беше безлунна, а звездите изглеждаха щастливи, сякаш изобщо не се интересуваха от това, което ставаше по света.

Добре се зачуди, дали не му се подиграваха.

Блейк изруга. Ставаше сантиментален. Навярно бе пил твърде много. Седна и изпи още една глътка.

Алкохолът притъпи чувствата му и замъгли мислите му. Сигурно затова не долови приближаващите се стъпки, докато не се чуха почти до него.

— Кой е т-тук? — едва изговори той, като се облегна на лакти. — К-кой е?

Каролайн се наведе над него и звездите заблестяха в кестенявите ѝ коси.

— Аз.

— Какво правиш тук?

— Видях те през моя прозорец. — Тя се усмихна сухо. — Извини ме, през твоя прозорец.

— Трябва да си вървиш.

— Вероятно.

— Не съм подходяща компания.

— Да — съгласи се тя. — Съвършено пиян си. Не трябваше да пиеш на празен стомах.

Той се разсмя глухо.

— И кой е виновен, че стомаха ми е празен?

— Явно таиш дълго обидите.

— Аз съм ужасно злопамятен, мадам. — При тези думи присви вежди. Паметта му никога не го бе подвеждала... до този момент.

Каролайн се намръщи.

— Донесох ти нещо за ядене.

Той мълча дълго и накрая каза тихо:

— Връщай се в къщата.

— Защо си толкова разстроен?

Вместо отговор той отпи още една глътка уиски и изтри с ръкав устните си.

— Никога досега не съм те виждала пиян.

— Не знаеш много неща за мен.

— Знам за теб повече отколкото си мислиш — каза тя, внимателно вгледана в очите му.

Това привлече вниманието му. В погледа му лумна моментен гняв, но после отново стана празен.

— Толкова по-зле за теб.

— Ето, хапни. — Каролайн протегна към него нещо, завито в носна кърпа. — Ще притъпи алкохола.

— Това е последното, което искам.

Тя се отпусна до него на тревата.

— Това не си ти, Блейк.

Той внезапно се обърна и яростно я изгледа със сивите си очи.

— Ни ми казвай дали съм аз, или не! — изсъска. — Нямах никакво право.

— Като твоя приятелка — меко му възрази, — имам всички права.

— Днес — почти извика Блейк и неловко размахна ръка, сякаш за да запази равновесие — е единадесети юли!

Каролайн не отвърна нищо. Не знаеше как да отвърне на толкова очевиден факт.

— Единадесети юли — повтори той. — Този ден ще остане в живота на Блейк Рейвънскрофт като деня, в който той... когато аз...

Каролайн се наклони по-близо, потресена от болката и отчаянието, които звучаха в гласа му.

— Какъв ден, Блейк? — прошепна тя.

— Деня, в който я оставих да умре.

Тя пребледня само от мъката, с която го изрече.

— Не. Ти не си виновен.

— Да. Какво знаеш ти за това, по дяволите?

— Джеймс ми разказа за Мирабел.

— Мръсно копеле!

— Благодарна съм му. Искях да знам повече за теб.

— Защо, хиляди дяволи, си искала да научиш повече за мен? — раздразнено попита той.

— Защото аз те об... — Каролайн млъкна по средата на думата, ужасена от това, което едва не каза. — Защото те харесвам, Блейк. Защото си мой приятел. Не съм имала много такива в живота си и може би заради това толкова ценя приятелството.

— Не мога да бъда твой приятел — сухо отвърна той.

— Защо? — попита го и затаи дъх в очакване на отговора.

— Защото не мога.

— А ти не мислиш ли, че аз трябва да реша?

— Боже мой, Каролайн, какво да направя, за да ми повярваш? Казвам ти за последен път: аз не мога да ти бъда приятел. И никога няма да мога.

— Но защо?

— *Защото те желая.*

Тя направи усилие да не отскочи назад. Беше напълно пиян и в очите му светеше такова неприкрито желание, че това я изплаши.

— Уискито говори вместо теб — припряно каза тя.

— Така ли мислиш? Значи изобщо не познаваш мъжете, скъпа моя.

— Познавам *теб*.

Той се разсмя.

— Не знаеш и половината от това, което аз знам за теб, мис Трент.

— Не ми се подигравай — прошепна тя.

— Достатъчно дълго те наблюдавах. Да ти го докажа ли? Зная за теб всичко, дори най-малките подробности. Мога да напиша книга за теб.

— Блейк, мисля, че ти трябва...

Той допря пръст до устните ѝ като не ѝ позволи да довърши.

— Ще започна от тук, от устните ти — прошепна.

— Моите...

— Шшт. Сега е мой ред. — Плъзна палец по изящно очертаната ѝ устна. — Пухкави. Розови. Това е истинският им цвят, нали?

Тя потвърди с кимване и пръста му погъделичка кожата ѝ, като направи чувственото удоволствие почти непоносимо.

— Никога преди не съм виждал такива устни. Някога споменаваха ли съм, че те бяха първото нещо, което забелязах в теб?

Тя седеше неподвижно, твърде развълнувана дори да кимне отново.

— Долната е красива, но тази... — отново прокара пръст по горната ѝ устна — е просто изумителна. И иска да бъде целуната. Когато мислех, че си Карлота... дори тогава копнеех да те целуна. Боже, как се ненавиждах тогава!

— Но аз не съм Карлота — прошепна Каролайн.

— Знам. И това е също толкова ужасно, защото сега почти имам право да те желая. Аз мога...

На Каролайн ѝ се стори, че ще умре, ако той не довършеше мисълта си.

— Какво?

Блейк поклати глава.

— Разсеях се. — Плъзна пръст по скулите ѝ и бавно закръжи край очите ѝ.

Каролайн ги затвори.

— Ето още нещо, което знам за теб.

Устните ѝ се разтвориха, а дишането ѝ стана накъсано.

— Очите ти... с божествените си ресници, които са съвсем малко по-тъмни от косата ти. — Той прокара пръст по слепоочието ѝ. — Мисля, че ми харесват повече, когато са отворени.

Каролайн отвори очи.

— О, така е по-добре. Най-удивителния цвят на света. Ти някога плавала ли си в открито море?

— Само в детството си.

— Тук, на брега, водата е сива и мътна, но ако отплаваш навътре, става чиста и ясна. Разбираш ли за какво говоря?

— Струва ми се, че да.

Той сви рамене и изведнъж отпусна ръка.

— И това не може да се сравни с очите ти. Чувал съм, че в тропиците водата е още по-красива. Навярно твоите очи са с цвета на океана на екватора.

Тя нерешително се усмихна.

— Искане ми се да видя екватора.

— Скъпо мое момиче, не смяташ ли, че за начало трябва да видиш Лондон?

— Сега стана жесток и дори не го мислиш наистина.

— Така ли?

— Да — отвърна тя, като се стараеше да си събере мислите и да говори твърдо. — Ти не се сърдиш на мен. Сърдиш се на себе си, уверена съм в това.

Той леко наведе главата си на една страна.

— Мислиш се за много наблюдателна?

— Какво искаш да отговоря на това?

— Ти си наблюдателна, но не толкова, че да се спасиш от мен. — Той се наведе напред и се усмихна опасно. — Знаеш ли, колко силно те желая?

Без да има сили да му отговори, тя поклати глава.

— Толкова силно те желая, че лежа буден всяка нощ, а тялото ми изгаря от копнеж.

Гърлото ѝ пресъхна.

— Толкова силно те желая, че един твой дъх ме кара да треперя.

Тя разтвори устни.

— Толкова те желая... — Нощния въздух се изпълни с гневния му смях. — Толкова дяволски много те желая, че забравих за Мирабел!

— О, Блейк, много съжалявам.

— Спести ми съжалението си.

— Тръгвам си — каза Каролайн и опита да стане. — В този момент не си в състояние да разговаряш.

Но той я хвана и я дръпна до себе си.

— Не ме ли чу какво казах?

— Чух всяка една твоя дума.

— Не искам да си отиваш.

Каролайн замълча.

— Искам те.

— Блейк, не трябва.

— Какво не трябва? Не трябва да те целувам? — Той се наведе над нея и жадно я целуна. — Твърде късно е.

Тя го гледаше, без да знае дали да се радва или плаши. Обичаше го, вече не се съмняваше в това. Но той се държеше толкова странно, че не можеше да го познае.

— Да не те докосвам? — попита я, плъзгайки ръка по талията и после по бедрото ѝ. — Вече отидох твърде далеч.

Зацелува я под брадичката, по шията и в ямката зад ухото. Кожата ѝ бе сладка и нежна и леко ухаеше на собствената му пяна за бръснене. Той се замисли какво ли бе правила с нея този следобед, но не го интересуваше особено. Имаше нещо много приятно в това да чувства по нея собствения си мирис.

— Блейк — нерешително произнесе тя, — не съм сигурна, че искаш точно това.

— Аз съм сигурен — отвърна той и гръмко се разсмя. — Съвършено сигурен. — Притисна устните си към нейните и измъкна фибите от косата ѝ, която се разпиля по раменете. — Нима не усещаш, колко съм сигурен?

Прокара върха на езика си по устните ѝ, а после проникна дълбоко в устата ѝ.

— Искам да те докосвам — каза и я опари с дъха си. — Навсякъде. — Решил да не се занимава с множеството копчета и кукички на роклята ѝ, той просто я свали през главата ѝ и я остави по тънка копринена долна риза. После пхна пръсти под тънките презрамки на рамото ѝ и цялото му тяло се напрегна. — Това аз ли ти го купих? — попита с дрезгав до неузнаваемост глас.

Тя кимна конвулсивно, защото ръката му се озова близо до гърдите ѝ.

— Беше в една от кутиите с рокли, които дойдоха от града.

— Много е хубаво — каза той и дръпна презрамката надолу. После хвана с устни дантеления ръб и го смъкна, докато изпод края му не се показва розовото ѝ зърно.

Блейк го целуна и Каролайн внезапно простена, защото го пое с устните си. Никога не бе изпитвала толкова естествено и в същото време божествено усещане. Удоволствието, и в същото време потребността, се зароди някъде дълбоко в нея и се разпростря по цялото ѝ тяло. Бе си помислила, че изпитва желание, когато я бе целунал тази сутрин, но това, което чувстваше сега, нямаше нищо общо с предишния ѝ опит.

Тя сведе поглед. Главата му бе на гърдите ѝ.

Господи, как я желаше той!

Каролайн бе обхваната от треска. Сякаш всеки инч от кожата ѝ, до който той се докоснеше, изгаряше в огън. Ръката му погали прасеца ѝ, като я принуди леко да разтвори крака, после легна между тях и тя усети възбудата му до най-съкровеното си място. Ръката му леко натисна коленете ѝ и ги разтвори. Погали я по дължината на бедрото и спря за миг, сякаш ѝ даваше последен шанс да се откаже.

Но тя вече не можеше да се откаже. Желаете го. Дори да беше похотлива и безсрамна, жадуваше за дръзкото докосване на ръцете и устните му. Искаше тялото му да я притисне към земята. Искаше да чува ударите на сърцето му, тежкото му дишане да изгаря лицето ѝ.

Желаете го със сърцето и душата си. Но повече от всичко копнееше да му се отдаде цялата, да заличи раните, които той криеше в себе си. Най-накрая бе открила място, на което принадлежи — него — и искаше да му достави същата радост, която самата тя изпитваше.

И когато пръстите му докоснаха най-интимното ѝ място, от устните ѝ не се чу нито една дума на протест. Тя се отдаде на удоволствието, шепнейки името му, впивайки пръсти в раменете му, докато той я въвлечаше в бездните на страстта.

Сякаш с всяка следваща минута в нея се напрягаше някаква пружина, която заплашваше да изскочи, и в този момент Блейк плъзна пръста си в нея, без да спира главоzymaващите си целувки.

В един миг целия свят се завъртя около нея.

Тя се изви под него, бедрата ѝ се надигнаха и буквално изхвърлиха Блейк във въздуха. Тя извика името му, а когато той се озова на земята, трескаво посегна към него.

— Не! — задъхано извика тя. — Върни се!

— Шшт. — Погали косите ѝ. — Тук съм.

— Върни се.

— Твърде тежък съм за теб.

— Не, искам да чувствам тялото ти. Искам... — Пое си конвулсивно дъх. — Искам да ти доставя удоволствие.

Лицето му се напрегна.

— Не, Каролайн.

— Но...

— Няма да го приема от теб — с неочаквана твърдост произнесе той. — Не трябваше да правя и това, което направих, но поне не ти отнех невинността.

— Но аз искам да я отдам на теб — прошепна настойчиво.

Блейк я погледна с неочаквана ярост.

— Не — сръза я той. — Запази я за съпруга си. Ти си прекалено почтена, за да я загубиш в обятията на друг мъж.

— Аз... — Каролайн млъкна. Не искаше да се унижава с признанието, че се бе надявала да се омъжи за него.

Но явно Блейк бе прочел мислите ѝ, защото се извърна и каза мрачно:

— Не мога да се ожения за теб.

Тя се протегна за смачканата си рокля и се помоли на Бог да не се разплаче.

— Не съм казала, че си длъжен.

Той се обърна.

— Не ме ли разбра?

— Разбирам английски — отвърна дрезгаво — и знам много думи, не помниш ли?

Блейк се вгледа в лицето ѝ, което не изглеждаше толкова решително, колкото ѝ се искаше.

— Господи, не исках да те обидя.

— Вече е късно да говорим за това.

— Ти не ме разбра. Аз никога няма да се ожения. Сърцето ми принадлежи на друга.

— Сърцето ти принадлежи на една мъртва жена! — изрече тя и с ужас притисна устата си с ръка. Боже, защо му каза това! — Прости ми.

Той отчаяно сви рамене и протегна към нея пантофката ѝ.

— Няма за какво. Възползвах се от твоето положение и моля за извинение. Но се радвам, че разумът ми се върна навреме, за да мога да спра.

— О, Блейк — печално произнесе Каролайн, — един ден ще се отърсиш от чувството за вина и ще престанеш да се обвиняваш. Мирабел е мъртва, но ти си тук, сред хора, които те обичат.

Изрази се толкова ясно, колкото може, и затаи дъх в очакване на отговор, но той мълчаливо ѝ подаде втората пантофка.

— Благодаря. Сега ще се прибера в къщата.

— Добре. — Но тя не се помръдна от мястото си и той попита: — В банята ли ще спиш?

— Не съм мислила за това.

— Бих ти отстъпил спалнята, но се боя, че Пенелъпи ще дойде да ме провери. Често забравя, че малкото ѝ братче вече порасна.

— Сигурно е хубаво да имаш сестра.

Той отвърна поглед.

— Вземи възглавница и одеяла от моето легло. Уверен съм, че ще се настаниш добре.

Успя да кимне и тръгна по пътеката към къщата.

— Каролайн?

Тя отривисто се обърна и с надежда се взря в очите му.

— Заклучи вратата.

ГЛАВА 17

„Я-ди-вен (прилагателно име) — нещо, което става за ядене.

Често съм чувала, че дори и най-противната храна е ядивна, когато си гладен, но аз не съм съгласна с това. Овесената каша си е овесена каша, без значение колко силно ръмжи стомаха ти.“

Из личния речник на Каролайн Трент.

На следващата сутрин Каролайн се събуди от почукване на вратата на банята. По настояване на Блейк я бе заключила предишната нощ. Не от страх, че той би я изнасилител сред нощ, а защото можеше да провери дали е изпълнила нареждането му. И определено нямаше да му достави удоволствието да я смърти.

Тъй като бе спала по нощница, се уви в чаршафа, преди да отвори и да надникне. Едно от сивите очи на Блейк се взираше в нея.

— Може ли да вляза.

— Зависи.

— От какво?

— Дали носиш закуска?

— Мадам, не съм вкусвал сваятна храна от почти двадесет и четири часа. Надявах се, че Пъруик ти е донесъл нещо за ядене.

Тя отвори вратата.

— Не е честно слугите ти да наказват така сестра ти. Сигурно гладува.

— Предполагам, че ще се нахрани по-добре със следобедния чай. Не помниш ли, че те очакваме на посещение?

— О, да. Как ще уредим това?

Той се подпря на мраморния умивалник.

— Пенелъпи вече ми нареди да изпратя най-добрата си карета да те вземе.

— Мислех, че имаш само една?

— Така е. Но това е без значение. Ще я изпратя да те вземе от... аа... домът ти.

Каролайн извъртя очи.

— Бих искала да видя това. Карета тръгнала към банята. Кажими, през спалнята ти ли ще мине или през страничното стълбище?

Той ѝ отправи един не особено весел поглед.

— Ще дойда да те взема навреме за чая в четири часа.

— И какво да правя дотогава?

Той се огледа из помещението.

— Ами мий се.

— Това не е смешно, Блейк.

Настъпи известно мълчание преди той да каже:

— Съжалявам за снощи.

— Не се извинявай.

— Трябва. Възползвах се от теб. Възползвах се от твоята беззащитност, след като знам, че между нас не може да има нищо.

Каролайн стисна зъби. Чувството, което я обхвана снощи, бе най-близкото до любов, което бе изпитвала от години. Беше непоносимо да го слуша как съжалява за случилото се.

— Ако се извиниш още веднъж, ще изкрещя.

— Каролайн, не...

— Сериозна съм!

Той кимна.

— Много добре. В такъв случай ще те оставя сама.

— О, да! — каза тя и махна раздразнено с ръка. — Моят невероятно вълнуващ живот. Има толкова неща за правене тук. Наистина не знам откъде да започна. Може би ще си измия ръцете, после краката и ако имам желание, вероятно и гърба.

Той се намръщи.

— Искаш ли да ти донеса книга?

Държанието ѝ веднага се промени.

— О, би ли го направил наистина? Не си спомням къде оставих онази купчина, която смятах да взема вчера.

— Ще ги открия.

— Благодаря ти. Кога мога да очаквам... ааа... каретата ти?

— Предполагам, че ще я изпратя малко преди три и половина, затова ме чакай в три, за да те заведе до конюшните.

— Мога да стигна до там и сама. По-добре се увери, че Пенелъпи е в другия край на къщата.

Той кимна.

— Права си. Ще кажа на коняря да те очаква.

— Вече всички ли знаят за нашата измама?

— Мислех, че ще мога да я огранича до тримата слуги в къщата, но изглежда ще трябва да посветим в тайната и останалия персонал. — Тръгна да си ходи, но се обърна и добави: — Помни, бъди точна.

Тя се огледа колебливо наоколо.

— Тук няма часовник.

Той ѝ подаде джобния си часовник.

— Използвай този. Но трябва да го навиваш на няколко часа.

— Ще донесеш ли онези книги?

Той кимна.

— И да не си казала, че съм лош домакин.

— Дори и когато настаняваш гостите си в банята?

— Дори и тогава.

Точно в четири следобед, Каролайн почука на входната врата на Сийкрест Манър. Пътуването ѝ беше, меко казано, странно. Точно в три часа се измъкна от банята по страничното стълбище, прекоси моравата, пхна се в каретата и се вози безцелно, докато кочияшът не я върна в къщата в четири.

Със сигурност щеше да е много по-удобно да мине през спалнята на Блейк и да слезе по стълбите, но след като прекара цял ден само в компанията на вана и умивалник, нямаше нищо против да се разсее с пейзажа и приключението.

Пъруик отвори вратата за рекордно кратко време, намигна ѝ и каза:

— Удоволствие е да ви видя отново, мис Трент.

— Мис Дент — изсъска тя.

— Разбира се — каза той и с весел жест се поклони.

— Пъруик! Някой може да види.

Той я погледна лукаво.

— Вярно.

Каролайн изстена. На Пъруик очевидно му допаднаше играта.

Икономът прочисти гърлото си и каза силно:

— Позволете ми да ви заведа в гостната, мис Дент.

— Благодаря ви... ъъ... как ви беше името?

Той ѝ се ухили доволно.

— Пърстик, мис Дент.

Този път Каролайн не се сдържа и го фрасна по рамото.

— Това не е игра — прошепна тя.

— Разбира се, че не е. — Той отвори вратата към гостната, същата, в която я бе угощавал, докато глезенът ѝ бе изкълчен. — Ще кажа на лейди Феъруич, че сте тук.

Тя поклати глава учудена от ентусиазма му и тръгна към прозореца. Може би по-късно вечерта щеше да вали, заради което трябваше да прекара цялата нощ в банята.

— Мис Дент, Каролайн! Колко е хубаво да ви видя отново.

Тя се обърна и видя сестрата на Блейк да влиза в стаята.

— Лейди Феъруич, беше много мило от ваша страна да ме поканите.

— Глупости. И доколкото си спомням, вчера се разбрахме да ме наричате Пенелъпи.

— Добре... Пенелъпи — каза Каролайн и махна с ръка, — тази стая е чудесна.

— Да. Гледката през прозореца, не спира ли дъха ви? Винаги съм завиждала на Блейк, че живее край морето. А сега завиждам и на вас. — Тя се усмихна. — Искате ли чай?

Дори и някой да беше пратил храна към „стаята“ на Каролайн, то явно Блейк се бе намесил и стомахът ѝ силно къркореше цял ден.

— Да. С удоволствие бих пийнала чай.

— Чудесно. Бих помолила и за бисквити, но... — Пенелъпи се наведе към нея и прошепна: — Готвачката на Блейк е наистина ужасна. Най-добре да се придържаме към чая, за по-сигурно.

Докато Каролайн се опитваше да измисли начин как по-вежливо да каже, че ще умре от глад, ако не хапне от бисквитите на мисис Микъл, в гостната влезе Блейк.

— Ааа, мис Дент — каза той. — Добре дошла. Надявам се пътуването ви до тук да е било удобно.

— Така беше, мистър Рейвънскрофт. Каретата ви е в много удобна.

Той ѝ кимна разсеяно и се огледа из стаята.

— Блейк — каза Пенелъпи, — търсиш ли нещо?

— Чудех се дали мисис Микъл е изпратила чая. И — печално добави — бисквитите.

— Тъкмо щях да поръчам, но не бях сигурна за бисквитите. След снощи...

— Мисис Микъл прави изключителни бисквити — каза Блейк. — Ще поръчам да донесат двойно количество.

Каролайн облекчено въздъхна.

— Предполагам — призна Пенелъпи. — Все пак днес закусих чудесно.

— Закусила си? — в един глас възкликнаха Блейк и Каролайн.

Дори и Пенелъпи да бе намерила за странно, че гостенката ѝ се интересува от хранителните ѝ навици, не го показва или просто не го чу. Сви рамене и каза:

— Беше доста странно, всъщност. Намерих закуската на един поднос пред вратата си тази сутрин.

— Наистина ли? — попита Каролайн, като опита да звучи така сякаш се интересуваше от чиста вежливост. Можеше да си заложи живота, че храната е била за нея.

— Е, не беше точно пред стаята ми. По-скоро беше близо до твоята, Блейк. Но аз знаех, че вече си станал и излязъл, затова помислих, че слугите са я оставили там от страх да не ме събудят.

Блейк я погледна с такова недоверие, че Пенелъпи вдигна ръка в защита и каза:

— Не знаех, какво друго да си мисля.

— Може би, че и моята закуска е била на този поднос?

— О, в това има смисъл. Наистина храната беше много, но бях толкова гладна след снощи, че не се замислих наистина.

— Не е толкова важно — каза Блейк. След което стомахът му го издаде, като изръмжа доста силно. Той трепна. — Ще отида за чая. И... бисквитите.

Каролайн се прокашля.

Блейк спря и се обърна към нея.

— Мис Дент, и вие ли сте гладна?

— Много — усмихна се мило тя. — Имахме малък проблем с кухнята у дома и цял ден не съм хапвала нищичко.

— О, милата! — възкликна Пенелъпи и плесна с ръце. — Колко ужасно. Блейк, защо не кажеш на готвачката да приготви нещо по солидно от бисквити? Стига да е в настроение за това, разбира се.

Каролайн си помисли, че трябва да каже нещо от рода на „Не си правете труда“, но се уплаши, че може да го вземат насериозно.

— О, Блейк! — извика Пенелъпи. Той спря на вратата и бавно се обърна, очевидно раздразнен, че го връщат за втори път. — И да не е супа.

Дори не я удостои с отговор.

— Брат ми от време на време е малко начумерен — каза Пенелъпи щом той се скри от погледа им.

— Такива са братята — съгласи се Каролайн.

— О, значи имате брат?

— Не — отвърна тя със съжаление. — Но познавам хора, които имат.

— Блейк не е чак толкова лош — продължи Пенелъпи, като ѝ посочи да седне. — Даже трябва да призная, че е дяволски красив.

Каролайн зяпна. Да не би Пенелъпи да се опитваше да ги сватоса? Боже!

— Не мислите ли?

Каролайн примигна и седна.

— Моля?

— Не мислите ли, че Блейк е красив?

— О, разбира се, всеки би си го помислил.

Пенелъпи се намръщи очевидно недоволна от отговора.

На Каролайн не ѝ се наложи да казва нищо повече, тъй като се чу шум в коридора. Тя и Пенелъпи видяха мисис Микъл на вратата, придружена от начумерения Блейк.

— Доволна ли си сега? — процеди той през зъби.

Мисис Микъл погледна право към Каролайн и кимна:

— Просто исках да се уверя.

Пенелъпи се обърна към Каролайн и прошепна:

— Брат ми има най-странните слуги.

Икономката се отдалечи и Блейк каза:

— Искаше да се увери, че имаме гости.

— Виждаш ли какво имам предвид? — сви рамене Пенелъпи.

Блейк се върна в гостната и седна с думите:

— Дръжте се така все едно ме няма.

— Глупости — каза сестра му, — просто... ммм...

— Защо ли не ми харесва как звучи това — промърмори Блейк.

Пенелъпи скочи на крака.

— Непременно трябва да покажа нещо на Каролайн. Блейк, ще й правиш ли компания, докато го взема от стаята си?

В следващата секунда нея я нямаше и Блейк попита:

— За какво беше всичко това?

— Страхувам се, че сестра ти си е наумила да ни сватоса.

— С теб?

— Не съм толкова лоша — сопна се тя. — Някои дори ме считат за добра партия. Даже изключително добра партия.

— Извини ме — каза бързо той. — Не исках да те обидя. Просто това означава, че вече съвсем се е отчаяла да ми намери каквато и да е съпруга.

Тя зяпна срещу него.

— Имаш ли представа колко грубо прозвуча това?

Той леко порозовя.

— Още веднъж се извинявам. Но Пенелъпи се опитва да ми намери съпруга от години, макар че обикновено ограничава търсенето си до дами, чиито родословия могат да се проследят чак до нашествието на норманите. Не че на твоето семейство му има нещо, но Пенелъпи няма как да знае за него.

— Е, сигурна съм, че ако знаеше щеше да го намери за неподходящо — обидено каза Каролайн. — Може и да съм наследница, но баща ми беше търговец.

— Да, вече го спомена. Но нищо от това нямаше да се случи, ако Прюит не бе решил да хване на кукичката наследница за сина си.

— Не мисля, че ми харесва да ме сравняват с риба.

Блейк я погледна със съчувствие.

— Трябва да разбереш, че хората гледат на наследниците като на плячка. — Когато тя не отговори, той допълни: — Няма значение, аз никога няма да се ожена.

— Зная.

— И все пак трябва да се чувстваш поласкана. Това значи, че Пени много те е харесала.

Каролайн го погледна с леден поглед.

— Блейк — каза с усмивка, — млъкни.

Последва неловко мълчание и той се опита да поправи нещата, като каза:

— Мисис Микъл отказа да приготви каквото и да е, преди да се увери, че си тук.

— Да, и аз си го помислих. Много е мила.

— Това не е прилагателното, което аз бих използвал, но разбирам защо мислиш така.

Този път тягостното мълчание бе нарушено от Каролайн.

— Разбрах, че на брат ти му се е родила дъщеря.

— Да, четвъртата.

— Сигурно се радваш.

— Защо го казваш? — попита остро той.

— Мисля, че е прекрасно да имаш племенници. Разбира се, като единствено дете, никога няма да бъда леля. — В погледа ѝ имаше съжаление. — Обожавам бебета.

— Ще си имаш свои някой ден.

— Съмнявам се. — Каролайн се надяваше да се омъжи по любов, но след като мъжът, когото обичаше смяташе да си умре ерген, очевидно и нея я грозеше такава участ.

— Не изглупявай. Не можеш да знаеш какво ти предстои.

— Защо не? — контрира го тя. — Ти очевидно знаеш.

— Туше. — Той се загледа в нея за момент, а в погледа му пролича лека тъга, когато добави: — Наистина обичам племенничките си.

— Тогава защо не се радваш за последната?

— Защо мислиш така?

Тя се намръщи.

— О, моля те, Блейк. Очевидно е.

— Няма нищо такова. Сигурен съм, че ще я обожавам. — Прочисти гърлото си и продължи сухо: — Но ми се искаше да е момче.

— Повечето мъже биха се вълнували от мисълта, че са втори по линията за наследяване на титлата виконт.

— Аз не съм като повечето мъже.

— Да, очевидно е.

Блейк свъси поглед и я загледа настойчиво.

— Какво значи това?

Тя сви рамене.

— Каролайн... — с предупредителен глас започна той.

— Очевидно е, че обожаваш деца и все пак не смяташ да имаш свои. В разсъжденията ти има по-малко логика, отколкото се предполага за мъж с твоето обществено положение.

— Сега започваш да звучиш като сестра ми.

— Ще го приема за комплимент. Много харесвам сестра ти.

— И аз, но това не значи, че винаги правя каквото ми каже.

— Върнах се! — влетя в стаята Пенелъпи — За какво си говорехте?

— За бебета — импулсивно каза Каролайн.

Пенелъпи зяпна, а после очите ѝ се изпълниха с нескрит възторг.

— Наистина ли? Колко интересно.

— Пенелъпи — провлече Блейк, — какво искаше да покажеш на Каролайн?

— А, това ли? — каза разсеяно тя. — Не успях да го открия. Ще погледна по-късно пак и ще покана Каролайн отново утре.

Блейк понечи да протестира, но си спомни навреме, че чая с Каролайн беше единствения начин да получат прилична храна.

Каролайн се обърна с усмивка към Пенелъпи.

— Брат ви и съпругата му измислили ли са вече име на детето?

— Ооо, вие сте си говорили за *тяхното* бебе — каза Пенелъпи с леко разочарован глас. — Да, кръстиха го. Дафне Джорджина Елизабет.

— С толкова много имена?

— О, това е нищо. По-големите момичета имат даже по-дълги — най-голямата се казва Софи Шарлот Сибила Аурелиа Натаниел, но Дейвид и Сара вече не могат да измислят нови.

— Ако имат друга дъщеря — каза Каролайн с усмивка, — просто ще трябва да я нарекат Мери и толкова.

Пенелъпи се засмя.

— О, не, това ще е невъзможно. Вече са използвали Мери. Втората им дъщеря е Катрина Мери Клеър Евелин.

— Не смея да си помисля как се казва третата.

— Александра Луси Каролайн Вивет.

— А, Каролайн! Колко хубаво.

— Изумен съм — каза Блейк, — че си запомнила всички тези имена. Аз помня единствено Софи, Катрина, Александра и Дафне.

— Ако си имаше свои деца...

— Знам, знам, скъпа сестро. Не е нужно да се повтаряш.

— Просто щях да кажа, че ако си имаше свои деца, без проблем щеше да знаеш имената им.

— Знам какво искаше да кажеш.

— Имате ли деца, лейди Феъруич? — попита Каролайн.

Болка премина през лицето на Пенелъпи преди тя да каже меко:

— Не. Не, нямам.

— Съжалявам — вдървено каза Каролайн. — Не трябваше да питам.

— Няма нищо — отвърна Пенелъпи с крива усмивка. — Графът и аз все още не сме благословени с деца. Може би заради това съм толкова привързана към племенничките си.

Каролайн преглътна с неудобство, осъзнавайки, че е повдигнала болезнена тема.

— И мистър Рейвънскрофт каза, че много ги обича.

— Да, така е. Той е чудесен чичо. Би бил прек...

— Не го казвай, Пенелъпи — прекъсна я Блейк.

Слава богу, появата на Пъруик, прегърбен под тежестта на претрупания чаен сервиз, сложи край на темата.

— О, боже! — възкликна Пенелъпи.

— Да — провлече Блейк — цял пир за един следобеден чай, а?

Каролайн просто се усмихна и дори не се засрами от къркорещия си стомах.

През следващите няколко дни стана ясно, че тя притежава изключително важна дарба: слугите отказваха да приготвят свята храна, освен ако не бяха сигурни, че Каролайн ще яде.

И така се оказа „канена“ в Сийкрест Манър твърде често. Пенелъпи дори бе стигнала дотам да ѝ предложи да остане за през нощта през една дъждовна вечер.

Всъщност не валеше толкова силно, но Пенелъпи бе забелязала странните навици на слугите, а обичаше закуска не по малко от всеки

друг.

Каролайн скоро се сприятели със сестрата на Блейк, макар че ѝ беше трудно да отказва на предложенията ѝ да отскочат до Бърнмаут. Твърде много хора можеха да я разпознаят в малкия град.

Да не споменаваме факта, че Оливър бе разпространил портрета ѝ на всяко публично място и последния път, когато Блейк отиде до града, забеляза, че се предлагаше и награда за безопасното ѝ завръщане у дома.

На Каролайн никак не ѝ харесваше мисълта да обяснява това на Пенелъпи.

Тя не виждаше много и Блейк. Той никога не пропускаше чая, защото бе единствената му възможност да се наяде, все пак. Но през останалото време избягваше компанията ѝ, с изключение на някоя визита в банята, за да ѝ даде книга.

И така живота си вървеше в тази странна, но пък удобна рутина, до деня, който настъпи около седмица след пристигането на Пенелъпи. Тримата хищнически се тъпчеха със сандвичи в гостната, като всеки се надяваше другите да не забележат, отчайващата му липса на маниери.

Каролайн посягаше за третия си сандвич, Пенелъпи ядеше втория, а Блейк пяхаше незабележимо шестия в джоба си, когато чуха стъпки в коридора.

— Кой ли може да е? — попита Пенелъпи и леко се изчерви, когато една троха изхвърча от устата ѝ.

Получи отговор секунда по-късно, когато в стаята влезе маркиза на Ривърдейл. Огледа сцената, премигна изненадано и каза:

— Пенелъпи, колко се радвам да те видя. Нямах представа, че познаваш Каролайн.

ГЛАВА 18

„А-рис-то-ло-ги-я (съществително име) —
изкуството или «наука» как да се храниш.

Аристологията е изключително подценявана в
изследователските среди.“

Из личния речник на Каролайн Трент

За миг настъпи гробна тишина, последвана от нервно бърборене, толкова силно и шумно, че Пъруик любопитно надникна да види какво се случва. Направи го под претекст, че ще прибира подноса с чая и бисквитите, но Блейк буквално го изтръгна от ръцете му и го избута обратно през вратата.

Ако Пенелъпи бе забелязала, че маркиза на Ривърдейл фамилиарно нарече мис Дент с малкото ѝ име, не го показва, а вместо това изкоментира, колко е учудена, че двамата въобще се познават.

Каролайн шумно заобяснява, колко отдавна Сидуел се познават с Дент, а Джеймс усърдно се съгласяваше с всичко, което кажеше.

Единственият, който не допринасяше за общата врява, беше Блейк, макар че той пък издаваше сравнително силно ръмжене. Не знаеше кое бе по-лошо: фактът, че Джеймс се бе върнал и едва не провали прикритието на Каролайн или горящия сватовнически поглед в очите на сестра му. Сега, когато бе открила, че семейството на Каролайн е донякъде свързано с това на маркиза, явно бе решила, че от нея ще излезе чудесна съпруга за Рейвънскрофт.

Или това, помисли си мрачно, или бе решила да съсредоточи усилията си да ожени Каролайн и Джеймс.

Като цяло, реши Блейк, се заформяше истинско бедствие. Погледът му бавно се зарея из стаята, обхождайки Пенелъпи, Джеймс и Каролайн и единственото нещо, което го възпираше от насилие, бе факта, че не можеше да реши кого да удуши пръв.

— Мина толкова време, Каролайн — каза Джеймс, като очевидно се забавляваше. — Почти пет години, мисля. Много сте се променила от последния път, когато се видяхме.

— Наистина ли? — попита Пенелъпи. — И как?

Хванат на тясно, той се замисли за момент и каза:

— Ами, косата ѝ е по-дълга и...

— Наистина ли? — каза Пенелъпи отново. — Интересно. Трябва да сте имала невероятна прическа, Каролайн, защото и сега не е много дълга.

— Случи се един инцидент — импровизира Каролайн — и трябваше да я отрежем къса.

Блейк прехапа устни, за да не попита за „инцидента“.

— О, да, спомням си — каза с ентусиазъм Джеймс. — Беше свързано с мед и птичката на брат ви.

Каролайн се задави с чая си и бързо скри устата си със салфетка, за да не изпръска Блейк.

— Мислех, че нямате братя или сестри — произнесе Пенелъпи и вдигна вежда.

Каролайн избърса устните си, потисна нервния си смях и каза:

— Всъщност беше птичката на братовчед ми.

— Вярно. — Джеймс се плесна по челото. — Колко глупаво от моя страна. Как му беше името?

— Пърси.

— Добрият стар Пърси. Как е той напоследък?

Тя се усмихна.

— Същия си е, за съжаление. Старая се да го отбягвам.

— Това е мъдро от ваша страна — съгласи се Джеймс. — Спомням си, че беше злобен и винаги се заяждаше с косите на хората и други такива неща.

— Ривърдейл! — каза неодобрително Пенелъпи. — Говориш за роднина на мис Дент.

— О, нямам нищо против — увери я Каролайн. — Ще ми се да не познавах Пърси.

Пенелъпи поклати объркано глава и погледна обвинително към брат си.

— Не мога да повярвам, задето не си ми казал, че скъпата Каролайн е приятелка с Ривърдейл.

Той сви рамене и си наложи да отпусне стиснатите си юмруци.

— Не знаех.

Пъруик влетя в стаята и с нетипична за него пъргавина започна да разтребва останките от късния чай.

— *Не!* — възкликнаха Блейк, Пенелъпи и Каролайн едновременно.

Джеймс ги погледна с интерес и недоумение.

— Пропускам ли нещо?

— Ние просто... — каза Пенелъпи.

— ... сме малко... — допълни Каролайн.

— ... гладни — довърши Блейк.

Джеймс примигна.

— Очевидно.

— Ще останете ли с нас, милорд? — прекъсна неловкото мълчание Пенелъпи.

— Надявах се да го направя. Разбира се, ако има свободна стая за мен. — Той погледна към Каролайн. — Не знаех, че мис Дент ви гостува.

Пенелъпи сбърчи вежди.

— Сигурно осъзнаваш, че тя е само на посещение. Все пак живее на около миля оттук.

— Татко купи лятна къща близо до Бърнмаут едва миналата есен — избърбори Каролайн. — Страхувам се, че все още не сме информирали всички за пристигането си.

— Хмм — отново се намръщи Пенелъпи. — Останах с впечатление, че от доста време сте в Бърнмаут.

Каролайн се усмихна едва-едва.

— Посещавахме го доста често.

— Да — каза Блейк, като реши, че е крайно време да спаси ситуацията, макар че беше бесен и на Джеймс, и на Каролайн, — не споменахте ли, че баща ви е наемал къщата от години за сезона, преди да я купи?

— Точно така — кимна Каролайн.

Блейк й отпрати най-арогантната си усмивка.

— Притежавам забележителна памет.

— О, не се и съмнявам.

Последва поредното неловко мълчание, след което Каролайн стана.

— Ще е най-добре да се прибирам. Става късно и... мисля, че готвачката приготвя нещо специално за вечеря.

— Късметлийка — промърмори Пенелъпи.

— Моля?

— О, нищо — бързо каза Пенелъпи, като поглеждаше многозначително Блейк и Джеймс, — сигурна съм, че един от джентълмените с удоволствие ще те изпрати.

— Не е нужно. Пътят е кратък.

Джеймс скочи на крака.

— Глупости! Ще ми е приятно да се поразходя с вас. Сигурен съм, че имаме много да наваксаме.

— Да — съгласи се Каролайн, — вероятно повече отколкото си представяте.

В момента, в който входната врата се затвори след тях, тя се обърна към Джеймс и попита:

— Имате ли нещо за ядене в каретата?

— Малко сирене и парче хляб, които донесох от хана, защо?

Но Каролайн вече влизаше вътре.

— Къде е? — попита тя, като подаде глава обратно.

— Мили боже, жено, не са ли ви хранили?

— Не много, но Пенелъпи и Блейк са още по-зле, макар че на него не му съчувствам особено...

Джеймс влезе в каретата и измъкна комат хляб от торбичка на седалката.

— Какво, по дяволите, става?

— Мммбл ннн мънчкл.

— Моля?

Тя преглътна.

— Ще ви кажа след минута. Имате ли нещо за пиене?

Той извади едно шишенце от джоба си.

— Само малко бренди, но не мисля, че то...

Но тя вече го беше грабнала и отпиваше. Джеймс търпеливо наблюдаваше как се закашля, потрепери, изплю и каза:

— Искях да кажа, че едва ли брендито ще ви свърши работа.

— Глупости — заяви тя. — Всяка течност би свършила работа.

Той си взе шишенцето обратно и попита:

— Сега ми разкажете защо вие тримата сте толкова гладни. И защо, по дяволите, Пенелъпи е тук? Ще развали цялата мисия.

— Значи сте получил разрешение от Лондон да осъществите плана си?

— Няма да отговоря на нито един от въпросите ви, докато вие не отговорите на моите?

Тя сви рамене.

— Тогава да се престорим, че се разхождаме. Страхувам се, че разговора може да отнеме доста време.

— Да се *престорим*, че се разхождаме?

— Определено не ни трябва цял час, за да ме изпратите до банята на Блейк.

Джеймс зяпна.

— *Какво?*

Тя въздъхна.

— Кратката или дългата версия искате?

— След като очевидно ще ми трябва час, за да ви изпратя до банята на Рейвънскрофт, по-добре дългата. А и предполагам, че ще е по-интересна.

Тя скочи от каретата, гризейки сиренето, което беше намерила с хляба.

— Нямате си и представа.

Два часа по-късно, Блейк беше много раздразнен.

Направо побеснял, всъщност. Джеймс и Каролайн ги нямаше от доста време — много повече, отколкото би им отнело да стигнат до банята. Той изруга. Дори мислите му звучаха объркано. Все пак, на Джеймс му трябваше само час, за да изимитира, че е изпратил Каролайн вкъщи. Не че някой, включително и Каролайн, знаеха къде точно е нейният „дом“, но никога не му бе отнемало повече от час да я доведе за чая.

Прекара толкова време в крачене напред-назад из банята, че Пенелъпи навярно си бе помислила, че има стомашно разстройство.

И тъкмо когато седна на ръба на умивалника, чу смях и стъпки откъм стълбите. Веднага скочи, сви устни в мрачна линия и скръсти

ръце.

Секунда по-късно вратата се отвори и Каролайн и Джеймс буквално влетяха вътре, като се смееха толкова силно, че едва стояха на крака.

— Къде, по дяволите, бяхте? — попита Блейк.

Те изглежда опитаха да му отговорят, но заради смеха им той не разбра нито дума.

— И за какво, по дяволите, се смееете?

— Рейвънскрофт, правил си много странни неща в живота си — пое си дъх Джеймс, но това — махна с ръка из помещението, — това е несравнимо.

Блейк го изгледа намръщено.

— Макар че — обърна се Джеймс към Каролайн — сте свършила прекрасна работа, за да превърнете това място в дом. Леглото изглежда хубаво.

Каролайн погледна към спретнатата купчинка завивки и възглавници, които бе подредила на пода.

— Благодаря ви. Правя каквото мога, предвид обстоятелствата. — Тя се захили отново.

— Къде бяхте? — повтори Блейк.

— Но ще ми трябват още няколко свещи — каза тя на Джеймс.

— Да, сигурно става доста тъмно тук — отвърна той. — Този прозорец е забележително малък.

— Къде бяхте? — изрева Блейк.

Каролайн и Джеймс го погледнаха напълно стъписани.

— На нас ли говореше? — попита Джеймс.

— Съжалявам — каза в същото време Каролайн.

— Къде — процеди Блейк през стиснатите си зъби — бяхте?

Те се спогледаха и свиха рамене.

— Не знам — отговори му Джеймс.

— Тук и там — допълни Каролайн.

— Цели два часа?

— Трябваше да го осведомя за всички детайли — отвърна тя. — Все пак не искаш да каже нещо глупаво пред Пенелъпи, нали?

— Щях да му предам всичко важно за петнадесет минути — изръмжа Блейк.

— Сигурен съм — вметна Джеймс, — но едва ли щеше да го разкажеш толкова забавно.

— Е, Пенелъпи те търсеше — каза Блейк. — Иска да организира прием в твоя чест, Ривърдейл.

— Но аз мислех, че си тръгва след два дни — промълви Каролайн.

— Така беше — сопна се той. — Но сега, след като скъпия ни приятел Джеймс е тук, тя е решила да удължи престоя си. Все пак не всеки ден имаме за гост маркиз.

— Тя е омъжена за проклет граф — удиви се Джеймс. — Какво значение има за нея?

— Няма — отвърна Блейк. — Просто иска да ни ожени всичките.

— За кого?

— Най-вече един за друг.

— И тримата? — Каролайн ги изгледа с недоумение. — Това въобще законно ли е?

Джеймс се разсмя, а Блейк само я погледна с най-мрачния си поглед, преди да каже:

— Трябва да се отървем от нея.

— Отказвам да направя каквото и да е на сестра ти — скръсти ръце Каролайн. — Тя е мил и нежен човек.

— Ха! — излая Блейк. — Нежна, друг път. Тя е най-своенравната и любопитна жена, която познавам, освен теб може би.

Каролайн се изплези.

Блейк не ѝ обърна внимание.

— Трябва да намерим начин да я върнем в Лондон.

— Сигурно ще е лесно да фалшифицираме бележка от съпруга ѝ — предложи Джеймс.

Блейк поклати глава.

— Не толкова лесно, колкото мислиш. Той е на Карибите.

Сърцето на Каролайн заби по-силно. Той веднъж бе сравнил очите ѝ с цвета на водата в тропиците. Беше спомен, който щеше да пази цял живот, тъй като бе очевидно, че няма да са заедно.

— Ами тогава — каза Джеймс, — може би бележка от слугите или иконома? Например, че къщата е изгоряла.

— Това е твърде жестоко — вметна Каролайн. — Тя ще се поболее от тревога.

— В това е въпроса — каза Блейк, — трябва да е достатъчно разтревожена, за да си тръгне.

— Не може ли да е наводнение? — попита Каролайн. — Не е толкова ужасно колкото пожар.

— Така и така сме на тази тема, защо не нашествие на гризачи? — предложи Джеймс.

— Но тогава тя никога няма да си тръгне! — възкликна Каролайн. — Кой би се прибрал при плъхове?

— Много мои познати жени биха — каза сухо Блейк.

— Това е ужасно!

— Но е истина — съгласи се Джеймс.

Никой не каза нищо известно време, след което Каролайн предложи:

— Предполагам, че можем да продължим както досега. Не е толкова ужасно да живея в банята, откато Блейк ми носи книги. Макар че би било добре да установим нови правила за хранене.

— Може ли да ти припомня — каза Блейк, — че след две седмици Ривърдейл и аз ще атакуваме Прюит.

— Атака? — възкликна Каролайн ужасена.

— Атака, арест — махна с ръка Джеймс, — всичко се свежда до едно и също.

— Какъвто и да е случая — каза шумно Блейк, за да привлече вниманието им, — последното, което ни трябва, е присъствието на сестра ми. — Той се обърна към Каролайн. — Не ме интересува дали ще прекараш следващите две седмици вързана за умивалника, но...

— Колко си гостоприемен — промърмори тя.

Той не ѝ обърна внимание.

— Проклет да съм, ако Прюит ми се изплъзне, заради глупавото желание на сестра ми, да ме види женен!

— Не ми се иска да постъпим зле с Пенелъпи — каза Каролайн, — но съм сигурна, че тримата ще успеем да измислим приемлив план.

— Имам чувството, че определенията ни за „приемлив“ са много различни — отбеляза Блейк.

Каролайн се намръщи, след което се обърна към маркиза:

— Какво мислите, Джеймс?

Той сви рамене, като изглеждаше по заинтересован от начина, по който Блейк ги гледаше, отколкото от това, което казваше.

Точно тогава някой почука на вратата.

Те замръзнаха.

— Блейк! Блейк! С кого говориш?

Пенелъпи!

Блейк нервно размаха ръце към страничното стълбище, където Джеймс избута Каролайн. Веднага щом вратата се затвори зад нея, отвори тази на банята и каза сладникаво:

— Да?

Сестра му надникна, като очите ѝ шареха из цялото помещение.

— Какво става?

Блейк примигна.

— Моля?

— С кого разговаряше?

Джеймс пристъпи, скрит досега зад един параван.

— С мен.

— Какво правиш тук? — зяпна Пенелъпи — Не знаех, че си се върнал.

Той се подпря на стената, сякаш беше най-естественото нещо на света да си седи в банята на Блейк.

— Върнах се преди около десет минути.

— Трябваше да обсъдим някои неща — добави Блейк.

— В банята?

— Връща ни спомените от Итън — каза Джеймс с чаровна усмивка.

— Наистина ли? — Пенелъпи не звучеше убедена.

— Там нямахме никаква възможност за уединение — каза Блейк.

— Беше доста варварско.

Тя посочи към купчината завивки на пода.

— А тези неща какво правят тук?

— Какво? — попита Блейк, за да спечели време.

— Завивките.

Той примигна.

— Тези ли? Нямам представа.

— Имаш купчина чаршафи и възглавници на пода в банята и не знаеш защо?

— Може би Пъруик ги е оставил. Сигурно ги е събрал за пране.

Пенелъпи се намръщи.

— Блейк, ужасен лъжец си.

— Всъщност съм доста добър лъжец. Просто отдавна не съм практикувал.

— Значи признаваш, че лъжеш?

— Не си спомням, да съм признавал подобно нещо. — Той се обърна към Джеймс. — Нали така, Ривърдейл?

— Разбира се. Ти какво мислиш, Пенелъпи?

— Аз мисля — изръмжа тя, — че никой от двамата ви няма да излезе оттук, докато не ми каже какво става.

Каролайн слушаше разговора от стълбището, с притаен дъх, докато Пенелъпи въртеше двамата мъже на шиш като опитен екзекутор.

Леко въздъхна и седна. Както се развиваха нещата, можеше да прекара часове тук. Пенелъпи не даваше знак, че се е изморила от разпита.

Време беше да погледне откъм светлата страна на нещата, макар че на стълбището беше тъмно като в рог. Може да бе хваната в капан в поредната странна ситуация, но поне не беше с омразните Прюит. Мили Боже, ако не беше избягала, самата тя щеше да е Прюит сега.

Каква ужасна мисъл.

Но това, което последва, бе още по-ужасно. Може би беше глътнала прах, докато сядаше, или пък просто боговете бяха срещу нея, но носят я загъделичка.

След което я засърбя.

Тя притисна с пръсти ноздрите си, но без успех. Гъделичкане, сърбеж, гъделичкане, сърбеж. А... А... Ааа... Апчих!

— Какво беше това? — попита Пенелъпи.

— Какво беше кое? — отвърна Блейк в мига, в който Джеймс започна да киха неудържимо.

— Спрете с тези глупости — сопна се Пенелъпи. — Чух жена да киха и я чух добре.

Джеймс започна да киха имитирайки жена.

— Спри! — нареди Пенелъпи и се спусна към вратата на стълбището.

Блейк и Джеймс се хвърлиха към нея, но закъсняха. Тя вече я бе отворила.

И там, на площадката, стоеше свита Каролайн и не спираше да киха.

ГЛАВА 19

„Ли-бе-ра-лен (прилагателно име) — толерантен, свободомислещ, такъв, който не се ограничава с наложените консервативни норми.

В Бърнмаут, за разлика от Лондон, човек може да бъде по-либерален, но все пак, дори и в провинцията, има определени правила на поведение, които е добре да се спазват.“

Из личния речник на Каролайн Трент

— Вие! — извика Пенелъпи. — Какво правите тук?

Но гласът ѝ беше заглушен от този на Блейк, който пък крещеше на Каролайн:

— Защо, по дяволите, не избяга надолу по стълбите, когато ни чу?

Тя шумно кихна в отговор.

Джеймс, който рядко се впечатляваше от каквото и да е, вдигна вежда и каза:

— Изглежда е била възпрепятствана.

Каролайн кихна отново.

Пенелъпи се обърна към Джеймс много ядосана:

— Предполагам и ти имаш нещо общо с това?

Той сви рамене.

— В някои отношения.

— Апчих!

— За бога! — раздразнено извика Пенелъпи. — Изведете я оттук. Очевидно се е нагълтала с прах и е получила пристъп.

— Не е получила никакъв пристъп — каза Блейк. — Просто киха.

— Апчих!

— Е, каквото и да се е случило, преместете я в спалнята. *Не!* Не в твоята. По-добре в моята. — Пенелъпи сложи ръце на кръста си и ги изгледа по ред. — И какво, дявол да го вземе, става тук? Искам да ми обясните на минутата. Ако някой не...

— Ако мога да си позволя дързостта... — прекъсна я Джеймс.

— Млъквай, Ривърдейл — сопна се Блейк, докато вдигаше Каролайн на ръце. — Звучиш като проклетия ми иконом.

— Сигурен съм, че Пъруик би бил поласкан от сравнението — каза Джеймс. — Само искам да отбележа, че не е неприлично Каролайн да остане в спалнята ти, след като с Пенелъпи сме тук да се грижим за нея.

— О, много добре — тръсна глава Пенелъпи. — Остави я в твоята спалня, Блейк. Но веднага след това искам да ми разкажете всичко. И без повече глупости за домашни любимци и мед.

Каролайн кихна.

Блейк се обърна към сестра си и предложи:

— Ще ѝ донесеш ли чай?

— Ха, ако си мислиш, че ще я оставя сама с вас двамата...

— Аз ще донеса чай — прекъсна я Джеймс.

Веднага щом излезе, Пенелъпи свъси поглед към Блейк и Каролайн и попита:

— Имате ли връзка?

— Не! — успя да възкликне Каролайн между киханията.

— Тогава ще е най-добре да ми обясните присъствието си тук. Мислех, че сте дама с изключителен морал, и ще се наложи да използвам цялата си толерантност и широки възгледи, за да не си променя мнението.

Каролайн погледна Блейк. Не беше сигурна дали може да издава тайните му, без негово съгласие. Но той просто изсумтя и извъртя очи към небето:

— Ще трябва да ѝ кажем истината. Бог знае, че ще я научи сама така или иначе.

Целият разказ им отне двадесет минути. Вероятно за да се преразкажат събитията щяха да стигнат и около петнадесет, но Джеймс

се върна с чая и току-що опечени кифлички, и естествено всички решиха да им се насладят.

През цялото време Пенелъпи не зададе нито един въпрос, с изключение на „Мляко?“ и „Захар?“, които не се брояха, тъй като тя наливаше чая.

Останалите обаче се прекъсваха един друг през цялото време. И все пак, след четвърт час успяха да изложат последните събития, така че всички бяха удовлетворени.

Когато свършиха, Каролайн със страх и любопитство погледна безстрастното лице на Пенелъпи. Много се бе привързала към нея и я заболя при мисълта, че графинята може да ѝ обърне гръб завинаги.

Но за всеобщо удивление, тя тихо промълви:

— Разбирам. — След това последва още по-тихото: — Хм...

Каролайн се наведе напред.

Джеймс я последва.

Блейк понечи също да се наведе, но се усети и изсумтя с досада. Много добре познаваше тактиките ѝ.

Накрая сестра му дълбоко въздъхна, обърна се към него и каза:

— Направо е възмутително, че не си ни информирал за работата си във Военното министерство, но точно сега не смятам да те ругая.

— Колко мило от твоя страна — промърмори той.

— Наистина имаш късмет — продължи тя, — че в момента имаме много по-сериозен и неотложен проблем, отколкото да обсъждаме глупавото ти решение да пазиш подобна тайна.

— Наистина ли?

Пенелъпи размаха пръст към маркиза и после към брат си.

— Един от вас — обяви тя — ще трябва да се ожени за нея.

Каролайн, която зяпаше върховете на обувките си, за да не гледа Блейк със самодоволен „казах-ти-че-не-бива-да-имаш-тайни“ поглед, вдигна глава. Гледката пред нея никак не ѝ вдъхна кураж.

Пенелъпи сочеше с показалеца си право към нея, а Блейк и Джеймс изглеждаха по-бели от платно.

Същата вечер Блейк проведе изключително неприятен разговор със сестра си. Тя се опитваше да го убеди да се ожени за Каролайн, а

той правеше всичко по силите си, за да я игнорира. Макар че не се тревожеше особено за развоя на събитията.

Бе се заклеъл никога да не се ожени и за това знаеха и Пенелъпи, и Каролайн, и Джеймс. По дяволите, това бе известно на целия свят! А и Джеймс не беше от хората, които биха позволили сестрата на най-добрия им приятел да ги накара да направят каквото и да е. Всъщност, единствения начин, по който тя със сигурност щеше да омъжи Каролайн, бе да разпространи клюки и да предизвика скандал.

Блейк беше сигурен, че не би го направила. Тя обичаше безобидните клюки, но никога не би съсипала репутацията на жената, която сега наричаше „най-скъпата ми и близка приятелка“.

Въпреки това тя бе способна да побърка всички обитатели на Сийквест Манър с мърморенето си. С него се справяше повече от успешно.

— Блейк — каза тя, — знаеш, че ти трябва съпруга.

— Нищо подобно.

— Каролайн е сериозно компрометирана.

— Само ако решиш да се раздрънкаш в Лондон.

— Работата не е в това.

— Точно в това е — изръмжа брат й. — Тя живее тук в интерес на националната сигурност.

— О, моля те — иронично поклати глава Пенелъпи. — Тя живее тук, за да избяга от отвратителния си настойник.

— Настойник, който представлява опасност за националната сигурност — отвърна й Блейк. — И Каролайн ни помага да го заловим. Изключително смела постъпка, ако питаш мен.

— Не те питам — изсумтя тя.

— А трябва — сопна й се той. — Присъствието й тук е жизненоважно за сигурността на Англия и само най-непатриотично настроения глупак би използвал това, за да съсипе репутацията й. — Малко се поувлече за интересите на националната сигурност. Но пък в отчаяните ситуации се налагаха отчаяни мерки.

Точно в този момент влезе и Джеймс.

— Предполагам все още обсъждате бъдещето на Каролайн.

И двамата го погледнаха раздразнено.

— Е — протегна се като котарак той и се отпусна с прозявка на дивана, — мислех си да се ожения за нея.

— О, колко хубаво! — възкликна Пенелъпи и плесна с ръце, но думите ѝ бяха заглушени от вика на Блейк:

— *Какво?*

Джеймс присви рамене.

— Защо не? Все някога трябва да се ожения.

— Каролайн заслужава някой, който да я обича.

— Тя определено ми харесва. Това е повече от достатъчно за един брак.

— Вярно е — съгласи се Пенелъпи.

— Замълчи! — сопна се Блейк на сестра си. — А ти... — Обърна се вбесено към маркиза, но не успя да измисли подходящо продължение и изръмжа: — Ти също мълкни.

— Добре казано — изхили се Джеймс.

Блейк го погледна и се почувства напълно способен на убийство.

— Кажи ми нещо повече — помоли се Пенелъпи. — Мисля, че от Каролайн ще излезе прекрасна маркиза.

— Наистина е така — кимна Джеймс. — И ще бъде доста удобен брак. Аз трябва да се ожения все някога, а на нея ѝ се налага да се омъжи.

— Не виждам никаква причина да се омъжва — отбеляза Блейк, — стига сестра ми да си държи устата затворена.

— Пенелъпи е дискретна — продължи Джеймс с глас, който Блейк намираше за дразнещо весел, — но това не е гаранция, че никой няма да разбере как е живяла тук. Каролайн не е част от висшето общество, но това не означава, че заслужава да бъде унижена.

Блейк скочи на крака и изкрещя:

— Да не би да ме обвиняваш, че искам да съсия добротата ѝ име? Всичко, което съм направил...

— Проблема е — меко го прекъсна сестра му, — че не си направил нищо досега.

— Отказвам да седя тук и да...

— Ти си станал — отбеляза тя.

— Джеймс — каза Блейк с опасно нисък глас, — ако не ме спреш, в следващите десет секунди определено ще извърша поне няколко тежки престъпления, от които смъртта на сестра ми ще предизвика най-малко съжаление у мен.

— Тъъ... Пенелъпи — каза Джеймс, — на твое място бих се преместил по-далеч от него. Изглежда говори сериозно.

— Пфу! — беше отговорът ѝ. — Държи се така, защото знае, че съм права.

Един мускул заигра по челюстта на Блейк и той попита Джеймс, без да го поглежда:

— Нямах сестра, нали, Ривърдейл?

— Не.

— Считай се благословен. — След което се обърна и си тръгна.

Джеймс и Пенелъпи мълчаливо го проследиха с поглед как излиза през вратата. След известно време тя премигна и каза:

— Не мисля, че ще иска да ни види скоро.

— Не.

— Сериозен ли беше?

— За женитбата с Каролайн?

Пенелъпи кимна.

— Не бих направил такова изявление, ако не съм готов да го изпълня.

— Но ти не искаш да се жениш за нея — отбеляза с присвити очи тя.

— Не и толкова силно, колкото Блейк.

— Хм... — Тя направи няколко крачки из стаята и седна. — Ти си доста умен, Ривърдейл, но е възможно плана ти да не се осъществи. Брат ми е много упорит.

Джеймс се разположи срещу нея.

— Добре ми е известно.

— Сигурна съм. — Изви устни в нещо подобно на усмивка. — Не знам дали ти е известно, но аз притежавам същото качество.

— Упоритостта ли имаш предвид? Скъпа Пенелъпи, бих обиколил гол цяла Англия през зимата, вместо да меря сили в спор с някой от вас двамата.

— Добре казано, но ако плана ти не успее, ще се ожениш за Каролайн.

— Не се съмнявам, че ще опреш пистолет в гърба ми, докато не го направя.

— Не се шегувам, Ривърдейл! — повиши глас Пенелъпи.

— Знам. Но бях искрен преди малко. Наистина все някога трябва да се ожения, а Каролайн е много по-добър вариант, отколкото да ходя на лов за жена в Лондон.

— Ривърдейл!

Той сви рамене.

— Вярно е. Аз наистина я харесвам и ако трябва да се ожения за нея, само защото Блейк се страхува да го направи, добре тогава. Мога да се сетя и за много по-лоши варианти.

— Каква утеха — въздъхна Пенелъпи.

— Не се тревожи. Блейк ще ѝ направи предложение — уверено махна с ръка Джеймс. — Няма да понесе да ни види женени.

— Надявам се да си прав. Бог знае, че той се нуждае от малко щастие — въздъхна тя и се облегна назад. — Просто искам да е щастлив. Нима е толкова много?

Каролайн бе застанала пред вратата, притиснала длан към устата си. Бе си помислила, че е изпитала възможно най-голямото унижение, когато Пенелъпи настоя някой — който и да е! — да се омъжи за нея. Но това...

Преглътна една сълза. Това беше повече от унижително. Защото унижението бе нещо, с което можеше да се примири, с което да живее и да го забрави.

Но сега беше различно. Нещо в нея умираше и не беше сигурна дали е сърцето или душата ѝ.

Всъщност не бе важно кое от двете, помисли си тя, докато тичаше обратно към стаята си. Значение имаше само болката, а тя нямаше да си отиде до края на живота ѝ.

Отне ѝ около два часа да се съвземе. Малко студена вода да заличи следите от разплаканите си очи и няколко минути дълбоко дишане, за да се справи с треперенето на гласа си. За съжаление, нямаше лек за сърцето ѝ.

Слезе по стълбите и не се изненада да открие Джеймс и Пенелъпи все още улисани в разговор в гостната. Думите им се носеха

по коридора и Каролайн с облекчение установи, че са преминали на други теми.

Тъкмо обсъждаха театъра, когато стигна до вратата и внимателно почука на рамката. Джеймс се изправи веднага щом я видя.

— Може ли да вляза? — попита тя.

— Разбира се — каза Пенелъпи, — седнете тук до мен.

Каролайн поклати глава.

— Предпочитам да остана права, благодаря ви.

— Както желаете.

— Знаете ли къде е Блейк? — каза Каролайн почти царствено. — Не искам да повтарям това, което възнамерявам да кажа.

— Тук съм.

Тя се обърна. Той стоеше неподвижно на рамката на вратата, но личеше, че е изморен. Страните му бяха зачервени и тя се зачуди дали не се бе разхождал навън в прохладната вечер.

— Добре. Бих искала да кажа нещо, ако ми позволите.

— Направи го — каза Блейк.

Каролайн погледна преценяващо и тримата в стаята, след което заяви:

— Не се нуждая от съпруг. И определено не се нуждая от съпруг, на когото не му трябва съпруга. Искам само да ми позволите да остана тук до двадесет и първия си рожден ден.

— Но, Каролайн! — запротестира Пенелъпи. — Тези джентълмени са те компрометирали. Трябва да позволиш на единия да поправи нещата.

Тя преглътна. Не притежаваше много неща в живота си, но си имаше гордост и нямаше да позволи на Блейк Рейвънскрофт да я унижава повече. Погледна го право в очите, макар че говореше на сестра му:

— Лейди Феъруич, тези джентълмени не са направили нищо, за да ме компрометират.

— Нищо? — попита Блейк.

Каролайн го погледна с удивление. Кой дявол го караше да говори така, след като бе твърдо решен да избегне брака.

— Нищо, което би имало значение — каза тя с притихнал глас.

Очите им се срещнаха, но и двамата знаеха, че говореше за онази нощ на плажа. Само Каролайн знаеше, че думите ѝ са лъжа. Времето

прекарано с Блейк беше всичко за нея. Пазеше всяка минута и всяка тяхна среща в сърцето си.

Премигна, за да прогони сълзите си. Скоро щеше да си замине и само спомените щяха да я топят. Нямаше да има до себе си мъж, който да я прегръща, приятели, с които да се смее или къща край морето, която само за няколко седмици бе почувствала като свой дом. Но повече от всичко щеше да ѝ липсва усмивката на Блейк. Случваше се толкова рядко, но когато крайчетата на устните му се извиеха нагоре... А когато се засмееше, от радостната нотка в гласа му, ѝ идеше да запее.

Но сега той не се усмихваше. Лицето му бе каменно и се взираше в нея, сякаш очакваше да му помогне. И тя осъзна, че ако не се махне веднага от стаята, щеше да се направи на пълна глупачка.

— Извинете ме — промълви и забърза към вратата.

— Не можеш да си тръгнеш сега — възкликна Пенелъпи и скочи на крака.

Каролайн не се обърна, когато отвърна:

— Казах това, за което дойдох.

— Но къде отиваш?

— Навън.

— Каролайн.

Беше Блейк и само от тази единствена дума очите ѝ се насълзиха.

— Какво? — успя да промълви.

Може и да прозвуча грубо, но не бе способна на повече.

— Тъмно е. Или не си забелязала?

— Искам да погледам звездите.

Тя чу стъпките му и усети ръката му на рамото си. Той внимателно опита да я отдалечи от вратата.

— Твърде облачно е — каза ѝ с учудващо нежен глас. — Няма да успееш да ги видиш.

Тя дори не се обърна, когато каза:

— Знам, че са там. И само това има значение.

После се изплъзна от ръцете му и избяга от стаята, а Блейк затвори очи от безсилие.

— Виж какво направи — чу сестра си той. — Разби сърцето на горкото момиче.

Не ѝ отговори, не знаеше или по-скоро не искаше да знае, дали думите на сестра му са верни. Ако ѝ беше разбил сърцето, то тогава щеше да е най-големия мерзавец на света. А обратното би значело, че Каролайн не я бе грижа за него и че онази страстна нощ не означаваше нищо за нея.

А тази мисъл бе твърде непоносима.

Не искаше да мисли какво чувства към нея. Не искаше да анализира, да събира парчета или да ги обобщава, защото беше ужасен от мисълта, че ако го направи, единствената подходяща дума за чувствата му, би била *любов*. А това щеше да е най-жестоката шега на света.

Отвори очи и срещна отвратеното изражение на Ривърдейл, което му казваше: „Ти си задник Рейвънскрофт“.

Блейк не каза нищо.

— Мирабел е мъртва — изсъска Джеймс.

Блейк извърна лице към приятеля си толкова агресивно, че Пенелъпи подскочи.

— Не я споменавай — каза заплашително. — Тя няма място в разговора ни.

— Именно — отвърна Джеймс. — Мъртва е и не можеш да я оплакваш вечно.

— Ти нищо не разбираш — каза Блейк, клатейки глава. — Не знаеш какво е да обичаш.

— А ти знаеш твърде добре — промълви Джеймс. — Всъщност ти се случи два пъти.

— Блейк — каза меко сестра му и сложи ръка на рамото му. — Знам, че я обичаше. Всички я обичахме. Но Мирабел не би искала да продължаваш да живееш по този начин. Ти си като една празна черупка и си заровил душата си в нея.

Блейк преглътна конвулсивно. Не искаше нищо друго, освен да се махне от стаята, но остана като вкопан в пода.

— Остави я да си иде — прошепна Пенелъпи. — Време е, Блейк. Каролайн те обича.

Той завъртя глава.

— Тя ли го каза?

Пенелъпи искаше да излъже. Виждаше се в очите ѝ. Но накрая поклати глава.

— Не, но ѝ личи.

— Не искам да я нараня — произнесе той. — Тя заслужава да ѝ се случи нещо хубаво.

— Тогава се ожени за нея.

Той поклати глава.

— Ако се ожения за нея... Боже! Ще я нараня повече отколкото би могла да си представиш.

— Дявол да те вземе — избухна Джеймс. — Престани да се държиш като проклет страхливец. Страхуваш се да обичаш. Страхуваш се да живееш. Единственото нещо, от което не се боиш, е смъртта. Давам ти една нощ. Само една.

Блейк присви очи.

— За какво?

— За да се вразумиш. Но ти обещавам, че ще се ожения за Каролайн, ако не го направиш. И си задай въпроса, ще понесеш ли да живееш с това до края на живота си?

Джеймс се завъртя и излезе от стаята.

— Той не говори празни приказки — каза Пенелъпи. — Доста е привързан към нея.

— Знам — сопна се Блейк.

Сестра му кимна, след което тръгна да излиза от стаята.

— Ще те оставя насаме с мислите ти.

Това, помисли си той горчиво, бе последното, което искаше.

ГЛАВА 20

„Без-ме-те-жен (прилагателно име) — спокоен, тих, мирен.

Не си спомням онези дни като съвсем безметежни.“

Из личния речник на Каролайн Трент

Каролайн седеше на брега, загледана в небето. Точно както бе казал Блейк, нямаше звезди и се виждаха очертанията единствено на бледата луна. Тя обви ръце около колената си, за да се предпази от хладния бриз. Обувките ѝ лежаха наблизо.

— Няма значение — мърмореше си и ровеше с крака из пясъка.
— Няма никакво значение.

— Кое няма значение?

Тя вдигна глава. Блейк.

— Как дойде, без да те усетя?

Той посочи зад себе си.

— Има и друг път на около петдесет ярда оттук.

— О, ако си дошъл да видиш как съм, уверявам те, чувствам се чудесно. Можеш да се върнеш в къщата.

— Каролайн... — Той прочисти гърлото си. — Има някои неща, които искам да ти кажа.

Тя извърна глава.

— Не ми дължиш обяснения.

Той седна до нея и несъзнателно зае същата поза. Подпря брадичка на колената си и каза:

— Имаше причина, заради която се заклех да не се женя.

— Не искам да зная.

— Няма значение, имам нужда да го кажа.

Тя не отвърна нищо и той продължи.

— Когато Мирабел умря... — Гласът му пресекна.

— Не е нужно да го правиш — бързо каза тя. — Моля те.

Той не ѝ обърна внимание.

— Когато тя почина, помислих... почувствах... Боже, трудно ми е да го изразя с думи. — Той издиша. — Нещо в мен умря. Това е единственият начин, по който мога да го опиша.

Каролайн преглътна и едва устоя на желанието да го утеши и да обвие ръце около рамената му.

— Не аз съм човека, от когото имаш нужда.

— Зная — каза горчиво тя. — Все пак не мога да си съпернича с мъртва жена.

— Заклех се никога да не се женя. Аз...

— Не съм го искала от теб. Аз може... Няма значение.

— Ти може... какво?

Каролайн поклати глава. Нямаше желание да му казва, че може би си е мечтала за това.

— Моля те, продължи — с леко разсеян глас каза тя.

Той кимна, макар да личеше, че все още е любопитен какво е имала предвид.

— Винаги съм си казвал, че не мога да се ожения от уважение към паметта на Мирабел. И наистина вярвах в това. Но тази нощ осъзнах, че това се е променило.

Тя се обърна към него, а в очите ѝ се четяха хиляди въпроси.

— Мирабел е мъртва — продължи с празен глас. — Знам го. Не мога да я съживя. Никога не съм си мислил, че мога. Просто...

— Просто какво, Блейк? — настоя тя с нисък, напрегнат глас. — Моля те, кажи ми. Помогни ми да разбера.

— Не искам да я предам сега, когато е мъртва, така както го направих, когато беше жива.

— О, Блейк. Никога не си предавал никого. — Тя го докосна по ръката. — Някой ден ще го разбереш.

— Знам. — Той затвори очи за момент. — Винаги съм го знаел, дълбоко в себе си. Тя беше толкова упорита. Нямаше как да я спра.

— Тогава защо не си позволяваш да бъдеш щастлив?

— Вече не става въпрос за Мирабел. А за мен.

— Не разбирам.

— Някъде по пътя загубих нещо от себе си. Не знам дали е било заради болката или горчивината, но загубих душата си.

— Това не е истина. Познавам те по-добре отколкото мислиш.

— Каролайн, не чувствам нищо! — избухна той. — Нищо дълбоко и смислено поне. Не виждаш ли, че съм мъртъв вътрешно?

Тя поклати глава.

— Не говори така. Това не е истина.

Той я хвана настойчиво за рамото.

— Вярно е. А ти заслужаваш много повече отколкото мога да ти дам.

Тя се вгледа в ръката му.

— Не знаеш какво говориш — прошепна.

— Дявол да го вземе! — Той се отдръпна от нея и се изправи. След кратко мълчание, произнесе: — Джеймс каза, че ще се ожени за теб.

— Разбира се.

— Само това ли ще кажеш?

Тя нетърпеливо въздъхна.

— А какво искаш да ти кажа, Блейк? Кажи ми и ще ти го кажа. Но не знам какво искаш. Как бих могла да реша, след като и аз не знам какво искам. — Тя зарови лице в коленете си. Това беше лъжа. Знаеше какво желае, а той стоеше до нея и й казваше да се омъжи за друг мъж.

Не беше изненадана, но не очакваше да я заболи толкова.

— Той ще се грижи за теб — тихо каза Блейк.

— Сигурна съм.

— Ще приемеш ли?

Тя го погледна остро.

— Интересува ли те?

— Как може да ме питаш?

— Нали каза, че не чувстваш нищо. И не те грижа за нищо.

— Каролайн, тревожа се за бъдещето ти. Просто не мога да бъда твой съпруг.

— Това е само извинение. — Тя се изправи. — Ти си истински страхливец, Блейк Рейвънскрофт.

Понечи да се отдалечи, но краката ѝ потъваха в пясъка и той бързо я настигна.

— Не ме докосвай! — извика тя, когато той я хвана за ръката. — Остави ме на мира!

Той не я пусна.

— Искам да приемеш предложението на Ривърдейл.

— Нямах никакво право да ми казваш какво да правя.

— Знам. Но искам да го направиш.

Каролайн отпусна глава. Не можеше да си поеме дъх, дишаше тежко. Затвори очи за момент, за да се успокои.

— Махай се — успя да каже.

— Не и докато не чуя, че ще се омъжиш за Ривърдейл.

— Не! — проплака тя. — Не! Няма да се омъжа за него. Не го обичам, той не ме обича и това е последното, което искам.

Блейк стегна хватката около ръката ѝ.

— Каролайн, чуй ме. Ривърдейл ще...

— Не! — Яростта и разбитото сърце ѝ дадоха сили да издърпа ръката си и да се втурне край брега. Продължи да тича, докато дробовете ѝ започнаха да горят, а очите ѝ се изпълниха с толкова сълзи, че не можеше да вижда. Тича, докато болката в тялото ѝ най-накрая засенчи тази в сърцето.

Запрепъва се по пясъка, като се опитваше да не обръща внимание на звука от приближаващите стъпки на Блейк. След това тялото му се блъсна в нейното с изненадваща сила и двамата паднаха на земята. Каролайн се приземи хлипайки на гърба си, а тялото на Блейк интимно покри нейното.

— Каролайн — изрече той задъхано.

Тя се втренчи в него, а очите ѝ диво търсеха по лицето му някакъв знак, че я обича. След това се протегна, сграбчи тила му и го придърпа надолу към себе си, за да го целуне с цялата любов и отчаяние, които се таяха в сърцето ѝ.

Блейк се опита да ѝ устои. Не можеше да я има и го знаеше. Тя щеше да се омъжи за най-добрия му приятел. Само че устните ѝ бяха сладки и мамещи, а тялото, притиснато до неговото, палеше огньове в кръвта му.

Прошепна името му отново и отново, като заклинание. Опита да бъде благороден и да я отблъсне, но не бе достатъчно силен да каже „не“, когато езикът ѝ бе върху устните му, а голите ѝ крака — увити около глезените му.

Ръцете му бързо и трескаво, за по-малко от десет секунди, съблякоха роклята ѝ. Разстла я под нея, за да я предпази от пясъка, но това бе последната му разумна мисъл, преди да бъде завладян от нуждата да я притежава.

— Ще те имам — закле се и прокара пръсти от глезените до бедрата ѝ. — Ще те имам — обеща тържествено, дръпна ризата ѝ и постави ръка върху сърцето ѝ. — Ще те имам — простена точно преди устните му да се сключат около зърното ѝ.

Единственото, което тя отвърна бе:

— Да.

И сърцето на Блейк полетя.

Каролайн изви гръб и лек вик от желание изскочи от устните ѝ. Като че ли на мястото на всеки копнеж, който той утоляваше, събуждаше два нови и хвърляше тялото ѝ в океан от страст.

Не бе сигурна какво да прави, но знаеше, че иска да усети кожата му до своята, затова вдигна ръце към копчетата на ризата му. Движенията ѝ бяха треперливи и несръчни и Блейк бързо я отблъсна и разкъса дрехата с див вик.

Само секунда по-късно се озова отново върху нея, а топлината на гърдите му я изгаряше. Устата му се спусна към нейната и я погълна цялата.

Тя простена срещу устните му, впи ръце в гърба му и ги плъзна към колана на панталоните му. Спря, за да събере смелост, след това пъхна един пръст вътре и докосна гладката кожа на задните му части.

Устните на Блейк се плъзнаха по бузата към ухото ѝ и той прошепна:

— Искам да те почувствам. — Дъхът му бе влажен и горещ и толкова възбуждащ. Тя усещаше всяка от думите му дори по-силно, отколкото ги чуваше.

— И аз искам да те почувствам — промълви тя.

— О, и това ще се случи. Уверявам те. — Отдръпна се от нея колкото да се освободи от останалите си дрехи и отново я прегърна, а голата му кожа сякаш прогаряше цялото ѝ тяло.

Вълните се разбиваха в брега, а студената вода гъделичкаше голите ѝ крака. Каролайн потръпна, но това движение само я накара да се отърка още по-интимно в Блейк и го чу да простенва от желание.

— Ще те докосна — прошепна той възбудено.

Тя знаеше какво има предвид, но въпреки това се шокира, когато помилва с пръсти най-интимното ѝ място. Замръзна, но се отпусна, когато устните му се притиснаха към ухото ѝ с едно:

— Шшш.

Един пръст се плъзна в нея и тя ахна от удоволствие.

— И аз искам да те докосна — каза му.

Той задъхано издиша.

— Това вероятно ще ме убие.

Погледът ѝ потърси лицето му.

— Толкова силно те желая — опита се да обясни той. — Почти ще експлодирам от желание и не мога...

— Шшш. — Беше неин ред да го успокои като нежно докосна с пръст устните му. — Само ми покажи. Покажи ми всичко. Искам да ти доставя удоволствие.

Дрезгав звук излезе от дълбините на гърлото му, докато разтваряше краката ѝ. Докосна я само с върха на мъжествеността си и почти потрепери от удоволствието. Тя беше гореща и изпълнена с желание и той знаеше, че го желае — него, наранената му душа и всичко останало.

— О, Каролайн. Ще направя така, че да ти е хубаво — закле се. — Ще ти доставя радост. Обещавам.

— Вече го направи — меко каза тя и ахна, когато той започна да навлиза в нея.

Взе я бавно, даде време на тялото ѝ да свикне с размера и силата му. Толкова бе трудно да се въздържа, когато всяка частица на съществото му копнееше да се забие в нея и да я направи своя. Нещо много примитивно се бе събудило в него и искаше не просто да я люби — искаше да я вкуси, да я притежава, да ѝ достави такова удоволствие, че никога да не помисли дори да се отдаде на друг.

Но се въздържа, напрегна се до крайност, за да остане нежен. Тя не бе готова за дивото му желание. Нямаше да го разбере. А него го беше грижа твърде много, за да си позволи да я уплаши.

Беше го грижа.

Откритието бе зашеметяващо и цялото му тяло замръзна.

— Блейк?

Знаеше, че я харесва, знаеше, че я желае, но едва в този момент на интимност бе осъзнал, че чувствата му са много по-силни. Бе смятал, че вече не е способен на дълбоки емоции, но тази жена го докосна и...

— Блейк?

Той сведе поглед.

— Нещо не е наред ли?

— Не — каза леко учуден. — Не. Всъщност мисля, че вече всичко е наред.

Едва доловима усмивка се появи на устните ѝ.

— Какво имаш предвид?

— Ще ти кажа по-късно — ѝ отвърна, разтревожен, че това вълшебно усещане може да изчезне, ако го изследва по-внимателно. — Но засега...

Направи още един тласък. Каролайн ахна.

— Нараних ли те? — попита.

— Не. Просто се чувствам толкова... е, толкова изпълнена някак си.

Блейк се разсмя.

— Дори не съм стигнал до средата на пътя — изрече с усмивка.

Устата ѝ зяпна.

— Така ли?

— Така — тържествено отговори той. — Макар че това — отново навлезе напред и движението достави неизмерима наслада и на двамата им — ни приближава малко повече.

Тя преглътна.

— По-близо? Не до края?

Той бавно се усмихна и поклати глава.

— Разбира се, ако направя така... — леко тласна с бедра — почти ще стигна.

— Но ти... Аз още ли съм...

— ... девствена? — довърши вместо нея. — Технически, предполагам, да, но що се отнася до мен, ти си моя.

Каролайн преглътна и премигна, за да възпре сълзите, но едва успяваше да сдържи емоциите си. Невероятно какво можеше да ѝ причини едно простичко изречение. *Ти си моя*. О, как ѝ се искаше да бе вярно. Завинаги.

— Направи ме своя — прошепна. — По всеки възможен начин.

Можеше да види по лицето му какво му струва въздържането. Нощният въздух бе хладен, но веждите на Блейк бяха плувнали в пот, а мускулите по врата му силно изпъкваха.

— Не искам да те нараня — изрече напрегнато.

— Няма.

В този момент сякаш се изчерпаха и последните му резерви от самообладание и с дрезгав вик тласна напред и напълно се потопи в нея.

— Мили боже — задавено изрече той. — Каролайн.

Тя не можа да се пребори с абсурдното желание да се засмее.

— О, Блейк — ахна. — Вече разбирам разликата.

— Така ли?

— И още ли има?

Той кимна.

— Само почакай и ще видиш.

И започна да се движи.

По-късно Каролайн не можеше да определи коя част ѝ бе харесала най-много. Дали чувството за завършеност, когато се бяха съединили в едно? Или примитивния ритъм, в който тялото ѝ се движеше? Определено не можеше да забрави експлозията, която бе почувствала, последвана от страстния вик на Блейк, щом изля смето си в нея.

Но сега, докато лежеше в прегръдките му, а морския бриз галеше телата им, тя си помисли, че това е най-хубавото. Беше толкова топъл, толкова близо, и тя слушаше как сърцето му бавно се връща към нормалния ритъм. Можеше да помирише солта по кожата му и да усети страстта във въздуха. Всичко беше толкова съвършено, сякаш през целия си живот бе чакала точно този момент.

Но наред с щастието, изпитваше и страх. Какво щеше да стане сега? Това означаваше ли, че иска да се ожени за нея? И ако е така, дали нямаше да е защото смяташе, че така е редно? А ако бе така, трябваше ли да я е грижа?

Е, разбира се, че я беше грижа. Искаше да я обича също толкова силно, колкото и тя него. Но може би, той щеше да се научи да я обича, ако се оженеха. Щеше да е нещастна със съпруг, който не изпитва чувства към нея, но щеше да е още по-нещастна без Блейк. Налагаше се да затвори очи, да скочи в неизвестното и да се надява на най-доброто.

Или може би, намръщи се тя, беше добре да си спомни, че той не ѝ бе казал и две думи откакто бяха правили любов и въобще не бе

споменаваха нищо за брак.

— Защо си толкова сериозна? — попита Блейк и небрежно я погали по косата.

Тя поклати глава.

— Нищо. Просто се замислих.

— За мен, предполагам — каза тихо, — и намеренията ми?

Тя се отдръпна назад ужасена.

— Никога не би ми хрумнало да те манипулирам в...

— Шшш. Знам го.

— Наистина ли?

— Ще се оженим веднага щом получа разрешение.

Сърцето ѝ подскочи.

— Сигурен ли си?

— Що за въпрос е това?

— Глупав — промълви тя. Не бе ли решила току-що, че не се интересува дали той ще се ожени за нея, само защото бе правилно?

Не, не беше така. Интересуваше я. Но пак щеше да се ожени за него.

— Каролайн? — По гласа му личеше, че се забавлява.

— Да?

— Ще ми отговориш ли?

Тя примигна.

— Попита ли ме нещо?

— Попитах те дали... — Той млъкна. — Не, всъщност, не съм те питал.

И преди Каролайн да осъзнае какво става, той се превъртя и застана на едно коляно.

— Каролайн Трент, бъдеща Рейвънскрофт, ще ми окажеш ли честта да се омъжиш за мен?

Ако очите ѝ не бяха пълни със сълзи, тя може би щеше да се разсмее задето ѝ предлага чисто гол.

— Да — каза и кимна бързо. — Да, да, да!

Той приближи дланта ѝ до устните си и я целуна.

— Добре.

Каролайн затвори очи за няколко секунди. Искаше да притъпи всичките си сетива, за да заключи момента в паметта си. Не искаше

гледката, ароматите или докосването, да я разсеят от радостта в сърцето ѝ.

— Каролайн?

— Шшш. — Махна с ръка и след няколко секунди отвори очи. — Готово. Какво щеше да казваш?

Той я погледна любопитно.

— Какво беше всичко това?

— Нищо... О, виж! — Тя посочи към небето.

— Какво? — Очите му проследиха ръката ѝ.

— Разсъмва се. Звездите избледняват.

— Точно така — усмихна се той. — Но ти знаеше, че са там през цялото време.

Каролайн обви ръка около неговата.

— Да — съгласи се тя. — Там бяха.

Половин час по-късно, вече облечени, те опитваха да се вмъкнат в къщата възможно най-тихо.

Джеймс обаче ги чакаше в коридора.

— Казах ти да използваме страничното стълбище — промърмори Каролайн.

— Предполагам, че се прибирате? — каза меко Джеймс. — Пъруик искаше да заключи входната врата, но не бях сигурен дали имаш ключ.

— Решихме да се оженим — съобщи Блейк.

Джеймс само повдигна вежда и измърмори:

— И аз така си помислих.

ГЛАВА 21

„Ес-тест-во (съществително име) — същност, същество, природа.

Не мога да твърдя, със сигурност, че разбирам естеството на романтичната любов, но според мен не е важно тя да се разбира, а просто да се оцени и опази.“

Из личния речник на Каролайн Трент

Те се ожениха седмица по-късно, най-вече заради Пенелъпи, която настояваше да поръча чеиз за булката. Каролайн смяташе, че двете готови рокли, които Блейк ѝ купи от Лондон са достатъчно разкошни, но въобще не можеха да се сравнят с представата на Пенелъпи за приличен гардероб. Каролайн позволи на бъдещата си зълва да избере всичко, освен едно. Шивачката притежаваше топ синьо-зелена коприна с цвета на очите ѝ и тя настоя да ѝ ушийт вечерна рокля от него. Никога преди не бе обръщала внимание на очите си, но след като Блейк бе прокарал пръсти по клепачите ѝ и бе обявил, че са с цвета на океана на екватора... Е, нямаше как да не се възгордее.

Сватбената церемония беше скромна, в съвсем тесен кръг, който включваше Джеймс, Пенелъпи и слугите в Сийкрест Манър. По-големият брат на Блейк бе пожелал да присъства, но една от дъщерите му се разболя и той не искаше да я оставят. Каролайн намери причината за уважителна и му изпрати писмо, в което изразяваше желанието си да се срещнат, но в по-удобно време.

Пъруик я отведе до олтара. Мисис Микъл обаче изревнува дотолкова, че настоя да играе ролята на майка на булката, макар че точно тази роля не бе предвидена в церемонията.

Пенелъпи беше шаферка, а Джеймс кум и всичко мина чудесно.

През следващите няколко дни, Каролайн се усмихваше през цялото време. Не можеше да си спомни някога да е била по-щастлива,

отколкото беше сега като Каролайн Рейвънскрофт от Сийкрест Манър. Имаше си съпруг, дом и перфектен живот. Блейк така й не бе признал любовта си, но бе твърде смело да очаква това от човек, преживял толкова тежка емоционална болка.

Междувременно, щеше да го направи възможно най-щастлив и да му позволи да й отвърне със същото.

Сега, когато Каролайн принадлежеше на Сийкрест Манър и той също й принадлежеше, реши да преобрази мястото по свой вкус. Тъкмо се трудеше в градината, когато Пъруик се появи:

— Мисис Рейвънскрофт, имате посетител — обяви той.

— Така ли? — попита го изненадано. Почти никой не знаеше, че е станала мисис Рейвънскрофт. — Кой?

— Мистър Оливър Прюит.

Тя пребледня.

— Оливър? Но защо...

— Искате ли да го отпратя? Или ако предпочитате, да извикам мистър Рейвънскрофт да се разправи с него?

— Не, не — каза бързо тя. Не искаше съпругът й да види Оливър. Блейк щеше да избухне и нямаше да си го прости. Знаеше колко е важно да изобличи не само Оливър, но и целият му кръг от шпиони. Ако провалеше прикритието му сега, никога нямаше да получи друга възможност.

— Ще се видя с него — каза твърдо. Въздъхна дълбоко и остави градинските ножици. Сега Оливър нямаше никакви права над нея и тя не биваше да се страхува.

Каролайн последва Пъруик към гостната. Докато минаваше през вратата, зърна гърба на бившия си опекун и изведнъж се напрегна.

Почти бе забравила колко много го мрази.

— Какво искаш, Оливър? — попита го с равен тон.

Той я погледна доста заплашително.

— Не посрещаш особено топло настойника си.

— *Бившият* ми настойник — поправи го тя.

— Малка подробност — махна с ръка той.

— Говори по същество, Оливър.

— Много добре. — Той тръгна напред и спря чак, когато носовите им почти се докоснаха. — Ти си ми длъжница.

Каролайн дори не примигна.

— Не ти дължа нищо.

Те стояха така известно време и се гледаха, докато той не се отдръпна и не отиде до прозореца.

— Хубав имот си имаш.

Каролайн едва потисна желанието си да изкрещи от ярост.

— Оливър — предупреди го тя, — търпението ми се изчерпва. Ако имаш да ми казваш нещо, говори. В противен случай си върви.

Той се извърна.

— Би трябвало да те убия — изсъска.

— Може би — отвърна тя безизразно, — но ще увиснеш на бесилото, а едва ли искаш това.

— Съсипа всичко! Всичко!

— Ако имаш предвид глупавия си план да ме направиш Прюит — избухна тя, — тогава, да, съсипах го. Как не те е срам, Оливър!

— Дадох ти храна. Дадох ти подслон. А ти ме предаде по най-долния начин.

— Ти нареди на сина си да ме изнасили!

Той насочи дебелия си пръст право към нея.

— Това нямаше да е нужно, ако беше съдействала. И без това винаги си знаела, че ще се омъжиш за Пърси.

— Напротив. А и той иска този брак не повече от мен.

— Сина ми прави това, което аз му наредя.

— Знам — каза отвратена тя.

— Искаш ли да знаеш защо ми е нужно богатството ти? Дължа пари, Каролайн. Много пари.

Тя премигна изненадано. Нямаше представа, че Оливър има дългове.

— Това не е мой проблем, нито пък имам вина. А и определено добре си поживя с парите ми, докато беше мой опекун.

Той гръмко се изсмя.

— Парите ти бяха по-здравео пазени и от девствен пояс. Получавах нищожни месечни суми, които едва покриваха издръжката ти.

Тя го погледна шокирано. Оливър винаги бе живял в охолство и си купуваше само изящни и скъпи неща.

— Но откъде идваха парите ти? — попита тя. — Новият свещник, натруфената карета... как си плащал за тях?

— Това беше от... — Присви устни. — Не е твоя работа.

Тя се ококори. Оливър почти бе издал с какво се занимава, не се съмняваше в това. Блейк щеше да е доста заинтересован.

— Всичко щеше да се нареди, ако се бе омъжила за Пърси — продължи той. — Тогава щях да получа пълен контрол.

Каролайн поклати глава, като се стараеше да спечели време и да го подтикне към откровеност.

— Никога не бих го направила — каза накрая тя. Нямаше смисъл да отрича очевидното, защото щеше да предизвика подозрение. — Никога не бих се омъжила за Пърси.

— Беше длъжна да правиш това, което ти наредя! — изрева Оливър. — Ако не бях закъснял и ти не се бе омъжила за някакъв идиот, щях да ти дам да се разбереш!

Каролайн почервения. Едно беше да я заплашва, но съвсем друго да нарича съпруга ѝ идиот.

— Ако не си тръгнеш веднага, ще накарам да те изхвърлят със сила. — Повече не я интересуваха неговите признания и не искаше никога повече да го вижда.

— *Да ме изхвърлят със сила?* — изимитира я Оливър. Устните му се извиха в злобна усмивка. — Внимавай как ми говориш, Каролайн. Или трябва да те наричам мисис Рейвънскрофт? Е, доста се издигна. Във вестника пише, че мъжа ти е син на виконт Дарнсби.

— Узнал си за сватбата ни от обявлението във вестника? — А тя се бе чудила как е разбрал къде да я намери.

— Не се прави на учудена, малка уличнице. Знам, че нарочно си поръчала да обявят сватбата ти във вестника, за да ме подразниш.

— Но кой... — Каролайн замълча. Разбира се, Пенелъпи. В нейния свят, сватбите винаги се обявяваха във вестника. От радост за брат си, вероятно бе забравила, че трябва да пази тайна.

Тя присви устни и потисна въздишката си. Не трябваше да се показва слаба пред Оливър. Той не биваше да научава за връзката ѝ с Блейк, поне до ареста, но вече нямаше какво да се направи.

— Казах ти да си вървиш — опита се да прозвучи търпеливо тя.
— Не ме карай да повтарям.

— Няма да ходя никъде, докато не оправяш всичко. Длъжница си ми, момиче.

— Не ти дължа нищо, освен някоя плесница може би. Върви си.
Той скъси разстоянието между тях и болезнено стисна ръката ѝ.

— Искam това, което ми принадлежи.

Тя се вгледа в него, докато безуспешно опитваше да се освободи.

— За какво говориш?

— Ще ми припишеш половината от богатството си. Като възнаграждение за вниманието и грижите, които ти оказах, докато беше под моя опека.

Каролайн се изсмя в лицето му.

— Малка курва такава — изсъска той. И преди тя да успее да реагира, той вдигна свободната си ръка и я удари през лицето.

Тя политна назад и сигурно щеше да падне, ако той не продължаваше да я стиска за ръката. Каролайн не каза нищо, страхуваше се от думите си. Лицето ѝ пареше. Оливър носеше пръстен и от раната потече кръв.

— Как го измами да се ожени за теб? — попита той. — Преспа ли с него?

Гневът ѝ даде сили да се измъкне от хватката му и да се опре в един стол.

— Махай се от къщата ми!

— Не и докато не подпишеш това.

— Не мога, дори и да исках — каза тя със самодоволна усмивка.
— Когато се омъжих за мистър Рейвънскрофт, богатството ми стана негово. Познаваш английските закони не по-зле от мен.

Оливър затрепери от ярост и Каролайн изведнъж почувства прилив на смелост.

— Можеш да попиташ съпруга ми за парите, но те предупреждавам, че има дяволски избухлив нрав и... — презрително огледа кльощавата фигура на Оливър — ... е доста по-едър от теб.

Той кипна при забележката ѝ.

— Ще си платиш за това, което ми стори. — Тръгна към нея, но преди да успее да я удари отново, чу рев от вратата.

— Какво, по дяволите, става тук?

Каролайн облекчено въздъхна. Блейк!

Оливър очевидно не знаеше какво да каже и просто замръзна, с все още вдигната за удар ръка.

— Да не смяташе да удрияш жена ми? — Гласът на Блейк беше нисък и смъртоносен. Той изглеждаше спокоен, даже твърде спокоен.

Оливър не каза нищо.

Погледът на Блейк се насочи към раната на лицето на Каролайн.

— Удари ли я вече, Прюит? Каролайн, той удари ли те?

Тя кимна, удивена от спокойствието му.

— Разбирам — каза меко Блейк и свали ръкавиците си, докато влизаше в стаята. Подаде ги на Каролайн, която ги пое безмълвно. След това той се обърна към Оливър.

— Страхувам се, че направи грешка.

Очите на Оливър за малко щяха да изхвъркнат. Личеше си, че е ужасен до смърт.

— Моля?

Блейк сви рамене.

— Наистина ми е неприятно да те докосвам, но...

Юмрукът му изхвърча към окото на Оливър и той рухна на пода.

Каролайн зяпна. Погледът ѝ постоянно се местеше от Блейк към Оливър и обратно.

— Изглеждаше толкова спокоен.

Съпругът ѝ само я погледна.

— Той нарани ли те?

— Дали ме... Не, е, да, малко всъщност. — Тя докосна лицето си. Блейк скрита Оливър в ребрата и погледна към Каролайн.

— Това е задето нарани жена ми.

Тя преглътна.

— Всъщност по-скоро ме стресна, отколкото ми причини болка, Блейк. Може би не трябва...

Блейк ритна Оливър в хълбока.

— Това — каза той — е задето си я уплашил.

Каролайн притисна длан до устните си, за да спре нервния си смях.

— Нещо друго, което трябва да знам? — обърна се той към нея.

Тя поклати глава, защото се страхуваше, че ако отвори уста още веднъж, той ще убие Оливър. Не че света нямаше да стане по-добро

място без него, но не искаше Блейк да увисне на бесилото.

Той леко наклони глава, за да я огледа по-отблизо.

— Кървиш — прошепна.

Тя докосна мястото и погледна ръката си. По пръстите ѝ останаха следи от кръв. Не много, но достатъчно, за да притисне длан в раната инстинктивно.

Блейк извади кърпичката си. Тя понечи да я вземе, но той протегна ръка и допря снежнобелия плат до лицето ѝ.

— Позволи на мен.

Никога досега, никой не се бе грижил за раните ѝ нито за малките, нито за по-сериозните и тя намери усещането за много успокояващо.

— Ще ми трябва малко вода, за да те почистя.

— Добре съм. Просто драскотина.

Той кимна.

— За момент помислих, че те е изплашил. Бих го убил заради това.

Някъде от пода, Оливър издаде стон.

Блейк погледна Каролайн.

— Ако поискаш, ще го убия.

— О, не, Блейк. Не. Не по този начин.

— Какво, по дяволите, значи не *по този начин*? — сопна се Оливър.

Каролайн погледна надолу. Бившият ѝ опекун явно се бе върнал в съзнание. Или въобще не е бил в безсъзнание. Каролайн каза:

— Нямам нищо против обаче, да го изхвърлиш от дома ни.

Блейк кимна.

— С удоволствие.

Хвана Оливър за яката и колана на панталоните и го завлече в коридора. Каролайн се втурна след тях и потръпна, когато Оливър се разкрещя:

— Ще съобщя на властите! Повярвайте ми! Ще си платите за това!

— Аз съм властите — сопна се Блейк. — Ако престъпиш в земите ми отново, сам ще те арестувам. — След това го изхвърли на стълбите пред входната врата и я затръшна в лицето му.

Обърна се и погледна жена си, която стоеше в коридора с отворена уста. Имаше малко кръв по лицето си и по връхчетата на пръстите си. Сърцето го стегна. Знаеше, че не е наранена сериозно, но това нямаше значение. Прюит ѝ бе причинил болка, а той не бе успял да го спре.

— Толкова съжалявам — прошепна.

— За какво? — премигна тя.

— Трябваше да съм до теб. Не биваше да те оставям сама с него.

— Но ти дори не знаеше, че е тук.

— Това няма значение. Ти си моя съпруга. Заклех се да те защитавам.

— Блейк — каза нежно тя, — не можеш да спасиш целия свят.

Той пристъпи към нея.

— Знам го, но искам да спася теб.

— О, Блейк.

Взе я в обятията си и я притисна към себе си, без да обръща внимание на кръвта.

— Няма да те предам отново — обеща той.

— Ти никога не си ме предавал.

Той замръзна.

— Но се случи с Мирабел.

— Мислех, че най-накрая си приел, че смъртта ѝ не е по твоя вина — каза тя и опита да се освободи.

— Така е. Направих го — той затвори очи за момент, — но това все още ме преследва. Ако я беше видяла...

— О, не — прошепна тя. — Не знаех, че си бил там. Нямах представа, че си видял как я убиват.

— Не съм — каза с равен глас той. — Лежах болен в леглото. Но когато не се върна навреме, Ривърдейл и аз тръгнахме да я търсим.

— Толкова съжалявам.

Гласът му стана съвсем пуст, когато спомените го връхлетяха.

— Имаше толкова много кръв. Бяха стреляли по нея четири пъти.

Каролайн си помисли колко кръв бе изтекла от раната на Пърси. Дори не можеше да си представи колко ужасно е да видиш любимият си човек ранен.

— Ще ми се да знаех какво да ти кажа, Блейк. Ще ми се да имаше нещо за казване.

Той рязко се обърна към нея.

— Мразиш ли я?

— Мирабел? — попита го учудено.

Той кимна.

— Разбира се, че не!

— Веднъж ми каза, че не искаш да се състезаваш с мъртва жена.

— Е, ревнувах — каза тя. — Не я мразя. Това би било доста глупаво, не мислиш ли?

Той поклати глава, докато обмисляше.

— Просто се чудех. Не би ми харесвало да я мразиш.

— Мирабел е част от това, което си — каза тя. — Как мога да я мразя, след като е толкова важна част от мъжа, който си днес?

Обърна се към нея, а очите му сякаш търсеха нещо. Почувства се гола под взора му. Меко продължи:

— Ако не е била Мирабел, ти нямаше да си... — преглътна — ... нямаше да си мъжа, когото обичам.

Той я гледа продължително, след което взе ръката ѝ.

— Това е най-нежната и щедра емоция, която някой е показвал към мен.

Каролайн го погледна с пълни със сълзи очи. Чакаше, надяваше се, молеше се, да отвърне на думите ѝ. Блейк изглеждаше така, сякаш щеше да каже нещо важно, но след малко прочисти гърлото си и попита:

— В градината ли работи?

Тя кимна и преглътна бучката разочарование, която се бе оформила в гърлото ѝ.

Той ѝ подаде ръка.

— Ще те придружа обратно. Искане ми се да видя какво правиш.

Търпение, каза си Каролайн. *Търпение*.

Но беше по-лесно да го каже, отколкото да го направи, когато сърцето я болеше така.

По-късно вечерта Блейк стоеше в притъмнелия си кабинет и се взираше през прозореца.

Тя бе казала, че го обича. Това беше огромна отговорност.

Вътре в себе си знаеше, че дълбоко я е грижа за него, но не бе мислил за любов от толкова отдавна. Едва ли щеше да я разпознае.

Но не просто усещаше, а бе напълно убеден, че чувствата на Каролайн са истински.

— Блейк?

Вдигна поглед. Тя стоеше на вратата с вдигната ръка, за да почука.

— Защо стоиш в тъмното?

— Просто мислех.

— О!

Той усети, че ѝ се иска да му зададе хиляди въпроси, но вместо това само се усмихна и попита:

— Искаш ли да ти запаля свещ?

Той поклати бавно глава и се изправи. Изпита странното желание да я целуне.

Всъщност, не беше толкова странно, че бе поискал да я целуне. Винаги го искаше. Странна бе нуждата, която изпита. Сякаш със сигурност знаеше, че ако не я целуне точно в този момент, живота му ще се промени завинаги и то по неприятен начин.

Трябваше да я целуне. Това беше всичко.

Прекося стаята почти в транс. Каролайн му каза нещо, но не чу думите ѝ. Просто продължи да се движи бавно към нея.

Устните ѝ се отвориха изненадано. Блейк се държеше съвсем непривично. Сякаш умът му бе далеч оттук, а в същото време я гледаше повече от настойчиво.

Прошепна името му може би за трети път, но той не ѝ отговори, а просто застана пред нея.

— Блейк?

Докосна лицето ѝ с възхищение, от което се разтрепери цялата.

— Всичко наред ли е?

— Не — промърмори той. — Не е.

— Какво...

Но той не ѝ позволи да довърши, взе я в обятията си и впи устните си в нейните със свирепа настойчивост. Една от ръцете му се изгуби в косите ѝ, докато с другата я галеше по гърба, преди да спре на кръста ѝ.

След това я придвижи нагоре и ѝ я придърпа толкова близо, че тя усети напирашното му желание. Главата ѝ се отпусна назад, докато шепнеше името му, а той зацелува шията ѝ и бавно се спусна към деколтето ѝ.

Тя леко изписка, когато ръката му се насочи от хълбока към дупето ѝ и го стисна. Звукът явно го извади от магията, в която бе попаднал, защото изведнъж замръзна, поклати глава и отстъпи назад.

— Съжалявам — примигна той. — Не знам какво ми стана.

Тя зяпна.

— Съжаляваш? — Бе я целувал, докато я остави без дъх, и след като спря твърдеше, че съжалява?

— Толкова е странно — каза, повече на себе си, отколкото на нея.

— Не мисля, че беше странно — промърмори тя.

— Трябваше да те целуна.

— Това ли е всичко?

Той леко се усмихна.

— Е, отначало, да, но сега...

— Сега какво? — попита.

— Много си нетърпелива.

Тя тропна с крак.

— Блейк, ако не...

— Ако не какво? — попита той и се ухили дяволито.

— Не ме карай да го казвам — промълви тя и се изчерви цялата.

— Да го оставим за следващата седмица — промърмори той. —

Все пак, още си доста невинна. Но сега ще е най-добре да бягаш.

— Да бягам?

Той кимна.

— Бързо.

— Защо?

— Ще разбереш съвсем скоро.

Тя се спусна към вратата.

— Ами ако искам да ме хванат?

— О, със сигурност искаш да те хванат — каза той и пристъпи хищнически към нея.

— Тогава защо да бягам? — попита тя, затаила дъх.

— Така е много по-забавно.

— Нима?

Той кимна.

— Довери ми се.

— Хмм, последни думи. — Но докато ги изричаше, вече беше в коридора и се изкачваше заднишком по стълбите с учудваща бързина.

Той облиза устните си.

— О, по-добре да... Трябва...

Той тръгна към нея.

— О, боже! — Тя със смях се втурна по стъпалата.

Блейк я настигна на площадката, метна я на рамо и въпреки протестите ѝ я занесе в спалнята им.

Ритна вратата и се зае да ѝ покаже, че да си хванат често е много по-забавно, отколкото да те преследват.

ГЛАВА 22

„О-пър-ни-чав (прилагателно име) — упорито да се противопоставяш на заповеди, инструкции, указания.

Има случаи, когато една жена трябва да постъпи опърничаво, дори и ако съпругът ѝ е недоволен от това.“

Из личния речник на Каролайн Трент.

Меденият месец приключи след няколко дни. Време бе да заловят Оливър.

Блейк никога досега не бе харесвал по-малко работата си за Военното министерство. Вече не се интересувахе от залавянето на престъпници. Всичко, което искаше, бе да се разхожда с жена си по брега. Не искаше да се излага пред куршумите — много повече му харесваше да се смее и да се радва на целувките на Каролайн.

А най-много от всичко бе замаян от усещането, че се влюбва и това му харесваше. Колко приятно бе най-сетне да си признае — беше се влюбил в жена си.

Чувстваше се така, сякаш бе скочил от скала и с усмивка очаква приближаващата земя. Всъщност се усмихваше в най-неподходящото време, смееше се не на място и всеки път глупаво се тревожеше, когато не знаеше къде се намира съпругата му. Сякаш бе станал крал на света, бе измислил лекарство за всички болести и се бе научил да лети — всичко това за един ден.

Блейк никога не бе мислил, че може да изпадне в екстаз, само като гледа някой човек. Обожавахе да наблюдава как се сменят израженията на лицето ѝ, да се влюбува на меката извивка на устните ѝ, когато се радва или на сбърчените ѝ вежди, когато е изненадана.

Харесваше му да я гледа, докато спи и меките ѝ кестеняви коси покриват като ветрило възглавницата. Гърдите ѝ равномерно се повдигаха и спускаха и тя изглеждаше толкова крехка и спокойна. Веднъж я бе попитал, дали тревогите ѝ изчезват, докато спи.

Отговорът ѝ бе стоплил сърцето му.

— Аз вече нямам тревоги.

И Блейк разбра, че и неговите тревоги са изчезнали. Причината бе в това, реши той, че Каролайн притежаваше удивителната способност да подхожда с хумор и към най-обикновените ситуации. Открил бе и че обича да имитира. Там, където ѝ липсваше талант, допълваше с ентузиазъм и често го докарваше до сълзи от смях.

Същата вечер както обикновено тя се готвеше за сън. От банята — нейната баня, както често казваше, защото бе преживяла в нея почти седмица — се чуваше тананикане. Дамските ѝ принадлежности, не че имаше такива, преди Пенелъпи да ѝ купи, бяха пръснати из банята и дори изместиха неговите в страни.

Той обожаваше това. Обичаше всяка промяна въведена от нея, без значение дали бе преподреждане на къщата или просто лекия ѝ аромат, който се носеше из стаите и предизвикваше копнеж в сърцето му.

Блейк вече лежеше в леглото, с подложени под главата ръце, и я слушаше как се приготвя в банята. Беше тридесети юли. На следващия ден с Джеймс възнамеряваха да арестуват Оливър Прюит и неговите съучастници. Бяха планирали всичко до най-малката подробност, но въпреки това се чувстваше неспокоен. И доста изнервен. Даже твърде много. Знаеше, че е готов за тази операция, но имаше прекалено много неща, които можеха да възникнат ненадейно и да объркат плана им.

И никога досега не бе чувствал, че може да загуби толкова много.

Докато Мирабел бе жива, бяха млади и се считаха за безсмъртни. За тях мисиите за Военното министерство бяха велики приключения. Никога не им бе хрумвало, че в живота може да се случи нещо, което да доведе до друго, освен до щастлив край.

Но после Мирабел бе убита и му стана безразлично, дали е жив или мъртъв. Не се бе притеснявал преди задача, защото му бе все едно дали ще оцелее. Разбира се, искаше да види със собствените си очи, как наказват предателите на Англия, но ако поради някаква причина, не доживееше до това... Е, едва ли щеше да е голяма загуба за него.

Сега всичко беше различно. Беше го грижа. Повече от всичко на света искаше да завърши мисията си. Искаше да живее с Каролайн, да я гледа как скита из розовата градина и всяка сутрин да вижда лицето ѝ до своето на възглавницата. Искаше да прави лудо любов с нея и да

докосва с ръце корема ѝ, докато расте и се закръгля, в очакване на първото им дете.

Блейк искаше всичко, което можеше да му предложи живота, и сега се чувстваше изплашен, защото знаеше колко лесно можеше да му бъде отнето бъдещето.

Само с един добре насочен куршум.

Блейк забеляза, че Каролайн бе спряла да шуми и погледна към леко откrehната врата. Раздаде се плясък, а после настъпи доста подозрителна тишина.

— Каролайн? — извика я той.

Тя надникна от вратата. Главата ѝ бе омотана с черен копринен шал.

— Няма я тук — каза тя със силен акцент.

Блейк повдигна вежди.

— А коя си ти тогава? И какво си направила с жена ми?

Тя съблазнително се усмихна.

— Аз съм, разбира се, Карлота де Леон. И ако не ме целунете веднага, сеньор Рейвънскрофт, ще се наложи да прибягна до по-сериозните си тактики.

— Трябва да обмисля вашите искания.

Каролайн се отпусна на леглото и сведе поглед.

— Не мислете. Целувайте.

— Не мога. Аз съм честен, порядъчен мъж и никога не бих нарушил брачните си обети.

Тя се изправи.

— Сигурна съм, че вашата жена, ще ви прости поне този път.

— Каролайн? — Той поклати глава. — Никога. Тя има дяволски темперамент и ме ужасява.

— Не бива да говорите така за нея.

— Твърде сте загрижена за шпионка.

— Аз съм уникална — сви рамене тя.

Блейк стисна устни, за да не се разсмее.

— Както разбирам, вие сте испанка?

Тя вдигна ръка за поздрав.

— Да живее кралица Изабела!

— А-ха. Тогава защо говорите с френски акцент?

Каролайн се намръщи и каза с обичайния си глас.

— Наистина ли?

— Да, но беше много добър — излъга той.

— Никога не съм срещала испанци.

— А аз никога не съм срещал някой като теб!

Тя го фрасна по рамото.

— Не съм срещала и французи.

— Не може да бъде!

— Не ме дразни! Просто исках да те развеселя.

— И успя. — Той взе ръката ѝ и прокара палец по дланта ѝ. — Каролайн, искам да знаеш, че ме правиш много щастлив.

Очите ѝ подозрително заблестяха.

— Защо думите ти звучат като прелюдия към нещо лошо?

— Трябва да обсъдим няколко сериозни въпроса.

— Това отнася ли се за утрешния арест на Оливър?

Той кимна.

— Не искам да те лъжа и да ти казвам, че няма да е опасно.

— Знам — тихо прошепна Каролайн.

— Когато Прюит разбра за нашия брак, се наложи да променим плана.

— Какво имаш предвид?

— Мортън — началника на Военното министерство — се канеше да ни изпрати няколко човека, за да ни помогнат. Но сега не може да го направи.

— Защо?

— Не искаме Прюит да заподозре нещо. Той ме наблюдава. Ще разбере, че се случва нещо, ако види в Сийкрест Манър една дузина войници.

— Защо да не могат да се преоблекат като слуги? Нима всички не правите това във Военното министерство? Промъкват се под прикритието на нощта?

— Не се тревожи, скъпа. Все пак ще имаме няколко души подкрепление.

— Четири човека не са достатъчни! Ти не знаеш колко са хората на Оливър.

— Съдейки по записките му, също четирима. Силите ни са равностойни.

— Не искам силите ви да са равностойни. Длъжен си да бъдеш по-силен от него.

Блейк опита да я погали по главата, но тя се отдръпна.

— Каролайн — каза той, — така стоят нещата.

— Не — предизвикателно заяви тя, — не е така.

Блейк я гледаше мълчаливо и странна топка започна да се образува в стомаха му.

— Какво имаш предвид?

— Ще дойда с теб.

Той рязко се изправи.

— За нищо на света!

Каролайн скочи от леглото и застана войнствено с ръце на кръста.

— Как ще се справиш без мен? Мога да позная всички мъже. Освен това, познавам и земите. Ти не.

— Няма да идваш. Точка.

— Блейк, не мислиш разумно.

Той се изправи на крака и се надвеси над нея.

— Не смей да ме обвиняваш, че не мисля. Нима смяташ, че съзнателно бих те изложил на опасност? Дори и за минута? За бога, жено, могат да те убият.

— Както и теб — тихо отвърна тя.

Даже и да бе чул думите ѝ, не го показва.

— Не възнамерявам да повтарям предишните си грешки — каза той. — Ако се наложи, ще те вържа за леглото, но утре вечер няма да направиш и една крачка извън къщата.

— Блейк, отказвам да остана в Сийкрест Манър да си гриза ноктите и да гадая дали съпругът ми е жив.

Той прокара пръсти през косата си.

— Мислех, че ненавиждаш този живот, пълен с опасности и интриги. Ти твърдеше нещо подобно, докато обискирахме Прюит Хол. Защо, по дяволите, искаш отново да се забъркаш в подобно нещо?

— Аз наистина го мразя! — извика тя. — А ти знаеш ли колко силен може да е страха? Толкова силен, че може да изгори вътрешностите ти? Толкова силен, че ти се иска да закрепшиш?

Той закри очите си с ръце.

— Вече знам.

— Тогава разбираш защо не мога да стоя тук и да чакам. Не е важно, че ненавиждам работата ти. Не е важно, че съм изплашена. Разбираш ли го?

— Каролайн, бих могъл да те взема със себе си, ако имаше специално обучение. Ако знаеше, как да стреляш с оръжие и...

— Умея да стрелям. Застрелях Пърси.

— Опитвам се да ти кажа, че ако дойдеш с мен, няма да мога да мисля само за задачата. А ако се притеснявам за теб, е много вероятно да допусна грешка и да получа куршум в гърдите.

Каролайн прехапа долната си устна.

— Да, това е доста силен аргумент.

— Слава богу! — В гласа му звучеше умора. — Значи се разбрахме?

— Но аз наистина мога да помогна. Ще съм ти от полза.

Като я хвана за ръката, той я застави да го погледне в очите.

— Нужна си ми тук, Каролайн. В безопасност.

Тя видя в сивите очи на мъжа си нещо, което не очакваше да види — отчаяние. И взе решение.

— Добре — прошепна. — Ще си остана в къщи, но да се знае: против волята ми е.

Думите ѝ бях заглушени от силната му прегръдка.

— Благодаря — прошепна Блейк, но тя така ѝ не разбра на нея ли го каза или на Бог.

Следващата вечер бе най-ужасната в живота на Каролайн. Блейк и Джеймс тръгнаха веднага след вечеря, още преди смрачаване.

Казаха ѝ, че трябва да разузнаят. Тя запротестира, с претекста, че непременно ще ги забележат, но те само се разсмяха. Блейк имаше имот тук. Защо да не се поразходи из околността с приятеля си? Даже планираха да отидат в местната кръчма — да изпият халба, две — и да покажат, че са само двама аристократи, които просто безделничат.

Каролайн трябваше да признае, че обяснението им има смисъл, но така ѝ не можеше да прогони безпокойството си.

Бе длъжна да повярва на съпруга си и на Джеймс — в края на краищата те работеха за Военното министерство от дълги години и сигурно знаеха какво правят, но я терзаше странно предчувствие.

Сред малкото спомени, които пазеше за майка си, бяха останали думите ѝ за силата на женската интуиция.

Каролайн излезе от къщата, вдигна поглед към небето и каза:

— Надявам се да грешиш, мамо.

Очакваше да я обхване спокойствието, което обикновено получаваше от нощното небе, но беше напразно.

— Проклятие — изруга тя. Стисна силно очите си и отново ги отвори.

Нищо. Чувстваше се ужасно, както и преди.

„Прекалено много мислиш — каза на себе си. — Никога досега не си имала и проблясък на интуиция. Даже не можеш да разбереш, обича ли те съпругът ти или не. Интуицията трябваше да ти го подсказва сто пъти до сега.“

Повече от всичко на света Каролайн искаше да скочи на коня си и да хукне да спасява Блейк и Джеймс. Но знаеше, че Блейк никога няма да ѝ го прости, а доверието му бе твърде важно, за да рискува да го загуби.

Може би ако се спусне към плажа където двамата за първи път правиха любов, това щеше да я успокои малко?

Здрачът се задълбочаваше, но тя решително тръгна по пътеката, която водеше до водата. Внезапно чу някакъв шум зад себе си.

— Кой е там?

Мълчание.

— Страхуваш се и от сянката си — измърмори си тя под нос. — Просто...

Неочаквано някой я удари в гърба с такава сила, че падна на пясъка.

— Мълчи! — прошепна в ухото ѝ познат глас.

— Оливър? — задъхано се удиви тя.

— Казах, да мълчиш! — Той затисна с длан устата ѝ. Силно.

Беше Оливър. Умът ѝ запрепуска. Но какво, по дяволите, правеше той тук?

— Сега ще ти задам няколко въпроса — каза ѝ със зловещ глас. — А ти ще ми отговориш.

„Имай смелост“ — каза си Каролайн.

— За кого работи мъжа ти?

Тя благодари на Бога, че той затиска устата ѝ и това ѝ даде време да помисли. Когато той ѝ позволи да говори, произнесе със заекване:

— Не разбирам за какво говориш.

Той хвана ръката ѝ и силно я изви назад.

— Отговори ми!

— Не зная! Кълна се! — Ако издадеше Блейк, всичко щеше да се провали. Той щеше да ѝ прости, но тя на себе си едва ли.

Оливър смени позата си така, че да може спокойно да държи ръцете ѝ зад гърба.

— Не ти вярвам — изръмжа той. — Може да си дяволски досадна, но не си глупава. За кого работи той?

Каролайн прехапа устни. Оливър нямаше да повярва, че не знае съвсем нищо, затова каза:

— Не знам. Но понякога излиза.

— Да, ето че постигнахме нещо. И така, къде ходи той?

— Не знам.

Той я дръпна за ръката с такава сила, че Каролайн помисли, че я е измъкнал от рамото ѝ.

— Не знам! Наистина! — извика тя.

Той я обърна грубо.

— Но знаеш къде е сега?

Тя поклати глава.

— Затова пък аз зная.

— Така ли? — задавено попита тя.

Той свъси поглед и кимна.

— Представи си удивлението ми, когато го забелязах тази вечер и то твърде далеч от дома.

— Не разбирам за какво говориш.

Оливър я бутна към пътеката.

— Скоро ще разбереш.

Задърпа я след себе си, докато не стигнаха до неголяма двуколка, която стоеше на черния път. Коня кротко пасеше трева и Оливър злобно го ритна.

— Оливър! — строго каза Каролайн. — Сигурна съм, че няма нужда да проявяваш насилие над животното.

— Млъкни! — Опря я на двуколката и ловко завърза ръцете ѝ с въже.

Каролайн с огорчение забеляза, че умее да връзва възли не по-зле от Блейк. Щеше да ѝ провърви, ако ръцете ѝ не се протриеха.

— Къде възнамеряваш да ме отведеш? — попита тя.

— На среща с любимия ти съпруг.

— Вече ти казах, че не зная къде е.

— А аз ти казах, че зная.

Тя зяпна насреща му, но ѝ ставаше все по-трудно да играе.

— Къде е все пак?

Той натика Каролайн в двуколката, седна до нея и дръпна поводите.

— Мистър Рейвънскрофт точно в това време се любовува на прилива на Английския канал. В ръцете си държи малък бинокъл, придружава го маркиза на Ривърдейл и още двама мъже, които не познавам.

— Може би отиват на научна експедиция. Съпругът ми е страстен естественик.

— Не ми говори подобни дивотии. Той наблюдава с бинокъла си моите хора.

— Твоите хора? — като ехо повтори Каролайн.

— Ти си мислеше, че съм просто един глупак, който се надява да се добере до парите ти?

— Да — неволно произнесе тя.

— Аз наистина имах определени планове за твоето състояние и не си мисли, че съм ти простил за предателството, но сега целта ми е много по-висока.

— Какво имаш предвид?

— Ха! Все едно бих ти казал!

Каретата с бясна скорост сви по друг път.

— Така или иначе, ще узная съвсем скоро, Оливър, ако продължиш да ме отвличаш с тази скорост.

Той я изгледа преценяващо.

— Следи пътя! — извика тя, когато едва не се врязаха в едно дърво.

Оливър дръпна силно поводите и коня, вече раздразнен от предишния удар, изцвили и се изправи на задните си крака.

Каролайн от изненада полетя напред.

— Ще повърна — проговори тя.

— Не си мисли, че ще чистя след теб — сопна се Оливър и удари коня с камшика.

— Престани да мъчиш животното!

Той се обърна към нея и очите му проблеснаха враждебно.

— Да ти напомням ли, че ти си вързана, а не аз?

— И какво означава това?

— Че аз давам заповедите.

— В такъв случай не се учудвай, ако бедното създание те скрита, когато не гледаш.

— Не ми казвай как да се държа с коня си! — изрева Оливър и отново удари с камшика животното. Двуколката бавно затрополи по пътя и чак тогава Каролайн си позволи да каже:

— Започна да ми разказваш за работата си.

— Не — срязва я той. — Не съм. И млъкни!

Тя затвори уста. Оливър нямаше да ѝ каже нищо повече и щеше да е най-добре, докато пътуваха да състави план. Движеха се паралелно по крайбрежието, право към Прюит Хол и към залива, за който пишеше в бележките му. Същия залив, в който се криеха и чакаха Блейк и Джеймс. Мили боже, те бяха в капан.

Нещо не беше наред. Блейк го чувстваше с костите си.

— Къде е Оливър? — прошепна той.

Джеймс поклати глава и извади часовника си.

— Не знам. Лодката пристигна преди час и Прюит отдавна трябваше да е отишъл на плажа.

Блейк изруга.

— Каролайн спомена, че е много точен.

— Може да е усетил, че го следим.

— Невъзможно. — Блейк вдигна бинокъла към очите си и го насочи към плажната ивица. Малката лодка бе пуснала котва на двадесет метра от брега. В нея седяха двама мъже. Единия държеше часовник и постоянно го поглеждаше.

Джеймс протегна ръка и Блейк му подаде бинокъла.

— Нещо се е случило — каза Блейк. — Оливър не би могъл да ни разкрие.

Приятелят му мълчаливо кимна и продължи да наблюдава околността.

— Ако е жив, непременно ще дойде тук. Залогът е твърде голям.

— А къде, по дяволите, са съучастниците му. Трябваше да са четирима.

Джеймс вдигна рамене.

— Може би очакват сигнал от Прюит? Може би... Почакай!

— Какво?

— Някой се приближава по пътя.

— Кой? — Блейк се опита да измъкне бинокъла, но Джеймс успя да го задържи. — Това е Прюит — каза той. — И с него има някаква жена.

— Карлота де Леон? — предположи Блейк.

Джеймс бавно отпусна бинокъла. Лицето му беше побеляло.

— Не — прошепна. — Това е Каролайн.

ГЛАВА 23

„Санг-ви-ни-чен (прилагателно име) —
жизнерадостен, уверен, оптимистичен.

Кръ-во-про-ли-тен (прилагателно име) — кървав,
варварски, жесток.

След снощи, никога повече няма да объркам думите
сангвиничен и кръвопролитен.“

Из личния речник на Каролайн Рейвънскрофт

Каролайн внимателно се огледа, но не успя да види нищо в
тъмната нощ. В това нямаше нищо чудно. Блейк и Джеймс едва ли
щяха да запалят фенер. Най-вероятно се криеха зад скалите и
наблюдаваха брега, възползвайки се от лунната светлина.

— Нищо не виждам — каза тя на Оливър. — Сигурно грешиш.

Той бавно извърна глава към нея.

— Ти наистина ли ме мислиш за идиот?

Каролайн си даде вид, че обмисля думите му.

— Не, не си идиот. Имам много определения за теб, но не те
смятам за идиот.

— Твоят мъж — Оливър махна с ръка напред — е скрит зад тези
дървета.

— Може би трябва да му съобщим за нашето пристигане? — с
надежда попита тя.

— О, ще го предупредим. Не се безпокой. — Оливър спря
двуколката и свали Каролайн на земята. Тя падна в прахта и когато
вдигна глава, видя, че бившия ѝ опекун държи пистолет в ръката си.

— Оливър...

Той насочи оръжието към главата ѝ.

Каролайн затвори уста.

Оливър извърна глава настрани и каза:

— Тръгвай.

— Но това е скала.

— Има една пътека. Ще вървиш по нея.

Каролайн погледна натам. Тясна пъточка бе прокарана по стръмния и кален хълм. Криволичеше и се виеше надолу към плажа и съвсем лек вятър бе достатъчен да събори малките камъчета по склона. Не изглеждаше безопасно, но определено бе по-примамливо от куршум от Оливър, затова реши да следва заповедите му.

— Развържи ми ръцете — помоли тя, — иначе ще загубя равновесие.

Той се намръщи, но все пак се съгласи, мърморейки:

— Не ми трябваш мъртва.

Каролайн облекчено въздъхна.

— Все още — добави.

Стомахът ѝ се сви.

Оливър развърза ръцете ѝ и я блъсна към пътеката.

— Всъщност, ще си ми най-полезна като вдовица — измърмори той.

Този път ѝ се догади, но преглътна бучката в гърлото си. Сърцето ѝ препускаше, беше повече от ужасена, но трябваше да остане силна заради Блейк. Пристъпи към пътеката и тръгна.

— Не се опитвай да хитруваш — каза Оливър. — Помни, че пистолетът ми е насочен право в гърба ти.

— Не бих го забравила никога. — Като стъпваше внимателно по пътеката, за да не се подхлъзне, Каролайн започна да се спуска. По дяволите, подобни пътища бяха много опасни нощем. През деня не би се поколебала да поеме на разходка по тях, но слънцето бе мощен съюзник.

Оливър я сръга с пистолета си в гърба.

— По-бързо.

Тя разпери ръце, за да запази равновесие и когато се убеди, че няма да падне, надменно изсумтя:

— Нямам намерение да ти доставя удоволствие, като си счупя врата. И повярвай ми, ако започна да падам, първото, за което ще се хвана, е крака ти.

Това го накара да замълчи и да я остави на мира, докато не стигнаха в безопасност на плажа.

— Ще я убия — хрипливо произнесе Блейк.

— Извини ме, но не трябва ли първо да я спасиш — напомни му Джеймс. — Освен това, по-добре запази куршумите за Прюит.

Блейк му хвърли поглед, който без преувеличение можеше да се нарече убийствен.

— Ще я завържа за леглото.

— Вече опита да го направиш веднъж.

Блейк рязко се извърна към приятеля си.

— Как може да стоиш тук и да си правиш глупави шеги? Хванал е съпругата ми. Съпругата ми!

— Кажете ми, за бога, какъв е смисъла да изброяваме начините и методите, с които ще я накажеш? И как това ще помогне да я спасим?

— Наредих ѝ да си стои в къщи — промърмори Блейк. — И тя се закле, че няма да напуска Сийкрест Манър.

— Може да те е послушала, а може и да не е. Всъщност няма никаква разлика предвид настоящето положение.

Блейк погледна най-добрия си приятел със смесица от страх и болка.

— Длъжни сме да я спасим. Не ме е грижа, ако провалим случая. Не ме е грижа, ако изпуснем Прюит. Ние...

Джеймс положи ръка на рамото му.

— Знам.

Блейк направи знак на останалите двама мъже от Военното министерство да се съберат и бързо обясни ситуацията. Нямаха време за планове. Оливър вече избутваше Каролайн към плажа. За съжаление, тъкмо когато се бяха скупчили, за да обсъдят стратегията, хората на Оливър решиха да връхлетят.

Водите на Английския канал не изглеждаха толкова спокойни, колкото се бяха сторили на Каролайн от върха на скалата и малката лодка, която очакваше Оливър на двадесет метра от брега, се мяташе нагоре-надолу. Мекото хрущене по пясъка ѝ подсказа, че някой идва.

— Къде беше, по дяволите? — раздаде се отнякъде недоволен глас.

Каролайн се обърна и примигна изненадано. Помисли, че гласа принадлежи на някой едър, набит мъжага, но човекът, който пристъпи напред бе слаб и твърде елегантен.

Оливър погледна към лодката и тръгна към нея, дърпайки Каролайн след себе си.

— Бях изключително зает.

Мъжът огледа Каролайн доста грубо.

— Привлекателна е, но не и изключително.

— Не е привлекателна — каза Оливър насмешливо, — а жена на агент от Военното министерство.

Каролайн си пое дълбоко дъх и падна на колене, като намокри полите си във водата.

Оливър тържествуващо се разсмя.

— Това беше само предположение, скъпа моя Каролайн, а ти току-що сама се издаде.

Тя си изправи на крака, като се наруга мислено за глупостта. Знаеше, че трябва да пази тайната, но бившия ѝ опекун я бе изиграл като последната глупачка.

— Ти да не си идиот? — изсъска мъжът. — Французите ще ни платят за този товар толкова, че ще бъдем обезпечени до края на живота си. Ако провалиш работата...

— Товар? — повтори на глас Каролайн. Тя си мислеше, че Оливър пренася секретни съобщения и документи.

Думата *товар* означаваше нещо повече. Дали не се занимаваха с доставка на оръжия? Но лодката бе прекалено малка за това.

Мъжът игнорира въпроса ѝ.

— Жена на агент — каза той. — Как може да си толкова глупав? Последното, което ни трябва, е да привлечем вниманието на Военното министерство.

— Те така или иначе вече се интересуват от нас! — излая Оливър и задърпа Каролайн навътре във водата. — Блейк Рейвънскрофт и маркиза на Ривърдейл са ни поставили клопка. Наблюдавали са ви всяка нощ. Ако не бях аз...

— Ако не беше ти — прекъсна го мъжът и дръпна Каролайн към себе си, — никога нямаше да ни разкрият. Рейвънскрофт и Ривърдейл със сигурност не са научили за работата ни от мен.

— Познавате съпруга ми? — удивено попита Каролайн.

— Чувал съм за него. А утре и цяла Франция ще чуе за тях.

— Боже мой — прошепна тя. Оливър, сигурно се бе сдобил със списък на тайните агенти. Агенти, имената, на които утре щяха да се превърнат в мишена на убийци. Агенти като Блейк и Джеймс.

В главата ѝ се блъскаха десетки различни планове, но тя ги отхвърли всичките. Нямаше смисъл да крещи: ако Блейк наблюдаваше плажа, сигурно я бе забелязал и нямаше да има нужда да привлича вниманието му. А да се нахвърли върху Оливър или френския агент, означаваше сигурна смърт. Единствената възможност бе да спечели време до пристигането на Блейк и Джеймс.

Задържа дъха си и инстинктивно погледна към върха на скалата, но не видя нищо.

— Твоят мъж няма да те спаси — злорадо произнесе Оливър. — Хората ми вече са се погрижили за него.

— Тогава защо ме доведе тук? — прошепна тя. — Не съм ви нужна.

Той вдигна рамене.

— Просто така. Искях да му покажа, че си във властта ми и ще те предам в ръцете на Дейвънпорт.

Мъжът, който бе назовал с името Дейвънпорт, я придърпа поблизо до себе си и се захили.

— Добре ще се позабавляваме.

Оливър се намръщи.

— Само ако ти позволя да отплаваш...

— Никъде няма да ходя, докато не пристигне товара — сопна се Дейвънпорт. — Къде, по дяволите, е тя?

Тя? Каролайн се огледа с недоумение.

— Сега ще дойде — извика Оливър. — А ти откога знаеш за Рейвънскрофт?

— От няколко дни, може би седмица. Не си единственият, който ми доставя информация.

— Трябваше да ми кажеш.

— Нямам никаква причина да ти се доверя, като изключим, че ми зае лодката си.

Каролайн се възползва от назрелия спор, за да огледа плажа и скалите. Някъде там, Блейк се бореше за живота си, а тя с нищо не можеше да му помогне. Никога в живота си не се бе чувствала толкова

безпомощна. Дори и в детството си, когато постоянно сменяха настойниците ѝ. Дори тогава винаги си бе мислела, че занапред всичко ще се оправи. Но ако убиеха Блейк...

Мъчително преглътна сълзите си. Беше ужасно дори да си го помисли.

Внезапно с крайчеца на окото си забеляза движение в началото на пътеката, по която се бяха спуснали. Пребори се с желанието си да се изправи и да погледне, защото ако това бяха Блейк или Джеймс, идващи да я спасят, не искаше да ги издаде.

Но когато човекът се приближи, Каролайн ясно видя, че фигурата бе твърде дребна, за да е някой от двамата, или въобще на мъж. Непознатата се движеше с типично женско поклащане на бедрата.

Тя зяпна. Карлота де Леон. Тя трябваше да е. Иронията бе забележителна.

Като се приближи на няколко метра от тях, Карлота спря и тихо се изкашля. Оливър и Дейвънпорт незабавно млъкнаха и се обърнаха към нея.

— Донесе ли ги?

Карлота кимна и заговори с лек акцент.

— Беше твърде опасно да нося документите, затова запомних информацията.

Каролайн не спираше да гледа жената, която по някакъв начин бе станала причина за брака ѝ с Блейк. Не беше много висока, с алабастрова кожа и черна коса. В очите ѝ нямаше младежки блясък и сякаш принадлежаха на човек, преживял твърде много.

— Коя е тази жена? — попита тя.

— Каролайн Трент — отвърна Оливър.

— Каролайн Рейвънскрофт — срязва го тя.

— А, да, Рейвънскрофт. Колко глупаво от моя страна да забравя, че сега си омъжена. — Оливър извади джобния си часовник и го отвори със замах. — Всъщност, вече вдовица.

— Ще се видим в ада! — изсъска тя.

— В това не се съмнявам, но първо мисля, че ще видиш много по-приятни неща с мистър Дейвънпорт.

Каролайн напълно бе забравила, че споменатият мистър Дейвънпорт я стиска за ръката и се извърна към Оливър. Мъжът я

стисна още по-здраво, но тя успя да нанесе доста добър юмрук в корема на Оливър. За съжаление, въпреки че се сви от болка, той не изпусна оръжието от ръката си.

— Поздравления — подигравателно каза Дейвънпорт. — Искаше ми се да го направя от месеци.

Каролайн се извърна.

— На чия страна сте?

— На своята. Винаги. — Вдигна ръка и за пръв път стана ясно, че държи тъмен, блестящ пистолет, с който застреля Оливър право в челото.

Каролайн изпищя. Тялото ѝ се разтресе от ужас, а ушите ѝ заглъхнаха от изстрела.

— Мили боже — задави се тя. — Мили боже.

Не изпитваше топли чувства към Оливър, дори бе предала информация на правителството, която да го прати на бесилото, но това... това бе твърде много. Тялото на бившия ѝ опекун, кърваво и отпуснато, се понесе с лице надолу по водата.

Тя се отдръпна от Дейвънпорт и повърна. Когато успя да се изправи отново, се обърна към новия си похитител и попита:

— Защо?

Той сви рамене.

— Знаеше твърде много.

Карлота погледна към Каролайн и съзнателно обърна погледа си към Дейвънпорт.

— Е — каза тя с деликатен испански акцент, който Каролайн изведнъж намрази, — а тя колко знае?

Първата мисъл на Блейк, след като чу изстрела бе, че с живота му е свършено.

Втората му мисъл бе същата, макар ѝ поради друга причина. Веднага щом осъзна, че все още е жив и че Джеймс бе повалил врагът им, който се бе прицелил право в черепа му, му хрумна, че изстрелът бе проехтял по-отдалеч.

Чу се точно от плажа, а това значеше само едно. Каролайн бе мъртва. И с живота му бе свършено.

Оръжието се изплъзна от ръката му и за момент замръзна, неспособен да диша. С периферното си зрение забеляза един от хората на Прюит да го напада и в последната секунда успя да се извърне и да го срита в корема. Онзи се срина на земята, давайки се от болка, а Блейк се изправи над него, но в ума му ехтеше само звука от изстрела на плажа.

Мили боже, така и не й бе казал, че я обича.

Джеймс притича до него с въже в ръка.

— Този е последният — каза той и се наведе да завърже падналия мъж.

Блейк не отвърна нищо.

Джеймс изглежда не забелязваше състоянието на приятеля си.

— Един от нашите е ранен, но мисля, че ще оживее. Прободна рана в рамото, но успяхме да спрем кръвенето.

На Блейк му се привиждаше лицето й. Засмените й синьо-зелени очи, деликатната извивка на горната й устна, която молеше да бъде целуната. Почти чуваше гласа й, как му шепне любовни думи, на които така й не бе отвърнал.

— Блейк?

Гласът на Джеймс го измъкна от мъчителното видение и той погледна надолу.

— Трябва да вървим.

Блейк просто погледна отново към морето.

— Блейк? Блейк, добре ли си?

Джеймс се изправи и започна да оглежда приятеля си за някакви наранявания.

— Не, аз... — И тогава го видя. Тялото се носеше по вълните. Имаше кръв във водата. И Каролайн беше жива!

Той се отърси от трансa, който сякаш бе обхванал и ума, и тялото му.

— Кой е най-прекият път надолу? Нямаме много време.

Джеймс наблюдаваше как мъжа и жената, които държаха Каролайн за заложница, се караха.

— Не — съгласи се той. — Нямаме.

Блейк грабна оръжието си от земята и се обърна към Джеймс и Уилям Чартуел, който не беше ранен.

— Трябва да се спуснем възможно най-тихо.

— Има два пътя — каза Чартуел. — Проверих околността вчера. По единия Прюит я е завлякъл към плажа, а другия...

— Къде е — прекъсна го Блейк.

— Ето там — посочи с глава Чартуел, — но...

Блейк вече се бе затичал натам.

— Почакай! — изсъска Чартуел. — Вечер е невъзможно да се използва.

Блейк спря в началото на пътя и благодарение на лунната светлина успя да види, че за разлика от другия път, този бе скрит от дървета и храсти.

— Това е единствената възможност да не ни забележат.

— Това е самоубийство — възкликна Чартуел.

— Може да убият жена ми. — И без да се обръща да види дали някой от тях ще го последва започна бавното и опасно спускане към плажа. Изпитваше истинска агония, че не може да се втурне надолу по хълма. Всяка секунда имаше значение, ако искаше да се прибере в Сийкрест Манър с Каролайн в прегръдките си.

Теренът не позволяваше нищо друго, освен миниатюрни крачки. А за да не изгуби равновесие се спускаше странично.

Чу как малки камъчета се претъркулват по пътеката и няколко се удариха в глезена му. Това значеше само едно. Слава богу, Джеймс го следваше.

Колкото до Чартуел, не го познаваше достатъчно добре, за да знае какво ще направи. Но все пак бе от Военното министерство и никога не би застрашил спасяването на Каролайн.

Докато се спускаше се изви вятър и довя звуци от плажа. Мъжът и жената, които държаха Каролайн се караха. Гласът на Прюит подозрително не се чуваше и Блейк предположи, че точно неговото тяло се носи по водата.

В следващия миг чу, как Каролайн силно извика. Но си наложи да остане спокоен. Все пак във вика ѝ се долавяше по-скоро изненада, отколкото болка и ако искаше да се добере жив до края на пътеката трябваше да се концентрира. Стигна до малка площадка и спря, за да си поеме дъх и да прецени ситуацията. Няколко секунди по-късно Джеймс бе до него.

— Какво става? — попита той.

— Не съм сигурен. Изглежда невредима, но все още нямам представа, как ще идем до там и ще я спасим. Особено след като всички са във водата.

— Тя може ли да плува?

— По дяволите, нямам представа.

— Все пак е израснала на крайбрежието, можем да се надяваме.

И... Мили боже!

— Какво?

Джеймс бавно се обърна към него.

— Това е Карлота де Леон.

— Сигурен ли си?

— Случаят е доста по-опасен, отколкото смятахме — въздъхна Джеймс. — Мис де Леон е безжалостна фанатичка. Тя е способна с едната ръка да прелиства библията, а с другата без угризения да застреля човек.

Каролайн знаеше, че времето ѝ изтича. Дейвънпорт нямаше особени причини да я остави жива. Той просто искаше да се поразвлече малко. Сигурно го привличаше идеята да го направи със съпругата на някой агент на короната.

Карлота имаше много по-дълбоки мотиви, най-вече борбата ѝ против англичаните, и не би изпитала колебание да пожертва всичко за целите си.

Спорът се разгорещаваше и всеки момент щяха да се разкрещят един на друг с цяло гърло. Каролайн не се съмняваше, че Дейвънпорт скоро ще се откаже. Той лесно би могъл да си намерил друга жена за забавление, а едва ли имаше друга държава, която Карлота искаше да унищожи.

С Каролайн скоро щеше да е свършено, ако не направеше нещо.

Дейвънпорт, както и преди я стискаше за ръката, но на нея ѝ се удаде възможност да извърне лице към Карлота.

— Те вече те търсят — решително каза тя на испанката.

— Какво имаш предвид?

— Знаят, че си в Англия и имат намерение да те обесят.

Карлота се разсмя.

— Те дори нямат представа коя съм.

— Не бъдете толкова сигурна — възрази Каролайн, — мис де Леон.

Испанката с такава сила стисна оръжието, че пръстите ѝ побеляха.

— Коя си ти?

Бе ред на Каролайн да се засмее.

— Не знам дали ще ми повярвате, но веднъж ме помислиха за вас. Забавно, но факт.

— Има само един мъж, който ме е виждал някога...

— Маркиз Ривърдейл — помогна ѝ Каролайн. Оливър вече бе назвал имената на Блейк и Джеймс, така че нямаше причина да мълчи.

— Ако мога да прекъсна... — саркастично започна Дейвънпорт.
БУМ!

Нещо избухна толкова близо до Каролайн, че изведнъж ѝ се стори, че светът се завърта около нея. Внезапно се почувства свободна, защото ръката на Дейвънпорт повече не я стискаше.

Тя мъчително преглътна и се извърна. Във водата вече лежаха два трупа.

— Защо го направихте?

— Той ме дразнеше.

На Каролайн ѝ се сви стомаха.

— Така и не разбрах името му — каза меко Карлота.

— На кого?

— На маркиза.

— Но той знае вашето.

— Защо ми каза това?

— Просто инстинкт за самосъхранение.

— И защо да те оставям жива?

Каролайн се усмихна загадъчно.

— След като знам толкова много, помисли си още колко бих могла да ти разкажа.

Погледът на испанката бе хладен и пронизващ.

— След като знаеш толкова много — повтори тя с лекота, — помисли си колко добър повод имам да те убия.

Каролайн си нареди да запази спокойствие. Краката ѝ се подкосяваха, а ръцете ѝ трепереваха, но може пък Карлота да си

помислеше, че е от хладния вятър. Нямаше представа дали Блейк е жив или мъртъв, но и в двата случая, трябваше да бъде силна. Ако, не дай Боже, го бяха убили на хълма, нямаше да остави работата му недовършена заради тази миниатюрна тъмнокоса жена. Дори и да умреше, докато го правеше, нямаше да остави списъка с агентите да напусне Англия.

— Разбира се, знанията ми са ограничени — каза накрая Каролайн, — но може да знам нещо, което ви е нужно.

Настъпи напрегната тишина, а след това Карлота вдигна пистолета си.

— Ще рискувам.

В този момент Каролайн разбра, че се е заблуждавала. Изобщо не ѝ бе все едно дали щеше да умре или не. Още не бе готова да си отиде от този свят. Не искаше да усети болката от куршума, нито да знае какво е чувството да прободете кожата ти и да се озовеш мъртъв във водите на Английския канал.

И да ѝ помага Бог, но не можеше да умре, без да узнае какво се е случило с Блейк.

— Не можете! — извика тя. — Не можете да ме убие!

— Нима? — усмихна се Карлота.

— Свършиха ви патроните.

— Имам друг пистолет.

— Няма да успеете да избягате без мен.

— И защо?

Каролайн отвори уста, надявайки се, че ще я осени вдъхновение, и тогава видя нещо, от което едва не закрещя от радост.

— Е, кажи, защо не?

— Защото лодката отплава.

Карлота се извърна и видя, че лодката на Оливър се носеше навътре в морето. Тя изруга толкова цветисто, че Каролайн отвори уста в изумление. Никога досега не бе чувала подобни думи от жена.

Блейк най-сетне стъпи на каменния бряг и едва се удържа да не хукне към жена си. Но бе избрал най-трудния път, за да се спусне от скалата и щеше да е глупаво да развали всичко в последния момент.

Миг по-късно Джеймс се присъедини към него и заедно огледаха сцената.

Карлота сякаш си бе загубила ума — беснееше във водата, размахваше ръце и крещеше проклетия по отдалечаващата се лодка. В този момент Каролайн внимателно заотстъпва назад, като се стараяше да се добере до брега. Но когато се бе отдалечила достатъчно далеч от испанката и понечи да побегне, Карлота внезапно се извърна и насочи пистолета си към нея.

— Никъде няма да ходиш! — със злоба извика тя.

— Може ли поне да излезем от водата? — помоли Каролайн. — Вече не си чувствам краката.

Карлота кимна.

— Върви бавно. Само едно грешно движение и ще те застрелям. Кълна се!

— Вярвам ти — отвърна Каролайн, като отмести поглед встрани от тялото на Дейвънпорт.

Бавно, като не откъсваха очи една от друга, те излязоха от водата на брега.

Прикрит зад едно дърво, Блейк наблюдаваше тяхното придвижване. Джеймс внезапно отпусна ръка на рамото му.

— Почакай, докато не се приближат достатъчно.

— Защо?

Но маркизът не му отвърна.

Блейк не изпускаше Карлота от поглед, като ястреб, очакващ момента, когато щеше да избие оръжието от ръката ѝ с изстрел. Без излишна скромност считаше себе си за един от най-добрите стрелци в страната и не се съмняваше, че ще успее, но трябваше да чака, защото Каролайн блокираше пътя към нея.

Внезапно, преди Блейк да успее да спре приятеля си, той излезе от скривалището им, с високо вдигнати ръце.

— Пусни я — извика високо той, — този, който ти е нужен, съм аз.

Карлота се извърна, щом чу гласа му.

— Ти!

— Самият аз.

Каролайн зяпна от удивление.

— Джеймс?

Карлота бързо насочи оръжието към маркиза на Ривърдейл.

— Мечтаех си за този ден — прошепна тя.

Джеймс кимна на Каролайн да се отдръпне встрани.

— И това е всичко, за което си мечтала? — измърка той.

Каролайн ахна. Гласът му звучеше толкова съблазнително. Боже, какво се бе случило между тях някога? И къде беше Блейк?

— Каролайн — настойчиво каза Джеймс, — върви си. Това касае само нас двамата с мис де Леон.

Каролайн не разбираше какво иска, но нямаше намерение да го оставя на милостта на жената, която съдейки по всичко, бе готова да го одере жив.

— Джеймс — започна тя, — може би аз...

— Тръгвай! — изръмжа той.

Каролайн го послуша и в този миг тишината бе раздрана от силен изстрел. Карлота изкрещя от болка, а Джеймс се хвърли напред и я повали на пясъка. Испанката опита да се съпротивлява, но той лесно се справи с нея.

Каролайн се втурна към Джеймс, за да му помогне, но не успя да направи и няколко крачки, когато някой я хвана за раменете.

— Блейк? Блейк! — Тя се хвърли в обятията на съпруга си. — Мислех, че никога повече няма да те видя!

Той я дръпна към себе си и я притисна с цялата си сила.

— Каролайн — почти изхлипа той. — Когато видях... когато чух...

— Мислех, че си мъртъв. Оливър ми каза, че са те убили.

В отговор Блейк я прегърна с все сила. Знаеше, че я притиска твърде силно и скоро нежната ѝ кожа ще се покрие със синини, но не можеше да отпусне ръцете си.

— Каролайн — хрипливо каза той. — Трябва да ти кажа...

— Не съм напускала Сийкрест Манър! — изпревари го тя. — Кълна се. Исках, но не го направих, защото се страхувах да не разруша доверието между нас. Оливър ме отвлече и...

— Не ме интересува. — Той поклати глава. По бузите му се стичаха сълзи, но Блейк не се тревожеше от това. — Мислех, че ще умреш и...

Тя прошепна името му, галейки го по лицето и той се предаде.

— Обичам те, Каролайн. Обичам те. За малко да умреш, а аз мислех само...

— О, Блейк.

Той се облегна на нея, изведнъж загубил равновесие.

— Мислех само за това, че никога няма да мога да ти го кажа и никога няма да чуеш признанието ми и...

Каролайн допря пръст до устните му.

— Обичам те, Блейк Рейвънскрофт.

— А аз обичам теб, Каролайн Рейвънскрофт.

— А аз изобщо не обичам Карлота де Леон — промърмори Джеймс. — Затова, ако някой от вас ми помогне, с удоволствие ще й завържа ръцете.

— Извини ни, Ривърдейл. — На лицето на Блейк играеше усмивка.

Каролайн стоеше до мъжете и ги наблюдаваше, докато завързваха испанката.

— Как смятате да я заведете до горе?

— По дяволите! — изруга Джеймс. — Нямам намерение да я нося на рамо.

Блейк въздъхна.

— Мисля, че можем да изпратим лодка утре.

— О! — възкликна Каролайн. — Едва не забравих. Зърнах съучастниците на Оливър в лодката. Един от тях наистина е Майлс Дъдли, както предполагахме. Не знам кой е втория, но съм сигурна, че ако разпитате както трябва Дъдли, той ще издаде съучастниците си.

В този момент към тях се приближи Чартуел, който току-що се бе спуснал по скалата.

— Какво се случи?

— Удивително, как изобщо можа да пропуснеш нещо от удобния си наблюдателен пункт на върха на скалата — с ирония отбеляза Блейк.

Джеймс внезапно се усмихна.

— Не, не, Рейвънскрофт, не ругай човека. Дойде точно навреме.

— Навреме за какво? — подозрително попита Чартуел.

— Точно навреме, за да останеш да охраняваш мис де Леон. Утре сутринта ще ви изпратим лодка. И между другото, докато си тук, можеш да издърпаш двете тела от водата.

Чартуел мрачно кимна, нямаше голям избор.

Блейк погледна към върха.

— Боже, толкова съм уморен.

— Не е задължително отново да се катерим по скалата — каза Каролайн. — Ако нямате нищо против да вървите по плажа, половин миля по-надолу има по-лек път нагоре.

— Аз все пак ще избира пътеката — каза Джеймс.

— Защо? — намръщено попита тя. — Ти навярно също си уморен.

— Някой все пак трябва да прибере конете. Вие двамата вървете, а аз ще ви чакам на пътя. — И преди някой от двамата Рейвънскрофт да успее да протестира, Джеймс се обърна и започна да се изкачва по стръмната скала.

Блейк се усмихна и й протегна ръка.

— Какъв умник е нашият Джеймс.

— Нима? — Тя последва съпруга си. — И какво те накара да стигнеш до това заключение?

— Мисля, че просто му е неловко да върви с нас.

— И защо?

Блейк с усилие потисна усмивката си.

— Както сама знаеш, има определена страна от брака, която изисква уединение.

— Аха, разбирам — сериозно отвърна тя.

— Може да ми се прииска да те поцелувам веднъж или два пъти.

— Само толкова?

— Може и три пъти?

Каролайн си даде вид, че обмисля думите му.

— Мисля, че и три пъти не е достатъчно.

— А четири?

Тя се засмя, поклати глава и се затича по пясъка.

— А пет? — предложи Блейк и с големите си крачки бързо я настигна.

— Шест. Обещавам шест целувки, а ако се постарая, може и седем...

— Осем! — извика Каролайн. — Но само, ако ме хванеш.

Той я сграбчи в обятията си.

— Хванах те!

Каролайн избърса избилите в очите ѝ сълзи.

— Странно е, но в крайна сметка се получи.

Блейк я притисна до бузата си.

— Кое се получи?

— Оливър се канеше да хване богата наследница за сина си, ти пък се опитваше да хванеш шпионка. И накрая... — Гласът ѝ пресекна.

— Накрая?

— Накрая, аз хванах теб.

Той нежно целуна бузата ѝ.

— Без съмнение, любов моя. Без съмнение.

ИЗВАДКИ ОТ ЛИЧНИЯ РЕЧНИК НА КАРОЛАЙН РЕЙВЪНСКРОФТ

„Юли, 1815 година

Нес-рав-ним (прилагателно име) — човек (или вещь), които нямат равни. Нещо уникално.

Измина една година след нашата сватба, а аз, както и преди, считам своя съпруг за несравним.“

„Ноември, 1815 година

Ла-ком-ник/Чре-во-у-год-ник (съществително име) — някой, който обича да яде и вечно е гладен.

Винаги съм била чревоугодник и по време на бременността си постоянно изпитвам глад, но той не може въобще да се сравни с това, което изпитвах в онези дни, когато живях в банята на Блейк.“

„Май, 1816 година

Трак-тат (съществително име) — дебела книга, посветена на нещо определено.

Блейк намира толкова интересен двугодишния ни син, че може да напише за него цял трактат на тема: «Дейвид е толкова умен и очарователен».

„Януари, 1818 година

По-хан-ва-не (съществително) — приемане на малко храна, лека закуска.

Тази бременност изобщо не беше като предишната. Всеки ден, в който успявах да похапна, дори малко, беше благословен.

„Август, 1824 година

Кур-сив (съществително име) — начин на писане, при който буквите са наклонени надясно и се изписват, без да се вдига перото.

Днес учих Трент как да пише курсив, но се намеси Блейк, който каза — според мен, доста неучтиво — че имам почерк на кокошка.

„Юни, 1826 година

По-том-ство (съществително име) — семейство, деца.

Нашето потомство настоява, че дупката в стената до дъската за дартс, е направена от птица, която случайно е влетяла в къщата, но аз намирам това обяснение за смехотворно.

„Февруари, 1827 година

Бла-го-звучен (прилагателно име) — приятен за слуха.

Нарекохме я Касандра, в чест на моята майка, но и двамата се съгласихме, че името е много благозвучно.

„Юни, 1827 година

Щас-ти-е (съществително име) — нещо много хубаво, радост.

Възможно е да съм много глупава и сантиментална, но понякога спирам и поглеждам всичко, което ми е скъпо — Блейк, Дейвид, Трент, Касандра — и съм толкова изпълнена от радост, че на лицето ми се появява щастлива усмивка. Животът, мисля — не, уверена съм! — е много, много хубав!“

Издание:

Автор: Джулия Куин

Заглавие: Как да си хванеш наследница

Преводач: Illusion

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: английски

Издател: Читанка

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: американска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6069>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.